

บทนำ

‘คืนนี้เป็นคืนเดือนแรม มองนภาไม่แจ่ม แลแอร่มแค่แสง
ดารา ดาวสุกใสอยู่ปลายฟากฟ้า แสงแจ่มเหนือมวลดารา เป็นทั้งดาวฟ้า
ดาวใจ ฮือฮือฮือฮือ หือฮือฮือฮือฮือหือ เป็นทั้งดาวฟ้าดาวใจ ดวงเอ๋ย
ดวงใจแม่จ๋า แม่เหมือนคนเป็นบ้า สร้างลูกเกิด กลับทิ้งลูกไป ยามลูกนอน
ลูกจะได้ใคร ช่วยกอดช่วยปัดวีให้ ยามหิวโห้ใครจะป้อน ฮือฮือฮือฮือ
หือฮือฮือฮือฮือหือ ยามหิวโห้ใครจะป้อน...’¹

อาการปวดร้าว เจ็บหน่วงที่ท้อง ทำให้หญิงท้องแก่ที่นอนบนพื้น
เย็นเยียบ เบิกตากว้าง ไม่ใช่เพียงอาการเจ็บหน่วงหรือทอนนี้เธอ...

ดวงตาที่เบิกกว้างปิดลง เจ้าของร่างที่เจ็บปวดกำลังตั้งสติ นึกถึง
พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ‘โปรดช่วย...ช่วยชีวิตน้อยๆ ที่กำลังจะเกิด
มาด้วยเถิด’ น้ำตาที่รินไหลลงทางตา ‘ลูก’ สิ่งมีชีวิตเล็กๆ ที่เฝ้าพุ่มพัก
มากกว่าเก้าเดือน เสียงเบ่งเฮือกสุดท้ายดังขรมทั่วห้อง ก่อนที่ปากจะเต็ม
ไปด้วยฟองฟอด ชีวิตน้อยๆ ที่เห็นจากหางตาว่ามัวเพราะน้ำใสคลอ
เต็มหน่วยตา พยายามเอื้อมมือไปแตะแก้มน้อยที่ยังมีเลือดติดอยู่ และ

¹ เพลง ‘ดาวพระศุภกร’ ร้องโดย ศรัณย่า ส่งเสริมสวัสดิ์

ใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายฝากฝังดวงใจไว้กับใครบางคน

ร่างอวบอิมกระตุกเหวี่ยงเพียงสองครั้ง ดวงตาเบิกกว้าง ภายแน่นิ่ง
ไร้ลมหายใจ

‘ดวงใจเอ๋ย ดวงใจแม่จ๋า แม่เหมือนคนเป็นบ้า สร้างลูกมา กลับ
ทิ้งลูกไป...’

“ลาก” เจ้าของชื่อหันมองตามทิศทางของเสียง ยิ้มเจ้าเสน่ห์
ของคนเรียกทำให้ ‘ฟานทิสโคร์ มหาลาก ฟาเบรกลาส วงศ์บุษบา’ บั่น
หน้าเคร่งขรึมเดินไปยังทิศทางเดิม เบือนหน้าหนีไม่สนใจคนที่ทำให้เขา
ต้องมีวันนี้

“ไรว่า...เรียกก็ไม่ขาน ซิ!” อากัปกริยาอ่อนขำรังเกียจของ
มหาลากทำให้คนยิ้มแย้มหน้าม่อย ก่อนจะหันไปยิ้มกว้างให้กล้องหลาย
ตัวที่หันมาจับภาพเขา โบกมือทักทายสื่อโดยไม่เห็นคนอีกกลุ่มที่กำลัง
มุ่งหน้ามาทางเขา ร่างสูงในชุดสูทผ้าไหมสีเข้มตบศีรษะหนุ่มทรงเสน่ห์ที่
กำลังยิ้มให้กล้องดังป๊าบ ‘เพอร์นันโดร์ มหาโชค’ ขยิบตาให้คนร้องไห้อี
ด้วยความเจ็บ แล้วโอบกอดภรรยากับลูกน้อยวัยห้าเดือนเดินผ่านไป
นลินยิ้มทักทายน้องชายสามี พลังจับมือลูกชายตัวน้อยโบกหย้อยๆ ให้
ชายหนุ่มที่ยืนกุมศีรษะ

“ตลอด เกิดที่หลังโดนตลอด!” ‘ฟิลลิปเป้ มหาเสน่ห์’ ลูกศิระ
ษะบ่นอุบอปปแต่ไม่ลืมขยิบตาให้หลานชายสุดที่รัก เสียงคนเรียกชื่อเขา
ทำให้เจ้าตัวรีบหันไปยิ้ม ‘คุณป้ากับแม่จ๋าป้าก็มา หนูกहनานละลาก
เอ๋ย!’ หนุ่มร่างสูงใหญ่เดินตรงไปหาผู้ให้กำเนิด โอบเอวบางของผู้เป็นแม่
หวังจะพาเดินเข้างาน ถ้าไม่มีเสียงป๊าบ! ดังอีกครั้ง

“ไม่ต้อง เมียป้า ป้าดูแลเอง” ฟาบีโด้ตบศีรษะลูกชายซ้ำอีกที
แถมด้วยการผลักมหาเสน่ห์ออกห่างจากลีลาวดี แล้วพาภรรยาคู่ชีวิต

เดินเข้าไปในงาน ทั้งคนหล่อมีกรรมให้ยื่นส่งสายตาตัดพ้อไล่หลัง ยังดีที่มีเสียงใสเล็กๆ คอยร้องเรียก ไม่อย่างนั้นเขาจะทำตัวเป็นเด็กมีปัญหา

‘พอไม่รัก พี่ไม่แล จะหนีออกจากบ้าน ไม่มาให้ใครเห็นหน้าอีกเลย ซิ!’

ดวงไฟหลากสีส่องสว่างเจิดจ้า นลินทำหน้าแหย ไม่คาดคิดว่าจะได้เดินเข้ามาในสถานที่แบบนี้ วันนี้เป็นวันฉลองครบรอบสามสิบปีของการดำเนินธุรกิจแห่งนี้ ที่ดำเนินมาได้ไม่ค่อยดีสักเท่าไร เพราะถูกขายต่ออีกทอด ข้าเจ้าของเดิมยังหายไป แต่อะไรก็เลวร้ายไม่เท่า... น้องสามีของเธอซึ่งได้สถานที่แห่งนี้มาด้วยวิธีที่ไม่ขาวสะอาดนัก

‘มหาลาม’ เจ้าของคนใหม่ สูดลมหายใจเข้าปอดลึก ก้าวขึ้นเวที กล่าวเปิดงานตามคำเชิญของพิธีกร โดยไม่ลืมส่งสายตาอาฆาตให้น้องชาย

ร่างสูงใหญ่เจ้าของฉายา ‘เจ้าชายอสูร’ เดินหน้าขรมไปกล่าวเปิดงาน พุดตามบทที่เลขาฯ เตรียมไว้ให้และได้อ่านเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน ดวงตาเหลือบมองรอบๆ งาน วันนี้เขาต้องกล่าวขอบคุณแขกและผู้ที่ทำให้การสนับสนุนกิจการแห่งนี้เสมอมา กิจการที่เขาไม่เคยเหยียบเข้ามาดูแลจนกระทั่งวันนี้ วันที่เสี่ยงไม่ได้

‘เฮน่า ทำบุญ ถือว่าไถ่ชีวิต ‘โค’ นะ’ เสียงของน้องชายคนเดียวก้องอยู่ในหัว ใบหน้าหล่อเหลาแกมทะเล้นผุดขึ้นมา ‘โค-โย-ตี’

มหาลามขบเขี้ยวเคี้ยวฟันดังกรอดจนพิธีกรที่ยืนอยู่ข้างๆ สะดุ้งยั้งดีที่ชายหนุ่มถอยออกห่างจากไมโครโฟนแล้ว

สาวสวยบนเวทีรับช่วงต่อจากพิธีกร โดยเพิ่มความถึงประวัติตั้งแต่การก่อตั้ง ‘พีโอที เอนเทอร์เทนเมนต์’ กิจการอาบอบนวดที่ถือว่าใหญ่ที่สุด และเป็นแหล่งรวมตัวของสาวๆ ขาวสวยหมวยเอกซ์ ทันทีที่การแนะนำธุรกิจจบลง เจ้าของกิจการที่ได้รับสมญานามใหม่ว่า ‘เสียลาม’ ก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก สายตาหลายคู่ของหญิงสาวที่มีใบหน้า

และรูปร่างเฝ้าขวานด้านล่างเวทีทำให้เขาหายใจไม่ทั่วท้อง

ใบหน้านิ่งเฉยของมหาลามทำให้ใครหลายคนหลงละเมอเพื่อตก
เป็นการใหญ่ ทว่าเจ้าของใบหน้าคมคร้าม นัยน์ตาคมกริบกลับประดัก
ประเดิระคนอายแทบจะแทรกแผ่นดินหนี เมื่อเห็นแววตาของสาว ๆ มอง
มายังเขา ครั้นพอเหลือบสายตาเห็นคุณป้ากับแม่จำปาด้านล่างเวที ร่าง
สูงใหญ่ก็แข็งค้าง เขาได้แต่ร้องครางอยู่ในใจ อ้อนวอนให้พระแม่ธรณี
ช่วยสูบตัวเขาไปที่ ‘ไอ้เวรเห่น มึงตาย’ กันด้านองชายในใจ เมื่อข้างกาย
คุณป้ากับแม่จำปามีทั้งพี่ชายพี่สะใภ้และหลานชายวัยห้าเดือน

‘มากขึ้นทั้งโคตร!’

“เสียหล่อจิง...” เสียงกระซิบกระซาบของสาว ๆ ด้านล่างดังหึ่ง
เหมือนผึ้ง ด้านหลังกลุ่มสาวสวยปรากฏหญิงสาวร่างโปร่งสวมอาภรณ์
สีแดงสดแลดูเฝ้าขวาน ทว่ากายเจ้าหล่อนโปร่งแสงจนมองทะลุได้ ดวงตา
เรียวสีดำลึบจ้องหนุ่มหล่อบนเวที ริมฝีปากอึมช้อย่างสมใจ

ในที่สุดเขาก็มา ปีกว่าแล้วหนอที่เธอรอคอย ร่างโปร่งแสงล่องลอย
ผ่านกลุ่มสาวสวยจนเกิดเสียงวิ๊ดว้ายเพราะรู้สึกถึงลมเย็นๆ ที่พัดผ่านมา

มหาลามเดินลงจากเวทีด้วยความโล่งอก แต่ความเย็นรุ่มที่ต้นคอ
ทำให้ชายหนุ่มหยุดกึก ประสพการณ์แสนเชี่ยวชาญที่ผ่านไปไม่ถึงสองปี
ทำให้เขารู้ถึงความน่ากลัวของ ‘ลมเย็นๆ’ แบบนี้ ตาคมมองหลานซึ่งอยู่
ในอ้อมกอดของนลิน เด็กชายมหาเศรษฐีตัวน้อยกำลังหัวเราะเอิ๊กอ๊าก
กับมหาเสนห์ ชายหนุ่มสะบัดศีรษะสลัดความคิดอับมดคลั่ง เขาคงไม่
ดวงตกจนขวยสุดขีดแบบนั้นอีกแล้ว คนที่ไม่รู้ตัวว่าดวงตกเดินไปหา
ครอบครัว ไม่ทันได้ยินเสียงเรียกแผ่วหวานที่ฝากมากับสายลมเย็น

‘พี่ลาขา...’

1

Handsome, Dark-tall, Charming and the Ghost

เสี่ย มาเฟีย ป้า และผี

เสี่ยสวสาดั้งขึ้นตามแรงย่ำของเท้า ลมหวีดหวิวทำให้หนึ่งในสามคราวในลำคอด้วยความหวาดกลัว เหลียวมองไปรอบกายอย่างหวาดผวา ถ้าไม่มีความจำเป็น รับรองว่าพวกเธอไม่เสี่ยชีวิตเหยียบมาบริเวณปีกซ้ายของพีโอนี่ เป็นอันตราย! บรรยากาศแบบนี้ไม่น่าจะมีอยู่ในกิจการที่เปิดขึ้นเพื่อให้ความบันเทิงเลย

อุษาหลับตาปี อะตริณาลินในร่างกายพล่งพลาณเมื่่อมองไปยังบ้านชั้นเดียวอันเป็นที่ทำงานเก่าของ ‘เสี่ยเกี้ยว’ เจ้าของคนเดิม ซึ่งเจ้าของคนใหม่ไม่เคยมาเยือน ซ้ำยังไม่มีใครเข้าไปได้ตั้งแต่เสี่ยเกี้ยวหายตัวไป

บ้านหลังน้อยที่ถูกสร้างขึ้นบริเวณปีกซ้ายของพีโอนี่ คืออดีตสำนักงานหรือห้องทำงานของเสี่ยเกี้ยว แม้ตอนนี้ร่างเจ้าของมาแรมปีแต่ก็ไม่มีใครเข้าไปทำความสะอาดได้ เพราะ...

‘ฮือ...ฮือ...’ ผู้หญิงสามคนอ้าปากค้าง ตาเหลือกถลน หนึ่งในสามตกใจ ตาเบิกกว้าง กริธร้องอย่างคนเสียขวัญก่อนจะเป็นลมล้มพับไปเดือดร้อนสองคนที่เหลือต้องรีบเข้าไปพยุงร่างที่ล้มพับ หนึ่งในสองที่ยังครองสติได้นำตาไหลพราก ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยต้องเผชิญกับสิ่งลึกลับ

สักครั้ง จนกระทั่งตอนนี้ เวลานี้! แสงสีแดงสว่างวาบตรงหน้าต่าง ทำให้
ผู้หญิงสองคนที่เหลืออยู่แทบสิ้นสติ เสี่ยงกรีดร้อง ซ้ำยังมีเสียงของตก
และกระจกแตกจากบ้านหลังน้อยดังตามมาด้วย

“จะ...เจ้ซา อือ...หนูจ๊ะจะรอด” คนเพิ่งเจอผีครั้งแรกในชีวิตรีบ
กระตุกแขนพี่ใหญ่ที่เรียกว่าเจ้ซา

อุษาที่ยังประคองร่างหลานสาวเอาไว้สะดุ้ง มองบ้านหลังน้อย
อีกครั้งก่อนจะกรีดร้อง

ผู้หญิงสวมชุดแดงที่ประตูกำลังยื่นชี้น้ำเธอด้วยความโกรธ!

“อือ...” กันยา หนึ่งในสามสาวเคราะห์ร้าย นั่งร้องไห้อยู่
หน้าบ้านพักที่สร้างขึ้นด้านหลังฟิโอนีฯ ซึ่งมีไว้เพื่ออำนวยความสะดวก
ให้พนักงาน ทั้งแม่บ้าน พ่อครัว และพนักงานรักษาความปลอดภัย
คนกว่าสิบชีวิตพยายามปลอบใจสาวไทยที่เพิ่งเข้ามาทำงานได้ไม่กี่วัน
ซึ่งพวกเขาหลายคนก็เคยโดนหลอกมาแล้ว

ตั้งแต่เสียเกี่ยวหายตัวไป ที่นั่นก็กลายเป็นบริเวณต้องห้าม ยาม
ค่ำคืนมักจะมีเสียงคร่ำครวญดังออกมาเสมอ วันดีคืนดี แซกที่มาใช้
บริการฟิโอนีฯ ไปเจอเองก็ยังมี ต้องหวังโกร่นกลับบ้านไปให้ภรรยาปลอบ
ที่ร้ายแล้วก็ไม่รู้

“คิดเสียว่าผ่านไป” ป้อม หญิงวัยกลางคนซึ่งเป็นหัวหน้าแม่บ้าน
ปลอบ เห็นใจเด็กสาวตรงหน้าไม่น้อย นางมองเลยไปที่อุษา สาวใหญ่
วัยสี่สิบห้าอดีตดาวรุ่งของฟิโอนีฯ ที่ผันตัวเองมาเป็นคนดูแลพวกหญิงสาว
ในฟิโอนีฯ ซึ่งกำลังνωดแขนให้หลานสาวที่เป็นลมล้มพับเพราะโดน
ผีหลอก

“ฝันบ้าฝันบอ กระจกแตกดังเปรี๊ยะขนาดนั้น บรี้อ...ดาวววๆ นั้น
ต้องทำให้ฉันฝันร้ายไปเป็นเดือนแน่ๆ” กันยาบอก เธอไม่ใช่คนแรกที่เจอ

หลายต่อหลายคนเจอเหมือนเธอมาแล้วและบางคนก็ฟังเรื่องนี้จนชินด้วยซ้ำ เพราะเกิดขึ้นบ่อยเหลือเกิน มีคนเคยคิดจะไปนิมนต์พระมาสวดแต่ก็เจอดีเข้าเสียก่อน ดังนั้นทุกคนที่นี้จึงหลีกเลี่ยงบริเวณปีกซ้ายของพีโอนี่ จะว่าไปแล้ว ถ้าไม่มีใครไปยุ่งยาม ทางโน้นก็ไม่ออกอาละวาด

“เอาน่า...” ป้อมยังคงพยายามกล่อมให้คนที่เจอผีมาสดๆ ร้อนๆ ลืมซะ นางเองก็เคยเจอกับตัวยามเข้าไปทำความสะอาดตอนเสียเกี่ยวหายตัวไปใหม่ๆ เล่นเอาจับไข้หัวโกรนเป็นสัปดาห์ เสียงโหยหวน กรีดร้อง คร่ำครวญ ทำเอานางจิตหลอนนานพอๆ แต่ตอนนี้ป้อมเริ่มชินเสียแล้ว เพราะหลังจากนั้นก็มีคนโดนหลอกอยู่ไม่ขาด และทางโน้นเองก็ไม่เคยทำร้ายใครสักที ได้แต่ส่งเสียงโหยหวน คร่ำครวญแผ่วๆ ให้ได้ยิน

อุษาค้อน “พีป้อมก็พูดได้นี้ โดนคนแรกตั้งเกือบปีแล้ว” พนักงานทุกคนรู้หมดว่าหัวหน้าแม่บ้านไม่เคยเหยียบย่างไปบริเวณนั้นอีกเลย และประกาศว่าหวัตเตดินขาดก็จะไม่เข้าไปทำความสะอาด จะรอให้เสียเกี่ยวกลับมาทำเดี๋ยว สาวใหญ่วัยสี่สิบกว่าเบะปาก รู้สึกคຸ້ນๆ หน้าผีสาวอย่างไรไม่รู้

“วันนี้ทำจะร้ายกว่าทุกทีนะพี ไม่รู้ไปโกรธใครมา ปรากฏตัวให้เห็นจังๆ เลย” คนโดนผีหลอกлубแขนตัวเอง บังเกิดเสียงฮือฮ่าขึ้นอีกรอบ

ไม่มีใครทันเห็นสีหน้าซีดเผือดและแวตอาอ่อนแสงของอุษา!

ห้องทำงานภายในอาคารสองชั้นของพีโอนี่ กำลังมีเสียงเอะอะไม่ต่างกับด้านนอก

“อะไรนะ! จะทุบทิ้ง” มหาเสน่ห์ตะโกนถามพี่ชาย หลังจากมหาลากยีนกรานที่จะทุบที่นี้ทิ้ง

“อือ...” เสียเจ้าของอาบอบนวดพยักหน้ารับ ไม่นิ่งขังขอบกับท่าทางเดือดเนื้อร้อนใจของน้องชาย ไซลิ...ถ้าทุบแล้วคนเจ้าเสน่ห์จะไป

หลี่สาวที่ไหน ร่างสูงใหญ่ของมหาเสน่ห์เซแซดๆ ไปนั่งบนโซฟาที่พี่ชาย
อีกคนนั่งอยู่ก่อนแล้ว ด้วยท่าทางเหมือนโลกกลมฟ้าทลาย มหาโชค
อมยิ้ม ตบป่าน้องชายฝาแฝดดังปั๊บๆ หวังจะปลอบใจ

‘สวรรค์ของเห่นกำลังจะล่ม อีหนูของป้ากำลังจะไร้ที่อยู่ อ่างที่
ซ้อบซ้อบกำลังจะแตก!’

มหาลากเบ้หน้าเมื่อเห็นน้องชายมีสีหน้าเหมือนจะตาย เขารู้ว่า
มหาเสน่ห์มาที่นี้บ่อยๆ น้องชายฝาแฝดของเขาติดอ่าง ซะ...ซะ...ซ้อบ
อะ ไม่ใช่ติดอ่างแบบนี้ แต่เป็นอ่างจากุซซี่ที่มีสาวๆ คอยนวดพื้น คลาย
เส้นให้ผ่อนคลาย

ชายหนุ่มผ่อนคลายใจออกซำๆ ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจได้เสียที
หลังจากพยายามหลีกเลี่ยงที่จะเข้ามาที่นี้ มหาลากไม่ชอบกิจการ
บันเทิงรูปแบบนี้ แต่ที่ต้องเข้ามาดูแลก็เพราะมหาเสน่ห์ไปก่อเรื่องเอาไว้
น้องชายฝาแฝดกลัวคู่แข่งจะซื้อกิจการนี้ไปต่อยอดสร้างกาสิโนแข่งกับ
พวกเขา เพราะพีโอนี่ มีพื้นที่ด้านขวาติดกับ ‘ฟาเบส ฟีน่า ไฮเทล
แอนด์ กาสิโน’ ซึ่งเป็นกิจการของพวกเขาสามคนพี่น้อง โดยมีมหาโชค
เป็นหัวเรือใหญ่ กุมบังเหียนทั้งหมด มหาเสน่ห์ก็มีผับชื่อดัง ‘ชาร์ม’
ส่วนเขาก็คอยช่วยพี่ชายดูแลกาสิโนและมีกิจการเกี่ยวกับการแข่งรถ
‘ฟีน่า เรซิง’ แต่ก็เป็นสิ่งเล็กๆ จากกีฬาที่ชื่นชอบ และเลิกจนน้องชาย
ต้องหยิบยื่นปัญหาใหญ่มาให้

คิดว่าเขาว่างมากหรืออย่างไร!

เขากับมหาโชคจะไม่กลุ่มเลยถ้ามหาเสน่ห์ได้กิจการนี้มาโดย
ชอบธรรม แต่ดันช่วงชิงมาแบบ ‘กุซซอบ’ หลอกให้เสียเกี่ยวไปเล่นพนัน
ที่กาสิโน แล้วก็...โกง! และตบท้ายความหายนะด้วยการจ่ายเงินค่า
พีโอนี่ เป็นเงินสดหลังหักหนี้พนันแล้ว ซึ่งเหลือเพียงสี่สิบล้าน เสียเกี่ยว
โกรธมาก! และคงแค้นแทบกระอักถึงได้ปลื้กวิเวกหายเข้ากลีบเมฆ แต่มี

อยู่ครั้งหนึ่งที่เสียเกี่ยวใช้ลูกน้องมาดักทำร้ายมหาโชค ทว่าทุกอย่างก็ผ่านไปด้วยดีเพราะคนของบิดาเข้าไปช่วยได้ทัน

“ไม่ะลามก พี่จะทำลายความสุขของน้องไม่ได้”

พี่ชายสองคนทำหน้าบู๋เลียน ที่อย่างนี้มาเรียก ‘พี่’ แทนตัวว่า ‘น้อง’ หนุ่มทรงเสน่ห์หัลลบลูบลับตาทำเป็นไม่เห็นสีหน้ารู้ทันของพี่ชายทั้งสองคน ส่งหูส่งตาดั่งเครื่องบินไปนาไปไร่สักแป๊บ คนรักอ่วงและอิหนูในอ่วง แสร้งป้อนน้ำตาแห่งความอาดูร ร่างหนาสะอื้นหัวใจแตกสลายเมื่อนึกภาพอ่วงจากุซซีโดนทุบ พี่โคโนะ ตกแต่งอย่างเลิศหรูอลังการงานสร้าง อ่วงใบเดียวราคาก็เหยียบแสน เงินสี่สิบล้านที่เขาจ่ายไปมีอาจเทียบค่ากิจการแห่งนี้ มันเหมือนได้เปล่าเลยทีเดียว นอกจากอ่วงจะhurstสถานที่จะเลิศแล้ว น้องๆ ก็ขาวสวยหมวยเอกซ์เซ็กส์แท้หลา...ป่าเหนือการณ์ดี

“อิหนูคนไหนของมึงตาย ถึงได้มาบีบน้ำตาใส่กูแบบนี้” คนที่พูดหยาบน้อยที่สุดในบรรดาพี่น้องแฝดสามเอ่ยคำหยาบออกมา น้ำตาที่กำลังจะไหลเพื่อกระชากเรตติง ไหลย้อนกลับไปที่มหาเสน่ห์หมองพี่ชายตาค้อน รู้ว่ามหาลามกกำลังโมโหที่ถูกบังคับให้รับผิดชอบ ทำทางไม่อ่อนข้อให้ของคนถูกบังคับ ทำให้คนรักตัวกลัวได้รับบริจาคโปร ‘ตีน’ สงบปากสงบคำได้เพียงชั่วคราว

“สรุปแล้ว นายยืนยันว่าจะทุบทิ้ง” มหาโชคถามเป็นการเป็นงานไม่สนใจสายตาของคนรักอ่วงที่ส่งมาให้เมื่อเขาเอ่ยเรื่องทุบตึกทิ้งขึ้นอีกครั่ง

มหาลามกพยักหน้าแทนคำตอบ ตากวาดมองเอกสารบนโต๊ะทำงาน ที่นี้มีรายได้ค่อนข้างดีทีเดียว แต่เขายืนยันว่าไม่ชอบอาชีพแบบนี้

“ไม่ดูถูก แต่ไม่สนับสนุน!”

“ทุบทิ้งแล้วจะเอาไปทำอะไร” มหาโชคทำเป็นไม่เห็นอาการ ชักดิ้นชักงอของน้องชายอีกคน ที่เกือบจะกั้ดลั่นตัวเองตาย สม! คนมี ครอบครั้วแล้วคิดอย่างสะใจ ด้วยเบื่อความเจ้าชู้ยั้กษ์ของมหาเสน่ห์

“ว่าจะทำสปา นายว่าไง ย้ายสปาที่โรงแรมมาที่นี่ หรือจะทำ สนามกอล์ฟไปเลย เข้าทำดีเหมือนกันนะ” คนที่มีแผนในหัวอยู่แล้ว ถามความเห็นของพี่ชาย พยายามไม่สับสนสายตาอดอ้อนขอสารอาหาร จำพวกโปรตีนของมหาเสน่ห์ ดูท่าพักนี้น้องชายเขาจะขาดโปรตีนอย่าง แรง มหาโชคขมวดคิ้วก่อนจะยิ้มเห็นดีด้วย มหาลากเตรียมการมา เป็น อย่างดีแบบนี่คงคิดไว้นานแล้ว

“อืม เข้าทำที่เดียว ถ้าจะย้ายจริงๆ ละก็ ไม่ต้องทุบก็ได้ ดัดแปลง นิดหน่อยน่าจะลดต้นทุนได้เยอะนะ” สองหนุ่มปรึกษากันโดยไม่สนใจ ท่าทางอยากตายของน้องชาย มหาเสน่ห์หยอกลงไปที่อกชกหัวอยู่กับ พื้น ในอกมันร้อนวูบวาบเมื่อคิดว่าสารๆ ทั้งหลายจะไม่มีที่อยู่ ต้องไป เดินไต่เต่อยู่ข้างถนน คนนั้นก็น่าเก็บมาเลี้ยง คนนั้นก็น่าเก็บไปไว้บนเตียง คนโน้นเอาไว้วคองโค...

‘นางงฉาน น้องก๊ิบ เซอริ๊ น้องวาย อีกตั้งมากมาย ไม่รู้จะเรียก ใคร หรือว่าน้องแอน น้องอัน น้องโบว์ น้องพัน น้องฝันก็ยังมิ น้องเมย์ หนู่นแซ็กซี่กระจาย เยอะแยะจะตายไม่รู้จะเรียกใคร โอ...อกป่าวรดร้า ะทมทุกซั’

“ขอเหตุผล!” ที่สุดแล้วคนเป็นน้องก็ทะเลาะกลางปล้อง เมื่อคิดว่า ตัวเองไม่สามารถเลี้ยงดูอิหนูเป็นร้อยได้หมด เขามีบ้านแค่มือกี้หลัง จะจับไปยัดอยู่ด้วยกันได้อย่างไร แออัดแอ ‘แต่ถ้าอิหนูยอม ปากี้เต็มใจ เต็มใจให้เข้าไปอยู่ รับรองเลยว่าจะไปจ้างรถแบ็กโฮมาขุดสระให้กว้างขึ้น เพื่อรองรับอิสวย เอ้ย อิหนูขาวๆ อวบๆ อ้า...แค่คิดก็สุขไปถึงทรวง’

มหาลากเลิกคิ้วก่อนจะยิ้มกวนๆ ให้มหาเสน่ห์ “กู-อยาก-ทุบ”

มหาโชคหัวเราะดังลั่น เมื่อเห็นมหาเสน่ห์หน้าซีดลง
“ไอ้เห่นตายแน่!” เขาคิดอย่างสะใจ ดูทำงานนี้มหาเสน่ห์คง
ไม่อาจต่อกรกับมหาลากได้

“แล้วสาวๆ เอ๊ย พนักงานเก่าเล่า” คนดีที่ห่วงใยพนักงานสร้าง
ดีหน้าเศร้า “หมดที่ทำกินแล้ว เขาจะเอาข้าวที่ไหนกิน”

“ปะ! ลำนวนพ่อพระจริงๆ” เขาชมตัวเอง

“นายทำแบบนี้ ไม่กลัวบาปหรือไง พวกเขาก็คนนะ คนเหมือนเรา
นี่แหละ”

‘เหมือนกันที่ความเป็นคน ที่ไม่เหมือนกันคือชาวส่วยหมวยเอกซ์
ป่าซอบชอบ’

มหาโชคลุกขึ้นเดินไปที่โต๊ะทำงาน พิงสะโพกกับขอบโต๊ะ เลิกคิด
ให้น้องชายอีกคนที่ยังคงทำหน้าที่ครัวรื้อรอยยิ้ม

“พนักงานเก่าจะให้เขาย้ายมาทำที่สปลาแทน ใครสมัครใจทำที่
โรงแรมก็จะให้กรอกใบสมัคร ส่วนที่ถามว่าจะเอาข้าวไหนกิน มีข้าวให้
กินเหมือนเดิม แล้วเรื่องบาปก็ไม่กลัว เพราะไม่ได้คิดจะพินเขาในอ่าง”
มหาลากยกไหล่

“อ้าว...ค่าชะพระเอก เอ๊ย พ่อพระ กลายเป็นผู้ร้ายเลย เฮ้!”

ในขณะที่สามหนุ่มกำลังถกเถียงกันในห้องทำงาน ด้านนอกก็
กำลังซุลมุน ปีกซ้ายของพีโอนี่ เกิดลมพัดกระหน่ำรุนแรง เสียงกรีดร้อง
โหยวนทำให้ผู้พักอาศัยด้านหลังพากันผวา ตั้งแต่เจอเรื่องอัศจรรย์
เหนือธรรมชาติมา ครั้งนี้ดูจะรุนแรงกว่าทุกครั้งหลายเท่า ในที่สุดพนักงาน
ทั้งหมดก็ตัดสินใจวิ่งไปบอกเจ้านายคนใหม่ให้ทราบ ปล่อยให้แบบนี่
ทุกคนคงได้จับไข้หัวโกรันกันหมด เสียงเคาะประตูห้องทำงานผู้จัดการ
ที่เจ้าของคนใหม่ยึดครองชั่วคราวดังขึ้นติดๆ กัน มหาลากเอ่ยปาก
อนุญาต สามหนุ่มมองสีหน้าแตกตื่นของพนักงานรักษาความปลอดภัย

ที่มีรูปร่างและใบหน้าไปทางเอเชีย แล้วหันมาสบตากัน

“ช่างนอกลมแรงมากเลยครับนาย”

“อ้าว ทำไมไม่แฉ่งรดับลมเล่า โอ๊ย!” เสียงป้าปที่ดังตามมา เป็นเหตุให้หนุ่มทรงเสน่ห์ร้องลั่น

“เจ๊บนะเนีย ไม่อ่อมมือเลย” มหาเสน่ห์หันไปโวย พนักงานที่เข้ามาใหม่มองหน้าเจ้านายเล็กน้อย เห็นไกลๆ ตอนอยู่บนเวทีว่าหล่อแล้ว ได้มายลไกลๆ ถึงกับต้องอึ้ง คนที่อยู่หลังโต๊ะทำงานมีใบหน้าคมคร้าม แลดูหล่อเหลาเลยที่เดียว เสียแต่ไม่มีรอยยิ้มประดับบนใบหน้า ทำให้ดูดุตัน คนที่โดนตบหัว ร้องโวยวาย ก็หล่อเหลาไม่แพ้กัน หูตาแพรวพราวทรงเสน่ห์มากที่สุด อีกคนที่ยืนพิงสะพานไว้กับขอบโต๊ะทำงาน ก็เหมือนจับสองหนุ่มมารวมกัน แล้วก็หล่อไม่แพ้กันอีกด้วย

“เวลาแบบนี้ ยังไม่เลิกกวตืน” มหาโชคตอบว่า

“เฮ้า ลมแรงแล้วมาบอกเราทำไม พี่ยามกวตืนก่อนนี่ ถ้าไฟไหม้ ก็ว่าไปอย่าง”

คนเป็นพี่ส่ายหน้าด้วยความระอา

ไฟไหม้เรียกกรดดับเพลิง ลมแรงเรียกกรดดับลม เจริญละ!

หนุ่มรักษาความปลอดภัยทำหน้าที่หลักก็เหลือ รับมุกของหนุ่มทรงเสน่ห์ไม่ทัน เนื่องจากกำลังขวัญเสียเพราะบรรยากาศทางปีกซ้ายของฟิโอนีฯ ตั้งแต่เสียเที่ยวจากไป วันนี้นับว่าลมนั่นรุนแรงที่สุด เหมือนเจ้าของบ้านที่ไม่ใช่คนกำลังโกรธ

มหาลามมองพนักงานรักษาความปลอดภัยด้วยสีหน้าไม่สู้ดี อาการเย็นวบบที่ต้นคอเมื่อตอนหัวค่ำยังคงเกิดขึ้นเรื่อยๆ ทำไมลมเย็นๆ นี่ถึงทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจอย่างนี้ ดูท่ารอบนี้จะแรงกว่าเฟียชเป็นร้อยเท่าพันเท่าเสียด้วย ขออย่าให้มีเรื่องอัศจรรย์พันลึกเกิดขึ้นกับเขาอีกเลย สาธุ!

ชายหนุ่มภาวนาในใจ โดยหาวิธีไม่ว่าความปรารถนานั้นจะไม่มีทางเป็นจริง!

“ขอใจที่มาบอก คุณกลับไปทำงานเถอะ” เสี่ยเจ้าของกิจการบอกปิด ว่ากันตามจริงแล้วเขาไม่อยากได้นินหรือรับรู้อะไรทั้งสิ้น รู้สึกกลัวจริงๆ กลัวอย่างที่ไม่เคยกลัวมาก่อน คราวพิเศษ เขายังกลัวแทบตาย สีหน้าของพนักงานรักษาความปลอดภัยตรงหน้าเหมือนเขาตอนเจอพิษใหม่นะ มีมีผิดเพี้ยน

“อ้าว...” มหาโชดพูดได้คำเดียวก็โดนน้องชายพากลับบ้าน โดยมีมหาเสน่ห์เดินบ่นรั้งท้าย

“จะรีบไปไหนวะ งานยังไม่เลิกเลย...” เขาพูดจบก็ได้แต่เบี่ยงตัวหลบเท้า ว่าจะไวใส่อีกครั้ง แต่อาการเย็นวาบไปทั้งตัวโดยเฉพาะท้ายทอย ทำให้เขาหยุดมองไปรอบๆ

“แอร์อะไร เย็นฉิบหาย!” สีหน้าไม่สู้ดีของมหาลากทำให้คนเป็นน้องชักจะ...ชักจะ...กลัว!

“โชด! ลาก! รอเค้าด้วย”

กลับมาถึงบ้านที่ปลูกติดกันสามหลัง คนเซนส์ได้แต่นั่งชนลูก “ไฉน ที่นั่นเคยมีคนตายหรือเปล่า”

มหาลากถามโพล่งขึ้นมาทำให้คนที่กลัวมาตลอดทางผวาไปทอดฟี่สะไ้ ซึ่งลงมาซงโกโก๋ๆ ให้พอดี นลินร้องกรี๊ดเบาๆ ดีแขนหนุ่มทรงเสน่ห์พลางหัวเราะไปด้วย ไม่ถือสากับการถูกเนื้อต้องตัวของชายหนุ่มเพราะเธอ มหาเสน่ห์ และมหาลากรักกันเหมือนพี่ชายน้องสาว พวกเขาเอ็นดูเธอเหมือนน้องสาวมากกว่าจะเคารพเหมือนพี่สะไ้

นลินไม่ถือ แต่มหาโชดถึบ!

พลัก! มหาโชดถึบมหาเสน่ห์เต็มๆ ฝ่าเท้า คนกอดภรรยาคนอื่น

ลงไปนอนแอ้งแม้งบนพื้นพรมในห้องรับแขก ร้องโอดโอยเกินจริง หวังเรียกคะแนนสงสารจากหญิงสาวเพียงหนึ่งเดียวในห้อง คนซึ่งหญิงยืมสะใจ แล้วถลึงตาใส่เมียรักฐานเป็นใจให้กอด

นลินหัวเราะแหยๆ ลูกไปดิ่งมหาเสน่ห์ขึ้นมาจากพื้น คนสำคัญล้าออยอยากจะชบหัวไหล่บางเพื่อออกอ้อน ถึงกระนั้นเท้าที่จ้ำงรออยู่แล้วก็ทำให้เขาจำต้องถอดใจ

“บัวมีผิวแล้ว อย่ามาอ่อยให้มากนักสิ” มหาเสน่ห์ต่อว่าคนช่วยเสียอย่างนั้น

นลินอ้าปากค้าง ตกรางวัลด้วยการตีเบาๆ ที่ต้นแขนดังเผียะ

“ทุเรศ!” หญิงสาวหนึ่งเดียวตวัดค้อนใส่น้องสามีแล้วเดินไปหามหาโชคที่ยืนกริมอ่างแขนรอ คนโดนตีเองก็ยิ้มไปด้วย นานๆ จะได้เห็นนางแมวกลายร่างเป็นเสือ

“ดูจริง!” มหาเสน่ห์บ่นพอเป็นพิธี

“ดู...ดูเนอะ ค็นนี้จะโชฮอตเปล่าเนี่ย” มหาโชคกระซิบเสียงแตกพร่า แววดาแพรวพราว

นลินกลอกตาอย่างระอา เรื่องตบมุกส่งมุก ต้องยอมให้แผ่นดินรกลสามคนนี่ละ ทำไมเธอจะไม่รู้ว่ามหาเสน่ห์ต้องการแหยมพี่ชาย และต้องให้มีผลประโยชน์ติดกับมหาโชคด้วย

“อย่านอกเรื่องสิคะ คุณโชคไม่ต้องหาผลประโยชน์เข้าตัว วันนี้ดาร์มานอนกับน้องเพียซคะ” นลินดับฝันของสามีแล้วหันมาต่อว่าน้องสามี “ส่วนคุณเหน็กอย่าต่อแหล่ให้มาก รู้ว่ารักพี่ชายมาก งั้นค็นนี้ไปนอนด้วยกันเลย”

มหาเสน่ห์หัวเราะเสียงแห้ง สรุปว่าเขาโดนตีกับถีบฟรีหรือสี

“คุณลาภทำไมถามแบบนั้นคะ” คนกลัวผีเป็นชีวิตจิตใจหันไปถามมหาลาภ เธอรู้ว่าสามีกับมหาเสน่ห์ต้องการดึงความสนใจของเธอ

ออกจากเรื่องนี้

มหาลามมีสีหน้าเครียดกว่าเดิม เขาเบือนหน้าหนีสายตาดูๆ ของพี่ชาย เขารู้ดีว่าลินกลัวผียิ่งกว่าอะไรในโลก แต่ด้วยมัวกลัวและตกใจจึงพลั้งเผลอพูดเรื่องผีๆ ต่อหน้าหญิงสาว

น่าแปลก ทั้งๆ ที่ลินกลัว แต่แทนที่จะหนีไป แม่เจ้าประคุณดันตั้งหน้าตั้งตารอฟังอย่างใจจดใจจ่อทีเดียว

“ว่าไงคะ เกี่ยวกับฟิโอนี หรือเปล่า ที่บ๊วเพิ่งไปมาวันนี้นะ” นั่นปะไร

“เออ...” มหาลามอีกอักไม่รู้จะปฏิเสธอย่างไร

มหาโชคถอนหายใจพรีตเมื่อเห็นอาการอีกอักเหมือนคนติดอ่างของมหาลาม “บ๊ว ยังไม่มีอะไรหรอกครับ ขึ้น...” แวดตาเรื่องรองทำให้คนจะบอกให้มันขึ้นไปดูลูกรีบหุบปากลงฉับ นลินจิกตาแบบนี้ที่ไร เขาต้องนอนนอกห้องไม่ต่ำกว่าสามคืนทุกครั้ง

“ถ้ามันเป็นความลับ บ๊วไม่ฟังก็ได้” แค่คิดความหาโชคมีความลับเกี่ยวกับฟิโอนี กิจการอาบอบนวด ความโกรธก็แล่นขึ้นมาเป็นริ้วๆ นลินข่มกลั้นอารมณ์ ลูกขึ้นก้มหน้า ทว่าเดินไปได้แค่สามก้าว เสียง

หนุ่มๆ ทั้งสามก็ร้องทั่ว

“บ๊วจำ/บ๊ว/บ๊ว!”

เจ้าของซื้อช้อนรอยยิ้ม ตีหน้าบึ้ง กะพริบตาปริบๆ หันมาซ้ำๆ ด้วยใบหน้านางอย ทำให้สามหนุ่มปรี่เข้าไปหา ประคองคนตัวเล็กมานั่งที่โซฟา

มหาโชคอุ้มภรรยาให้นั่งบนตัก หันไปตวาดน้องชาย “มีอะไรก็พูดมาลาม ทำเมียภูหน้าเสียแล้ว ชี้ด...” มหาโชคสูดปากร้องเพราะโดนนิ้วน่อยๆ แหนบเข้าที่อก เป็นการลงโทษที่พูดคำหยาบต่อหน้าเธอ นลินตวัดค้อนไล่สามแฝดที่ใช้คำหยาบพูดคุยกันจนชินปาก แต่ไม่ชินหูเธอ

มหาลามฟ่อนลมหายใจออก “เหิน จำความรู้สึกตอนเจอน้อง
เพียครั้งแรกได้ปะ” แทนที่จะขยายความ มหาลามกลับหันไปถาม
น้องชายแทน มหาโชคเลิกคิ้วก้มมองภรรยาที่เริ่มจะชุกตัวอยู่กับอกเขา
นลินไม่รู้เรื่องที่พวกเขาเคยเจอวิญญาณของเพียมาก่อนเด็กชายจะมากิด

“อา...” มหาเสน่ห์คราง “ฉันว่าแล้ว ลมเย็นๆ นั้น” ยกมือกุม
ท้ายทอย ล้มตัวลงนอนบนโซฟา บังเกิดความเสียววาบไปทั่วกาย ให้ตาย!
เขาไปที่นั่นตั้งหลายครั้ง ทำไม่ไม่เคยเจอสักครั้ง หนุ่มทรงเสน่ห์เห็นนลิน
หน้าซีดจึงรีบปรับสีหน้า

“ไม่มีอะไรหอบบัว คือ...ลามมันคิดจะทูปพีโอนี่ ทิง เจ้าที่เจ้าทาง
คงจะโกรธจ๊ะ” เจ้าที่เจ้าทางหรือผีสาวก็ไม่รู้ บรือ...

นลินหันมาให้ความสำคัญกับอีกเรื่องทันที “คุณลามจะทูป
พีโอนี่ ทิงเหรหะ” เสียงใสเจือแววยินดีนิดๆ เธอไม่อยากให้พวกเขา
ทำกิจการแบบนี้

มหาโชคยิ้มเมื่อเห็นน้องน้อยมีสีหน้าดีขึ้น ชายหนุ่มพยักพยัดให้
น้องชายอีกคนสานต่อ เธอจะได้ลืมเรื่องผีๆ นี่เสียที

“ครับ ว่าจะทูปทิง” เสี่ยเจ้าของกิจการปรายหางตามองน้องชาย
ที่ทำหน้าเหมือนกินยาเบื่ออีกครั้ง

“แล้วจะเอาไปทำอะไรคะ มีโครงการหรือยัง” น้ำเสียงตื่นเต้น
เหมือนอยากออกความเห็นทำให้สามหนุ่มยิ้มเอ็นดู

“บ๊วยอยากจะทำอะไรมัย” มหาลามถามเสียงอ่อนกับร่างบาง
ที่จะลุกมาหาแต่ถูกมหาโชคตรึงไว้ที่เดิม

“คุณโชคจำได้มั๊ยว่าบ๊วยบอกว่าอยากให้โรงแรมเรามีขนาดแผน
โบราณ” มหาโชคพยักหน้ารับแข็งขันตามประสาคนรักภรรยา “ถ้าจะ
ปิดพีโอนี่ บ๊วยอยากจะทำต่อ บ๊วยจะเปิดสปาแบบไทยๆ ค่ะ”

สามหนุ่มลอบยิ้มให้กัน พร้อมกันนั้นก็หันไปถามหญิงสาวอย่าง

ใครรู้ ประหนึ่งไม่เคยคุยเรื่องการเปิดกิจการใหม่แทนกิจการเดิม

เสียงใสของคุณแม่ลูกหนึ่งทำให้มหาโชคยิ้ม เขามองเด็กปั้นของมหาเสน่ห์ด้วยแววตาเอื้อเอ็นดู นลินเป็นผู้หญิงที่ทรงอิทธิพลคนหนึ่งในวงการธุรกิจเลยทีเดียว เนื่องจากหญิงสาวถือครองหุ้นใหญ่ในฟาเบส ฟีน่า ไฮเทล แอนด์ กาสีโน แถมยังมีหุ้นในโรงแรมฟาเบส ฟีน่า ไฮเทลที่มีสาขาอยู่ทั่วโลก ซึ่งเป็นกิจการของครอบครัวเขา เธอเป็นผู้หญิงทรงอิทธิพลกับสื่อและครอบครัว ไม่ว่าหญิงสาวจะพูดอะไรหรือออกความเห็นแบบไหน ทุกคนก็จะเห็นดีด้วยทันที ไม่ว่าจะเป็นมหาลากหรือมหาเสน่ห์ สองคนนี้พร้อมจะยอมให้หนี้สินเสมอ

“ถ้าบ๊วยอยากทำก็เอาไปทำเถอะ” มหาเสน่ห์บอกเสียงอ่อยพยายามปกปิดร่องรอยความอาดูร ลึกๆ แล้วเขายังเสียดาย แต่ก็ยังไม่อยากขัดใจพี่สะใภ้ที่รักประหนึ่งน้องสาวแท้ๆ เขาเป็นลูกคนเล็กของครอบครัว ไม่เคยมีน้องสาวหรือน้องชาย จะมีก็แต่หนี้สินที่เขาเอ็นดูเหลือแสน

‘แค่อย่างจากุซซี่ที่มีสาวอยู่ด้วย ป้า...เอ๊ย พี่ชายคนนี้สละให้น้องน้อยได้ กระซิกๆ’

“คุณเหน่น่ารักที่สุดเลย บ๊วยขอบคุณนะคะ คุณลากด้วย คุณโชคด้วยน้า” นลินตาโต รอยยิ้มผ่องแผ้วบนใบหน้าสามหนุ่มสอดรับอิทธิพลของหญิงสาวเป็นอย่างดี ไม่มีใครต้านอำนาจของ นลิน ฟาเบรกลาส ได้ตราบนับชั่วอวตาร เอ๊ย อวสาน

สามหนุ่มพร้อมใจกันลอบถอนหายใจเมื่อสาวเจ้าขอตัวขึ้นไปดูลูกชายและหลานสาวด้านบน หลังลืมเรื่องผีไปเสียสนิทใจ

มหาโชคโล่งใจที่รอดจากการได้นอนนอกห้อง

มหาลากโล่งใจที่ได้กินอาหารเข้าแบบครบห้าหมู่เช่นเดิม

มหาเสน่ห์ยิ่งกว่าโล่ง เพราะกลัวจะไม่ได้เล่นกับหลานชาย นลิน

โกรธที่ไร หอบลูกหนีเขาทุกที!

“เรื่องลมเย็นๆ จะเอายังไงต่อวะ” มหาเสน่ห์หันมาถามอย่าง
เคลงใจ ไม่อยากเชื่อว่าชีวิตเขาจะต้องวนเวียนมาเจอเรื่องแบบนี้อีก
นี่เขาหล่อขนาดผีสาวนางไม่ตามมาจีบเลยหรือนี่

มหาโชคเห็นมหาลากทำหน้าที่เครียดจึงช่วยสรุปให้ “จะทุบอยู่แล้ว
ไม่ต้องคิดมากหรอกน่า” นับว่าเป็นคำปลอบที่ดีทีเดียว สองหนุ่มมี
สีหน้าดีขึ้น จะทุบอยู่แล้วจะคิดมากให้ได้อะไรขึ้นมา

ในขณะที่สามหนุ่มกำลังปลงตกกับเรื่องจะทุบพีโอนี่ ทั้ง ทาง
พีโอนี่ ก็กำลังเกิดความโกลาหล เมื่อวิญญาณสาวในชุดสีแดงเพลิง
กรีดร้องพึมพำยาละवादไปทั่ว คนหนุ่ม คนสาว คนแก่ รวมไปถึง
ลูกเล็กเด็กแดงที่อาศัยอยู่ด้านหลังพีโอนี่ พวกกันกลัวจนหนีหุดตหาย
ลมกระโชกแรงจนต้นไม้ไหวเอน กิ่งก้านหัก บางต้นถึงกับโค่นล้ม

‘ฮือ...เสียงกลับมา มันจะทุบที่นี่ทั้ง กลับมา! ฮือ...’ เสียงหวานดัง
โหยหวน ‘ลั่นทม’ ทรุดกายอยู่หน้าบ้านหลังเล็ก ดวงตาแดงก่ำฉายแวว
เคียดแค้น ใบหน้างามเริ่มบิดเบี้ยว น้ำหนองหยดไหล ลูกตาถลนหลุด
ออกจากเบ้า หน้างามๆ ฟอนพะไปด้วยหนองยุบยับ ผีสาวแขนหน้า
กรีดร้องอย่างแค้นเคือง

2

Eyes to See, Ears to Hear ตาเห็น หูได้ยิน

เช้าที่แสนวุ่นวายของครอบครัวฟาเบรกลาสวนเวียนมาบรรจบอีกวัน เสียงอะอะโวยวายดังมาแต่ไกล นลินยัมเมื่อเห็นสีหน้าเหนื่อยหน่ายของสามี มหาโชคที่อาบน้ำแต่งตัวเสร็จแล้ว นอนหยอกล้อกับลูกชายคนเดียว เสียงตื๊งตังตังโกล้งเข้ามา มหาลากับมหาเสน่ห์ มักจะทะเลาะและแข่งกันวิ่งมาหาหลานชายเกือบทุกเช้า

“ฉันทิ้งก่อน เพียชหลานรัก” หนุ่มทรงเสน่ห์ที่พุ่งตัวเข้ามาในห้องถึงเตียงก่อนมหาลากที่วิ่งตามมาติดๆ เตี้ยงยวบยาบเพราะน้ำหนักตัวของคนมาใหม่ เพียชหรือเด็กชายมหาเศรษฐี หัวเราะเอิ๊กอ๊ากชอบใจ

สองหนุ่มในชุดทำงานหอบแฮก มหาเสน่ห์ยิ้มกว้างโน้มตัวลงไปอุ้มหลานชายแนบอก “ยังไม่ได้ใส่เสื้อผ้าเลยนะเนน” มหาโชคท้วงน้องชายด้วยความหวังดี ปกติเวลาพวกนี้มา นลินจะใส่ผ้าอ้อมสำเร็จให้ลูกชายเรียบร้อยแล้ว แต่เช้านี้ซ้ำเพราะเขามัวแต่กวนแม่ของลูก คนมีความผิตยัมประจบเมื่อแลเห็นตาเขียวขุ่นของน้องน้อย

“แป๊บหนึ่งน่า” คนคิดถึงหลานบอกบัด ไม่รู้มหาโชคจะหงจะเห่อไปถึงไหน เมื่อไหร่จะเบื่อ เขาจะได้รับไปเลี้ยง มหาลากเดินอ้อมเตียงมาถึงตัวนอนแทนมหาโชคที่ลุกขึ้นหลีกทางให้ สามอาหลานหยอกล้อกัน

เช่นทุกเช้า ดวงตากลมใสมองหน้าอาหนู่มแล้วยิ้มเป็น ยังผลให้คนอุ้ม
ทั้งรักทั้งหลง

“พ่อคุณเอ๋ย...ตอนเป็นวิญญาณว่าน่ารักแล้ว ยามเกิดมาเป็นคน
ความน่ารักคุณร้อยไปเลย’ คนรักหลานหลงหลานคิดในใจ

“เอ๋ยๆ ไอ้หนู ระวัง!” มหาลากท้วงเมื่อน้องชายอุ้มหลานที่ตัว
ล่อนจ้อนไปนอนบนอก ชักชวนให้ดูโมไบล์ที่ห้อยต่อแข่จากเพดาน
หนูน้อยหัวเราะเอิ๊กอ๊าก ยกแขนถีบขาอย่างชอบใจ มหาลากหยิบ
ผ้าขนหนูผืนเล็กคลุมท้องและหน้าอกของหลานชาย

“เจอดีแล้ว...จะสมน้ำหน้า” มหาลากหยุดยั้งคำหยาบคายไว้ได้
ทันเมื่อเห็นตาเรืองรองของนลิน กฎเหล็กข้อแรกของที่นี่คือห้ามพูดคำ
หยาบต่อหน้าลูกหลาน ใครฝ่าฝืนโดนลงโทษไม่ให้เห็นหน้าหลานหนึ่งวัน
ต่อหนึ่งคำ โหดมาก!

ครู่ต่อมาเหมือนหนูน้อยจะรู้งาน น้ำอุ่นร้อนจึงพุ่งจากข้างน้อย

“แว้ก! น้องเพี้ยชฉีรดกุ เอ๊ย เค้าอีกแล้ว” มหาเสน่ห้ได้แต่ดั้น
เบาๆ เพราะเกรงหลานชายจะกลิ้งตกจากอก

“อ้อ...อ้อ” ใบหน้ากลมสีชมพูยั้บอยู่ ปากรูปกระຈိบเล็กๆ เบะออก
คิ้วขมวดเข้าหากันก่อนจะบังเกิดเสียง แพ้ด...แพ้ด...ติดๆ กัน ประหนึ่ง
ลูกกระสุนที่พุ่งออกจากปากกระบอกปืนอาก้า พอลูกกระสุนหมด แทนที่
เจ้าตัวจะร้องไห้เพราะความเหนอะหนะเหมือนเด็กทั่วไป เด็กชาย
มหาเศรษฐีกลับยืนยันความโล่งสบายของท้องและลำไส้ด้วยการยกขา
ดั้นไปมาบนตัวคนเป็นอา

มหาลากถอยหลังกรูดไปตั้งหลักที่มุมห้อง ขณะที่พ่อแม่ของ
หนูน้อยหัวเราะร่วน นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่หลานชายตกทายมหาเสน่ห์แบบนี้
มหาโชคพานลินเดินลงไปด้วยด้านล่างทันที ปลอ่ยให้อีกสองคนจัดการ
ลูกชาย บุญเยี่ยมพี่เลี้ยงของสามมหาที่ผันตัวเองมาเป็นพี่เลี้ยงลูกบุญ-

ธรรมของมหาเสน่ห์เห่หน้า รวบตัวหนูน้อยอีกคนไปรอข้างล่าง

“ตลอด...ตลอดเลย ทำไมทำกับอาแบบนี้ ฮือ...” คนโดนฝากรักค่อยๆ ขยับตัวลุกขึ้นพาหลานชายไปล้างตัวในห้องน้ำ โดยมีมหาลามคอยช่วย มหาเสน่ห์ถอดเสื้อกางเกงทิ้งไว้ในห้องน้ำพี่ชาย อาบน้ำเสร็จก็หยิบเสื้อกางเกง ไม่เว้นแม้แต่กางเกงในของมหาโชคมาใส่โดยไม่ขออนุญาต ก็ลูกของมหาโชคอยากชี้ใส่ตัวเอง

“ทำดีมาก ใครเล่นกับหนูแรงๆ ก็ชี้ใส่มันเลยนะลูก คราวหน้าเอาให้โดนหน้านะ อย่าให้พลาดเป้าเหมือนคราวนี้” มหาลามพูดกับหลานชาย หนูน้อยครางฮือๆ ตอบรับ ดวงตาใสแจ้ว ท่าทางฮือๆ อ้อๆ ทำให้ชายหนุ่มยิ่งรักยิ่งหลงหลานหัวปักหัวปำ วันไหนไม่เห็นหน้า ถึงขนาดอยู่ไม่ได้เลยทีเดียว

รอน้องชายอาบน้ำแต่งตัวเสร็จ มหาลามจึงอุ้มหลานชายลงไปข้างล่าง โดยมีมหาเสน่ห์โวยตามหลังที่เขาชิงหลานรักไปอุ้ม บอกว่าในฐานะที่หลานชี้ใส่จนเลอะ ตัวเองต้องได้อุ้ม

ครอบครัวขนาดใหญ่ที่ประกอบด้วย มหาโชค นลิน มหาลาม มหาเสน่ห์ หนูน้อยดารา เพ็ช นุญเยียม และซาร่าพี่เลี้ยงของเด็กๆ ร่วมกินอาหารเข้าด้วยกัน

“วันนี้จะเข้าพีโอนีย์ หรือเปล่าคะคุณลาม” ฟังจากน้ำเสียงแล้วเหมือนนลินจะถามไถ่ปกติ แต่คนฉลาดย่อมรู้ดีว่าเจ้าหล่อนต้องการให้ไปจัดการเรื่องทูบพีโอนีย์ โว้ย มหาลามจำใจพยักหน้า และไม่ลืมส่งสายตาให้พี่ชายกับน้องชาย

‘ถ้าฉันไปพวกนายก็ต้องไปด้วย!’

“เข้าครับ ถ้ายังงั้นขอตัวโชคไปด้วยนะบ๊ว” จะเป็นการบอกก็ไม่ใช่ว่าขออนุญาตก็ไม่เชิง นลินพยักหน้าหงิกๆ ถึงกระนั้นใบหน้าของหญิงสาวก็มีร่องรอยหวาดระแวง เธอรู้สึกเหมือนปล่อยเสือเข้าป่าไม่มีผิด มหา-

โชคส่ายหน้าน้อยๆ

“เดี๋ยวผมเอาลูกไปด้วยก็ได้ วันนี้บัวจะไปซื้อของตอนเย็นไม่ใช่หรือ งั้นผมพาน้องเปียซไปกับลากับเห่นมันตอนเย็นเอง”

แค่นั้นผู้ทรงอิทธิพลในบ้านก็ยิ้มหวานหยด พยักหน้าตกลงอย่างว่าง่าย

สองหนุ่มที่เหลือได้แต่ยิ้มเยาะให้พี่ชายที่ไม่รู้จะกลัวไปไหน ก็แค่ภรรยา! คนกลัวภรรยาถลึงตาใส่น้องชาย ส่งแวตตามีคำถาม ‘หรือพวกนายไม่กลัว’ มหาลากับมหาเสนห์พากันเลี้ยวหลบสายตา

“ไม่แน่ว่า” มหาโชคเพิ่มพ้ำ เขากลับพวกมันก็กลัวด้วยละวะ! กลัวน้อยกว่ากันเสียทีไหน

สภาพต้นไม้ที่บังก็ล้มเอนจนลำต้นงอ บ้างก็หักโค่นทำให้คนที่กว่าจะทำให้มันขึ้นได้อ้างไปพักใหญ่

“เสียขา...ต้นไม้ล้มน่ากลัวจังเลยคะ” เสียงออดอ้อนหวานๆ ทำให้เสียเจ้าของกิจการเข้าไปกอดร่างเล็กเพื่อปลอบใจ ร่างนุ่มนวลที่มีผิวเนียนลออกรอบคอแกร่งเอาไว้ ชบหน้าลงปากกว้างอย่างคนขวัญเสีย

“ไม่เป็นไรนะจ๊ะ โอ้ๆ” น้ำเสียงอ่อนโยนขัดกับบุคลิกทำให้หลายคนถึงกับงัน

“น่าสงสารต้นไม้จังเลยนะคะเสีย” น้ำเสียงออดอ้อนทำให้คนกอดหลงหัวปักหัวปำ

“เดี๋ยวจะเอามาปลูกให้ใหม่ละจ๊ะ อย่าทำหน้าแบบนี้สิ เห็นแล้วใจไม่ดีเลย” ร่างน้อยที่อยู่ในอ้อมกอดฉีกยิ้มหวาน ริมฝีปากจิ้มลิ้มสีลิ้นจี๊ประทับที่ปลายคางสากเบาๆ เร็วกรอยยิ้มที่น้อยนักจะได้เห็นบนใบหน้าหล่อเหลา ซึ่งเผยให้เห็นฟันเขี้ยวทั้งซ้ายและขวา จนคนที่กำลังแอบมองต่างห่อปากอย่างตะลึง ผู้ชายตรงหน้านี้ยิ้มแล้วล่อขึ้นแบบร้อยคุณร้อย

เลยทีเดียว!

ท่าทางพะเน้าพะนอของมหาลาม ทำให้สาว ๆ หลายคนที่ตั้งใจออกมาดูหน้าเสียเบ้าหน้า อิจจาร่างที่อยู่ในอ้อมกอดของชายหนุ่ม ก่อนจะพากันสลายตัว

“แล้วเลิกเรียกกันว่าเสียทีเถอะครับ” มหาลามปายปลายจมูกกับพวงแก้มนุ่มนิ่ม เขาเข้าหยอกเสียดอ่อน ใจนึกขุ่นเคืองน้องชายที่สอนหลานให้เรียกเขาแบบนี้ ‘ดาราพรรณราย ฟาเบรกลาส’ คือลูกสาวบุญธรรมของมหาเสนห์ หนูน้อยเป็นขวัญใจของคนในบ้านไม่แพ้พี่ชาย

“ป้าเน่นขา...เสียลามไม่ยอมให้ดาราเรียกว่าเสียคะ” หนูน้อยหันไปฟ้องพ่อบุญธรรมที่เดินมาสมทบพอดี

มหาเสนห์ยิ้มกว้าง รับร่างลูกสาวที่โผล่เข้ามา แล้วหอมแก้มยุ้ยสองฟอดติด

“เสียขา...ขัดใจหนูเหวอลูก เดี่ยวป้าจะเตะให้น้ำ” มหาลามกอดอกยื่นรอกคนจะเตะ “แต่บ้านเราไม่นิยมควมรุนแรง ป้าเป็นผู้ชายใจดี มีเมตตา ปลอ่ยเสียเขาไปเถอะ เนอะลูกเนอะ”

ดาราพักหน้าเห็นดีด้วย เด็กหญิงอ่อนมหาเสนห์ “อย่าเตะเสียเลยนะคะ สงสารเสีย เดี่ยวเสียจะร้องไห้โยเยเหมือนน้องเพียชนะคะ ป้าขา”

แทนที่จะโกรธ มหาลามกลับหัวเราะร่วนอย่างเอ็นดู ดาราช่างไร้เดียงสา หัวอ่อนจนน่าเอ็นดู ถึงอย่างนั้นเวลาดีก็เอียนว่าดูที่เดียวคนเป็นลุงส่ายหน้าซ้ำๆ แม้ดาราจะไม่มีสายเลือดเดียวกันกับน้องชายเขา แต่แม่หนูตัวน้อยเป็นลูกพอมหาเสนห์ของแท้ หนูน้อยเติบโตมาแบบที่มหาเสนห์ต้องการ และนี่เป็นสิ่งที่ทุกคนในบ้านกังวลไม่น้อย!

“พอเลยไ้ไหน” มหาลามปรามน้องชายเมื่อเห็นอีกฝ่ายตั้งท่าจะสอนลูก เขารีบอุ้มหนูน้อยวัยสี่ขวบมาไว้ในอ้อมกอด พลังนัยปากไปที่

ซากต้นไม้หลายต้น มหาลามกกลัวหลานจะโตขึ้นแล้วมีนิสัยร้าวๆ เหมือนพ่อ เขามีแต่ไม่เต็มบาท แต่มหาเสนห์มันเกินบาท!

มหาเสนห์ทำหน้าบิดเบี้ยว รีบขยับตัวเข้ามาใกล้พี่ชายทันที “นายว่ามันลั้มได้ไง” เมื่อวานที่นี้ฝนไม่ตก มิหนำซ้ำกรรมฤๅตินิยมวิทย์าก็ไม่ได้ประกาศเตือนเรื่องพายุเสียด้วยสิ ชายหนุ่มเหลือบไปเห็นพนักงานรักษาความปลอดภัยคนเมื่อวาน จึงกวักมือเรียกมาถามไถ่ จนได้รู้ว่าพนักงานคนดังกล่าวมีชื่อว่าบัญชา เป็นคนไทยที่จากบ้านเกิดเมืองนอนมาหากินในต่างแดน มหาเสนห์จึงเกิดความสงสัยว่าทำไมฟีโอนี่ ถึงมีคนไทยเยอะพอควร

“พี่บัญชา ทำไมคนเอเชียเยอะจัง” มหาเสนห์ใช้น้ำเสียงที่ให้ความสนิทสนม ทำให้อีกฝ่ายปลาบปลื้มไม่น้อย ก่อนจะอธิบายว่าพนักงานส่วนมากตามญาติๆ หรือคนรู้จักมาทำงาน ฟีโอนี่ จึงมีคนไทยประมาณสิบกว่าคน ส่วนใหญ่จะเป็นแม่บ้าน พนักงานรักษาความปลอดภัย และคนสวน น้อยคนที่จะเป็นหมอนวด เว้นก็แต่อุษาซึ่งตอนนี้นัดตัวเองมาเป็นคนคอยดูแลและสนับสนุนสาวๆ ในฟีโอนี่ แทน

“พี่อุษา เกิดอะไรขึ้นกับ...” มหาเสนห์พยักพยิดไปที่ซากต้นไม้

อุษายิ้มให้ก่อนตอบ นึกชอบความเป็นกันเองของชายหนุ่มยิ่งนัก “มันโดนลมพัดคะ” สาวใหญ่ทำหน้าลำบากใจที่จะพูดถึงสาเหตุของลมได้แต่ชี้นิ้วไปทางบ้านหลังน้อยที่อยู่ห่างออกไปไม่ถึงสองร้อยเมตร

“บ้านเสียเกี่ยวหรือ” มหาเสนห์ทำหน้าเลอหลอ ที่รู้จักเพราะเมื่อก่อนเขามาฟีโอนี่ บ่อยๆ มาใช้บริการที่ไร เสียเกี่ยวกับมักจะเรียกให้เข้าไปหาทุกที แต่นั่นมันก่อนที่จะเขาจะโกงเสียเกี่ยว

แม่บ้านและพนักงานรักษาความปลอดภัยต่างกรูเข้ามาแย่งกันเล่าเรื่อง ‘ผีร้าย’ ที่ออกอาละวาดหลังเสียเกี่ยวหายไปให้สองหนุ่มฟัง มหาลามกรีบสั่งให้คนพาหนูน้อยดารากลับบ้านไปก่อน ส่วนเขายืนฟัง

เรื่องราวเกี่ยวกับผีสาวที่ชื้อล้นทมด้วยใบหน้าซีดเผือด เหงื่อแตกซิก
พลางก้มมองมือน้องชายที่กำลังบีบแขนเขาแน่น

“บ้าไปแล้ว พวกนี้มันบ้า นายว่าปะ” คนเป็นน้องกระซิบกระซาบ
ด้วยเสียงหวาดหวั่น ยิ่งฟังทุกคนเล่ามาหาเสน่ห์ก็ยิ่งขวัญเสีย

“ทั้งหมดเป็นเรื่องจริงนะคะคุณพานชิสโคร” ป้อมยืนยันหนักแน่น
พยาธิ เอ้ย พยานับสิบต่างพยักหน้ายืนยัน มหาลากพ่นลมหายใจออก
ทางปาก ทุกคนในนี้เป็นคนไทยทั้งสิ้น ส่วนพวกสาว ๆ สวย ๆ ด้านในก็
เป็นคนในพื้นที่หรือเชื้อชาติอื่น ซึ่งไม่ได้พักที่นี่ จึงไม่แปลกที่จะไม่รู้เรื่องนี้
และเพราะพนักงานที่อาศัยอยู่ในบริเวณฟิโอนี่ รักที่นี่และเสียเกี่ยว
จึงไม่ยอมแพร่งพรายเรื่องนี้ให้ใครได้รู้

“เสียจะจัดการเรื่องทั้งหมดให้เราซะมั๊ย”

‘งานเข้า!’

มหาลากสบตาน้องชาย สองพี่น้องอีกอึก “รอให้พี่ชายผมมา
ก่อนนะ” เขาบอกปิดแล้วเบือนหน้าหนี เดินเลี่ยงไปนั่งตรงม้าหินอ่อน
หน้าบ้านพักคนงาน ด้านหลังฟิโอนี่ ค่อนข้างร่มรื่นทีเดียว และแยก
ออกจากด้านหน้าอย่างเป็นสัดส่วน

“รอโชคมันทำไม นายเป็นเจ้าของไม่ใช่หรอ” มหาเสน่ห์ถาม
อุบอิบ ไม่กล้าสบตา กลัวทั้งผี กลัวทั้งคน อีกคนถลึงตาตอบ

“นายสิเจ้าของ! ฉันไม่เคยอยากได้ที่นี้” เสียงเข้มๆ ของมหาลาก
ทำให้คนเป็นน้องหน้าจ๋อย รู้ตัวว่าผิด และสำนึกนิดๆ แต่เรื่องผ่านมา
แล้ว จะซัดคุ้ยให้ได้อะไรขึ้นมา

รอไม่นานมหาโชคก็มาถึงโดยไม่มีลูกน้องมาด้วย ชายหนุ่ม
ไม่ยากพาลูกชายมาสถานที่แบบนี้บ่อยนัก มีหน้าซำยังเกรงใจเมียรัก
อีกด้วย “นั่งทำอะไรกัน” คนที่ยังไม่รู้เรื่องผีสาวล้นทม ถามน้องชายที่มี
สีหน้าไม่ค่อยจะสู้ดี

“รอนายอยู่” น้องคนสุดท้ายของอุบิบอกเสียงอ่อน
มหาโชคเลิกคิ้ว ชี้นิ้วเข้าหาตัวเอง แล้วมองไปที่บ้านพัก ซึ่งมี
พนักงานหลายสิบคนนั่งหน้าสลอน

“งานการไม่มีทำหรือไง ถึงได้มารวมตัวกันอยู่ที่นี่” เสียงเข้มๆ
ทำให้หลายคนหุดคอ มาดๆ ของเจ้าของกาสิโนที่อยู่ติดกันทำให้หลาย
คนนึกกลัว แต่ถึงอย่างไรก็ไม่เท่ากลัวผีที่อยู่ในบ้านหลังเล็ก

“ไม่เอาน่า พวกเขากำลังตกใจ” มหาเสน่ห์บอกปิด เรื่องซี่ปะตีว
แบบนี้ สนใจไปก็เสียเวลา

“ตกใจอะไร” คนไม่รู้เรื่องหันมาถาม โดยชี้ให้มหาลากเป็นคนตอบ

“พวกเขาโดนผีหลอกวะ” มหาลากตอบเนือๆ เน้นๆ ไม่ต้องใส่น้ำ
เพื่อชดให้คล่องคอ กินแต่เนื้อให้ติดคอตายไปเลย ‘เจอแต่ผี ตุละเพรีย
ฮาร์ด!’

คนฉลาดเริ่มมองไปรอบๆ ตัว ชากต้นไม้ที่เอนล้มระเนระนาด
ทำให้ขนกายลุกชัน “นิมนต์พระมาสวดสิ” เป็นคำตอบที่ดีที่สุด และ
ไม่มีใครคัดค้าน

“ดี แบบนี้ดีแล้ว เนอะลามเนอะ” มหาเสน่ห์เอี้ยวไหล่ชนพี่ชาย
มหาลากพยักหน้าหงึกๆ

“เออ แล้วมีปัญหอะไรอีก” มหาโชคถามขึ้นอีก

สองหนุ่มส่ายหน้าดิ๊ก “ไม่มี” เอ่อ ว่าแต่นายจะดูเอกสารของที่นี่
ปะ เห็นนายบอกจะช่วยลามันดูนี่”

“แล้วทำไมแกไม่ช่วยมัน งานที่กาสิโนยุ่งจะตายซัก” มหาโชค
ชักสีหน้าใส่มหาเสน่ห์ที่โบกมือปฏิเสธ

“ที่ชาร์มก็ยุ่งๆ เอาจี๊นะ เมาแบ่งกันคนละครึ่งนะโชค” เขาบอก
ปากคอดัน

มหาโชคทำเสียงจิกจิกก่อนจะตกลง ไม่ทันเห็นน้องชายทั้งสอง

แอบถอนหายใจอย่างโล่งอก

“จะ...ฉันนายไปเอาเอกสารที่บ้านโน้นเลยสิ” มหาเสน่ห์ชี้ไปที่บ้านเดียวชั้นเดียวทางด้านซ้ายของฟิโอนีฯ คนเป็นพี่มองตาม พยักหน้าตกลงโดยไม่รู้อะไร ก่อนจะตอบแบบไม่ทิ้งลายคนฉลาด

“ฉันไป พวกนายก็ต้องไปด้วย”

หนุ่มทรงเสน่ห์ตัวแข็งทื่อไม่ต่างจากมหาลาก ถึงกระนั้น มหาลากก็ยังเก็บอาการได้ดีกว่า สองหนุ่มลากขาแข็งๆ เดินตามพี่ชายทิ้งให้สายตาสลายสับคุ่มองตามอย่างลุ่มระทึก มหาโชคไขกุญแจเปิดบ้าน ปากก็บ่นคนสวนที่ไม่มาตัดหญ้าหน้าบ้าน

“ก็ชาติแล้วที่ไม่มีใครมาทำความสะอาด” พี่ชายคนโตบ่นเสียงเข้ม “เอ้า ยืนเป็นเบือไปทำไม เข้ามาสิ!” เขาหันไปตวาดน้องชายที่ยืนกอดกันอยู่หน้าบ้าน

“ลาม เค้ากลัวจะ” คนเป็นน้องทำหน้าที่เหมือนจระเข้ร้องไห้ ตอนนี้นมหาเสน่ห์รู้สึกเย็นไปถึงปอด ความรู้สึกเดียวกับตอนเจอเพียชภาควิญญาณใหม่ๆ อยากรจะบ้าตายเสียให้ได้ ชาติที่แล้วเขาไปปลุกปล้ำซินฮัม เอ๊ย ซัมซินผีสาวนางไม้ที่ไหนได้ ชาตินี้ถึงได้มีเวรกรรมต่อกันไม่หมดสิ้น

มหาลากเหงื่อแตกซิก เมื่อสัมผัสกระโถกความเย็นเยือก เขากุมมือน้องชายเอาไว้แน่น ถ้าอีกฝ่ายวิ่งก็ต้องลากเขาไปด้วย!

“พวกมึงจะเข้ามามัย!” สองหนุ่มแทบจะถลาเข้าไปด้านในเมื่อคนที่เข้าไปก่อนตวาดขึ้นอีกครั้ง กลัวทั้งคนกลัวทั้งผี มหาโชคส่ายหน้าเหนื่อยใจ แล้วเดินสำรวจภายในบ้านที่ถูกดัดแปลงให้เป็นสำนักงาน เขาเปิดประตูเข้าไปในห้องด้านขวาซึ่งเป็นห้องทำงานเก่าของเสียเกียวกุ่นชระจะชะตะเต็มไปหมด หยากไถ่เกาะตามผนังห้อง

ให้ตาย! นี่มันบ้านผีสิงดีๆ นี่เอง

“ถ้าไม่รู้ จะคิดว่าเข้ามาในบ้านผีสิงนะเนี่ย”

เสียงคราวหงิงๆ ของมหาเสน่ห์ทำให้คนพูดนึกอยากถีบ เพราะทำหน้าที่วาดกิ้วลัทธิจริงมาก มหาโชคหิบบัณฑิตะทำงานมาเคาะฝุ่นออก “เอกสารสำคัญทั้งนั้นเลย ทำไมพวกนั้นไม่มาเก็บให้เรียบร้อยนะ” ตาตุ ปากพรำบ่นไปเรื่อยๆ ปล่อยให้สองหนุ่มที่อยู่แถวๆ ประตูห้อง ยืนกอดกันแน่น

ลมเย็นๆ พัดวูบเข้ามา

“อ้าย...ลารู้สึกไหม ได้ยินหรือเปล่า” มหาลากที่รู้สึกเหมือนกัน ทำหน้าง

“ได้ยินอะไรของนาย ฉันไม่เห็นได้ยินเลย” มหาเสน่ห์เบิกตากว้าง น้ำตาเอ่อปริ่มขอบตา

“คืนนี้เป็นคืนเดือนแรม มองนภาไม่แจ่ม แลแอร่มแค่แสงดารา ดาวสุกใสอยู่ปลายฟ้า พากฟ้า แสงแจ่มเหนือมวลดารา เป็นทั้งดาวฟ้า ดาวใจ” มหาเสน่ห์ร้องตามเสียงที่ได้ยิน

“ร้องเพลงอะไรของมึง!” คนที่กลัวลมเย็นที่พัดอยู่รอบกายสุดใจ ตวาดสุดขีด คำหยาบที่ไม่พิสมัยเริ่มพรุ้งพรูออกมา

“มีคนร้องให้ฟัง” มหาเสน่ห์กอดพี่ชายแน่น บอกอีกฝ่ายเสียงสั่น มหาโชคที่กำลังพลิกแพมดู กอดอกมองน้องชายสองคนกำลังกระซิบกระซาบ ก่อนที่มหาลากจะตวาดเสียงดังไล่อีกคนด้วยท่าทางเหนียวหนาย

“ไ้ไหนจะเล่นอะไรอีกละทีนี้!”

“เค้าไม่ได้ล้อเล่นนะ!” หนุ่มทรงเสน่ห์ตะโกน ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ ยื้อยุดคนที่พยายามสลัดตัวออก เสียงหัวเราะแผ่วเบาที่ลอยมาตามสายลมเรียกให้ชนหัวลุกชัน

“ฉันจะกลับบ้านไปหาลูกเมีย พวกนายว่าก็เล่นขายของกันต่อเถอะ” มหาโชคหยิบเอกสารบางส่วนติดมือไปด้วย น้ำเสียงไม่ดีของพี่ชายทำให้สองหนุ่มรีบส่ายหน้าปฏิเสธ เสียงประตูปิดตามหลังดังปัง! ทำให้ร่างสูงใหญ่ของมหาโชคหยุดเดิน เขาหันกลับมาสบตากับประตูล้วนหน้าก่อนจะส่ายหน้า ถ้ามีอะไรปานนี้พวกนั้นคงแหกปากร้องลั่นบ้านแล้ว คิดได้ดังนั้นพี่ใหญ่ก็เดินออกจากบ้านไป

ภายในห้อง มหาเสน่ห์กำลังกรีดร้องด้วยความตกใจที่จู่ๆ ประตูก็เปิดไม่ได้ “แว๊ก เพลงนั้นดังขึ้นมาอีกแล้ว ลาก!” เขาทุบประตูปังๆ “โชค! กลับมาก่อน มารับน้องไปด้วย!” มือตบประตูไม่หยุด ก่อนจะตั้งสติหันไปหาพี่ชายที่ยืนตัวแข็งทื่อ ตาเหลือกกล่น มหาเสน่ห์มองไปรอบๆ ห้อง เสียงเพลงยังคงดังแผ่วๆ ชวนให้สยดสยอง

เหลียวมองไปรอบกายอีกครั้ง เสียงมันดังอยู่แถวๆ นี่แหละ

มหาลากตกใจจนหยุดหายใจไปชั่วขณะ สตรีโปร่งแสงในชุดสีแดง ย้ำว่า ‘โปร่งแสง’ กำลังยรยาตรเข้ามาหา ลั่นทมยิ้มหวานหยดให้ชายหนุ่ม เขาเห็นปากเธอขยับเหมือนจะพูดอะไรสักอย่างแต่เขาไม่ได้ยินว่าอีกฝ่ายพร่ำพูดอะไร

“โฮ...เขาบอกให้นายหายใจอะ ลาก” มหาเสน่ห์กรีดร้องตะโกนบอก

เอือก! มหาลากสูดลมหายใจเอือกใหญ่เข้าปอด พยายามตั้งสติให้มัน มองน้องชายที่นั่งชันเข่าอยู่หน้าประตู สีหน้าของมหาเสน่ห์ตอนนั้นสุดจะบรรยาย เขาเป็นว่า...ถ้ากลัวมากกว่านี้อีกนิด มหาเสน่ห์ก็ล้ากัลดิ้นตายเลยทีเดียวนะ

“นะ...นายได้ยินหรือ” มหาลากถามเสียงหวาดหวั่น จ้องร่างในชุดสีแดงไม่วางตา

“เออ นายไม่ได้ยินเหรอ” คนที่ได้ยินเสียงหัวเราะเขย่าประสาทถาม “ประสาทจะแด่อยู่แล้ว! เสียงโคตรหลอน จะหัวเราะ อีๆ อะๆ ทำซากอะไร!”

“ไม่ แล้วทำไมนายไม่เห็น”

“หา! อย่าบอกนะว่านายเห็น” มหาเสนห์กรีดร้องขึ้นมาอีกรอบพยายามจะลุกขึ้นยืนแต่ลุกไม่ไหว แข็งขาอ่อนปวกเปียกไปหมด

“เออ ฉันเห็น แต่ไม่ได้ยิน” มหาลากจ้องภาพตรงหน้าตาไม่กะพริบ ออกสิ้นขวัญเขว่นไปหมด เทียบกับครั้งนี้แล้วเขารู้สึกว่าเจอหลานชาย ครั้งนั้นไม่น่ากลัวเลย เพียชเมื่อครั้งเป็นวิญญาณ น่าหยิกน่าหยอกยิ่งกว่าอะไร ไม่เห็นเหมือน...เหมือนสตรีวัยกลางคนตรงหน้านี้สักนิด คะเนอายุน่าจะราวๆ สามสิบกว่า ไบหน้าดังาม ถึงกระนั้นเจ้าหล่อนก็เป็นวิญญาณที่มีแววตาเศร้าเหลือเกิน

คนกลัวผีทำให้สงบนิ่ง ตั้งสติ พลังรักษาระยะห่างเอาไว้ “นายบอกว่านายได้ยินเหรอ” เขาถามน้องชาย มหาเสนห์หมองไปรอบกาย

“เออ เสียงแม่งโคตรหลอน ร้องเพลงอะไรก็ไม่รู้ ไม่เคยได้ยินเย้ย...” มหาเสนห์สะดุ้งโหยง “เขาบอกว่าเพลงดาวพระศุกร์วะลามไฮ...” คนที่ได้ยินประสาทกำลังหลอน

บอกแค่ชื่อเพลงก็ได้ ทำไมต้องบอกว่า กบ สุวนันท์ เล่นด้วยนั้นๆ ยังบอกอีกว่า ฉายกับช่องหลายสี!

แฟนพันธุ์แท้ที่ว่า!

“เหรอ...” มหาลากพยายามคุมน้ำเสียงให้หนึ่ง แล้วยังทำเป็นมองไปรอบๆ ห้อง “ฉันไม่เห็นเขาแล้ว”

ลั่นทมนิ้วหน้า ลอยเข้าไปหาแล้ววนรอบๆ ชายหนุ่ม ทว่าเขาไม่มีทีท่าจะตกใจสักนิด ไบหน้าหล่อเหลายังคงเรียบสนิท

มหาลากมองไปที่น้องชาย สบสายตาดอกความนัย มหาเสนห์

พยักหน้าน้อยๆ อย่างรับรู้ ตอนนี้อยากลัวจนน้ำตาคลอเบ้า

“พ่อแก้วแม่แก้ว ถ้าลูกข้างรอดไปได้ รับรองเลยว่าไม่เกินหนึ่งเดือน ลูกจะเข้ามาทาบที่นี้ทั้งแบบไม่เสียตายอื่นหุเลย!”

“อ๊ะ ตะ...ตอนนี้ฉันก็ไม่ได้ยินเสียงแล้วละลาม” มหาเสน่ห์บอกเสียงกระซิกๆ ดันลมขึ้นหูเพื่อให้หูอื้อ

ผีลั่นทมลอยไปหาหนุ่มทรงเสน่ห์ที่นั่งแนบตัวแทบจะกลืนไปกับประตูห้องทำงาน มองสองหนุ่มอย่างงงวย

“ไม่เห็นฉันจริงหรือ”

“อือฮิ เอีย ลามยังเห็นอยู่ปะ” มหาเสน่ห์ถามพี่ชายเสียงลั่น

“ไม่! ไม่เห็นแล้ว” มหาลามส่ายหน้า ปากบอกไม่แต่ส่งสายตาบอกน้องชายถึงร่างที่ก้มหน้าอยู่ห่างมหาเสน่ห์เพียงห้าเซนติเมตรเท่านั้น เรียกว่าเกือบแนบชิดกันเลยทีเดียว

กรรม! มหาเสน่ห์หลับตาปี เมื่อเห็นสายตาของพี่ชาย จมูกสัมผัสความเย็นที่สะท้อนไปถึงปอด

“คะ...คงไปแล้วมั้ง” มหาเสน่ห์ก้มลั่นใจพูดออกไป โอ๊ย! หลอนฉิบ!

“เปล่าละ ยังอยู่ ฉันยังอยู่ที่นี้ อยู่ตรงหน้าเธอนี่ไงพ่อหนุ่ม”

“ประตूमันคงเสียเนอะลาม เมื่อตะกั้นายตาฝ้าแน่ๆ” หนุ่มทรงเสน่ห์พยายามย่นกายขึ้น ปรับสีหน้าให้หายกลัว แต่ก็ทำได้ไม่ดีเท่าไร “ฉิไม่รอดก็บุญแล้ว! เอ๊...แต่มันเล็ดๆ ออกมาให้ความชื่นนิตๆ ละ”

“ไอ้ คงตาฝ้าไปจริงๆ” มหาลามทำเป็นเดินไปที่โต๊ะ จะว่าเดินก็ไม่ถูก ต้องเรียกว่าลากขาแข็งๆ ไปจะดีกว่า หยิบสมุดเล่มเล็กเหมือนสมุดบันทึกประจำวันติดมือมาแล้วลากขาแข็งๆ กลับมาหาน้องชายซึ่งปักหลักอยู่หน้าประตู

“ลูกบิดมันคงจะเสีย”

คลิกๆ เปิดไม่ออก

“ไม่นะ ไม่ได้เสีย ฉันเป็นคนทำให้มันเปิดไม่ออก” ลั่นทมกรีดร้อง
เมื่อจู่ๆ สองหนุ่มก็ทำเหมือนไม่เห็นไม่ได้ยินไปเฉยๆ ร่างโปร่งแสงลอยวน
ไปทั่วห้อง แสงลมทำให้กระดาษปลิวว่อน ถึงกระนั้นสองหนุ่มก็ไม่สะดุ้ง
สะเทือนหรือรับรู้กับสิ่งเหล่านี้

“เออสิ คงเสียจริงๆ มันไม่ได้ใช้งานมาเป็นปีแล้วนี่นา” มหาเสน่ห์
อุบอิบเสียวสัน

“อีกสักพักก็คงมีคนมาเปิดให้เนอะ ประตูนีเสียแน่ๆ”

“ไม่ๆ ฉันเป็นคนทำ ไม่เชื่อลองเปิดดูอีกที จะได้ว่ามันไม่ได้เสีย”

คลิก! มือหนากระซกประตูให้เปิดออก ก่อนที่ สองหนุ่มจะสวม
วิญญาณลูกศิษย์อาจารย์โกย “แว็ก ผีหลอก!” ร่างสูงใหญ่สองร่าง
วิ่งพรวดออกจากบ้านอย่างรวดเร็วชนิดที่นักกีฬาโอลิมปิกยังต้องอาย
ปล่อยให้วิญญาณลอยค้างเติ่งอยู่ในอากาศ...ใบหน้าขาวดูเหวอ

อะ...อ้าว...คนหลอกผี!

Beauty and the Beast โฉมงามกับเจ้าชายอสูร

“เสียงคนร้องอะ น้าชา” โบตัน^๑ สาวไทยร่างเล็กหันมาบอก
ผู้เป็นน้า

อุษา^๒แบ่น้ำเมื่อเห็นหลังไวๆ ของคนแผดเสียงร้อง ดูท่าสองหนุ่ม
คงเจอดีใจแล้ว ตอนแรกเธอเห็นคน^๓ที่เดินออกมาก็คิดว่าไม่มีอะไร แต่
ที่ไหนได้...

“เออ คงเป็นเจ้าของที่นั่นแหละ” โบตัน^๔กอดเขาแน่นขึ้น เมื่อวาน
เธอเพิ่งโดนผีบ้านโน้นหลอกมาหมาดๆ คนกลัวผีขึ้นสมองอยากร้องให้
เมื่อคิดถึงบรรยากาศเมื่อคืน ถ้าเธอไม่ทำกระเป๋าสตางค์หาย ก็คงไม่เจอ
ผีหลอก โบตัน^๕เพิ่งเดินทางมาถึงฟิโอนี^๖ เมื่อวานนี้ มาโดยไม่รู้ว่าที่นี้เป็น
อย่างไร ตอนมาเธอเดินมาจากฝั่งซ้ายของฟิโอนี^๗ ซึ่งก็ไม่เจอสิ่งผิดปกติ
ใดๆ นอกจากสะดุดล้มหน้าบ้านหลังนั้นครั้งเดียว เนื่องจากหญ้าขึ้นรก
จนไม่เห็นก้อนหินขนาดกลาง และเป็นเหตุให้กระเป๋าสตางค์เธอหล่น
มา^๘รู้ตัวว่าหายก็คำมิดเสียแล้ว จึงต้องเสี่ยงไปเก็บในยามค่ำคืน

โบตัน^๙มองอุษา^{๑๐}ที่ไม่ใช้น้ำแท้อย่างไร ก่อนจะพริ้งพริ้วลงมายใจ ทันทีที่
สอบเสร็จ เธอก็รีบจูงตัวเครื่องบินมา^{๑๑}ที่นี้ทันที มาเพื่อพิสูจน์ความจริง
บางอย่าง โบหน้า^{๑๒}เรียวสลดลง

“ว่าแต่เราเถอะ จะมาอยู่กับน้ำนานแค่ไหน” อุษากถามอย่างเป็นกังวล ตอนนี้เธอเป็นคนเดียวที่รู้ความลับของโบตัน คนสูงวัยกว่าลูกปมหลานสาว โบตันกำพรวดตั้งแต่เกิด หญิงสาวใช้ชีวิตอยู่กับยายซึ่งก็คือแม่ของอุษา แม่เธอเสียชีวิตเมื่อสองปีก่อน ทำให้โบตันต้องใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศไทยคนเดียว ชีวิตของแม่สาวดอกไม้ช่างน่าสงสารเหลือเกิน หน้าผู้ให้กำเนิดก็ไม่เคยได้เห็น!

“ก็สักพักจะ เดี่ยวหนูจะกลับไปหางานทำที่เมืองไทย” คนที่ไม่เคยเห็นหน้าผู้ให้กำเนิด แต่รู้ว่าพ่อแม่เป็นใครบอกเสียงอ่อย เรียกความสงสารจากอีกคนได้เป็นอย่างดี อุษาอดหญิงสาวที่รักเหมือนลูก

“อะไรที่มันทำให้เราลำบากใจก็บ้าง มันทิ้งไปบ้างก็ได้นะ” คนเป็นน้ำตักเตือนหลานสาวอยู่ในที่

โบตันยิ้มน้อยๆ “ไม่ลำบากอะไรเลย รู้ๆ ให้มันจบ จะได้ไม่คาใจไงจ๊ะ น้ำชาอย่าห่วงหนูเลย”

คนสูงวัยกว่าซ่อนแวตาท่วงโย ถึงอย่างไรเธอก็จะยืนเคียงข้างหลานสาวคนนี้เสมอ

“แล้วจะทำอะไรในนี้” คนที่มีอำนาจพอจะจับหลานสาวมัดใส่ตำแหน่งไหนก็ได้ยกเว้นเจ้าของกิจการ ถามอย่างใครรู้

“ถ้าเป็นหมอนวด น้ำไม่ยอมเด็ดขาดนะ” อุษาขู่ไว้ก่อน ด้วยเกรงว่าโบตันจะคิดพิเรนทร์

สาวน้อยวัยยี่สิบเอ็ดปีสายหน้าดิ๊ก “หมอนวดที่นี้มีแต่สวยๆ หนูคงสู้เขาไม่ได้หรอก หนูจะเป็นแม่บ้าน น้ำชาว่าไง”

อุษาพยักหน้าเห็นด้วย แต่ใจกลับคิดว่าหลานสาวของเธอสู้สาวกโนนนี่ได้สบายๆ แม้ว่ารูปร่างจะเล็กและบางกว่าหลายเท่า ถึงกระนั้นก็เถอะ ภายใต้อัตว์ใหญ่ๆ นี้ก็มีอะไรดีๆ ซ่อนอยู่

“จั้นเย็นนี้ก็ไปฝากตัวกับป้าป้อม” อุษาเอ่ยถึงคนบ้านเดียวกัน

คนไทยเกือบสิบคนที่ทำงานอยู่ที่นี่ส่วนใหญ่เป็นคนบ้านเดียวกับเธอ
ทั้งนั้น ทั้งหมดตามเธอกับเพื่อนอีกคนมาทำงานที่นี่ ฟิโอนี มีสวัสดิการ
ดี ค่าตอบแทนค่อนข้างสูง ทำให้หลายคนปักหลักทำงานที่นี่ จนคิดว่า
ที่นี่เป็นบ้าน คนไทยที่มาอยู่รวมกันก็กลายเป็นครอบครัวของกันและกัน

“แต่น้ำมีข้อแม้อยู่อย่าง ห้ามเข้าไปด้านในหลังสี่โมงเย็น” อูซาซุ
เช่นนี้เพราะช่วงเวลาหลังจากนั้น จะมีแขกหรือเข้ามาใช้บริการอย่าง
แน่นอน ฟิโอนี บริการดีกว่าที่อื่น มีหน้าข้าสาวงามทั้งหลายยังสะอาด
สะอ้าน เพราะมีกฎให้แขกทุกคนใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งลดความเสี่ยงที่จะ
ติดโรคร้ายแรง

โบตันพยักหน้ารับอย่างแข็งขัน เธอรู้ว่าน้ำสาวมีสิทธิ์มีเสียงใน
ฟิโอนี อยู่พอสมควร เนื่องจากเป็นคนสนิทของเสียเถียว แต่ถ้าวูลุด
เข้าไปด้านในนั้น ก็จะมีผู้จัดการตัวใหญ่ที่เป็นคนต่างชาติดคอยคุมอีกที
โลกด้านหน้าฟิโอนี กับโลกด้านหลังซึ่งคือบ้านพักคนงานช่างแตกต่างกัน
ลิบลิบ!

ติกแล้ว...เสียงอะอะภายในบ้านหลังใหญ่ที่ปลูกสร้างอยู่
ริมทะเลยังคงดังต่อเนื่อง สาเหตุมาจากสองหนุ่มที่นอนคุดคู้บนเตียง
กว้าง “โดนผีหลอกมากก็ไปนอนบ้านนายซี!” เจ้าของบ้านและเตียง
ตะโกนเสียงดัง มองนลินกับลูกตาปรือด้วยความง่วง เขาไล่พวกนี้ตั้งแต่
หัวค่ำ แต่สองหนุ่มก็ยืนกรานจะอยู่ที่นี้ นอนที่นี่ เอง!

มหาโชคเดินไปมา ยกมืออุมศีรษะ บ้านหลังนี้มีหลายห้องก็จริง
เขาจะไปนอนที่อื่นก็ได้ถ้าไม่ติดว่าของใช้ของลูกชายส่วนใหญ่อยู่ที่นี่
ครั้นจะย้ายก็เกรงจะเหนื่อยเปล่า เพราะเปียชต้องโยเยแน่ๆ ลูกชายเขา
ชอบนอนเตียงนี้ เตียงที่อาทั้งสองกำลังยึดครองอยู่ คนเป็นพ่อ เป็นพี่
และเป็นสามีคิดอย่างกลัดกลุ้ม นี่ก็ลูก นั่นก็น้อง โน่น...ก็ภรรยา!

“น้องเพ็ชไม่ยอมนอนห้องอื่นนะ ลาก เหน” มหาโชคพยายาม
ทำให้ใจให้เย็นๆ เพราะเมื่อหนึ่งชั่วโมงที่แล้วเขาขึ้นไปกระที่บมหาลากกับ
มหาเสนห์ แต่ทั้งสองคนก็ยังไม่ยอมลุกจากเตียง

“คุณโชคขา...” เสียงหวานของภรรยาทำให้ขมับชายหนุ่มเต้น
ตุบๆ เขายกมือขึ้นเพื่อขอเวลาสักครู่ แต่ผ่านไปครู่แล้วครู่เล่า สองหนุ่ม
ก็ยังไม่ลุกจากเตียง มหาโชคส่ายหน้าระอา ยกมือยอมแพ้ เดินไปอุ้ม
ลูกชายที่อยู๋ในอ้อมกอดของนลิน

“บัวไปนอนรอที่ห้องโน้นเลยจ๊ะ เดี่ยวผมจัดการกล่อมลูกนอนเอง”
นลินส่ายหน้า น้ำตาคลอ ก็สองหนุ่มนั่นบอกว่าโดนผีหลอก
เรื่องอะไรเธอจะไปนอนคนเดียว

มหาโชคยิ้มเอ็นดูคนกลัวผี “ผมจะไปนอนด้วย เอาจ้ะ บัวยืนรอ
แป้นะจ๊ะ เดี่ยวผมเอาลูกนอนกับเหนกับลามัน”

สองหนุ่มที่อยู๋ใต้ผ้าห่มหุ้ผึ้ง ‘นอนกับหลาน จะได้นอนกับน้อง
เพ็ช!’ มหาลากโผล่หน้าออกจากผ้าห่มตอนที่พี่ชายกำลังอุ้มหลาน
เดินมาถึงปลายเตียงพอดี ชายหนุ่มจึงลุกขึ้นรับร่างกลมป้อมของหนูน้อย

“นมอญู่ในตู้ บัวบีบเก็บไว้เยอะ อุ่นให้พอดี แล้วค่อยให้หลานกิน
เข้าใจมั๊ย”

“ครับผม!” มหาเสนห์รับคำหนักแน่น คุณพ่อคุณแม่มือใหม่
สับสนกันก่อนจะมองลูกชาย เพ็ชกำลังหัวเราะเอิ๊กอ้ากกับอาหนุ่ม
ทั้งสอง ผมชี้ได้ชี้ได้ของน้องชายทำให้คนเป็นพี่แค่นยิ้ม คงโดนผีหลอก
หนัก สารรูปจึงสรุปบรรยาย ตอนแรกที่น้องชายวิ่งเข้าบ้านมา เขาตกใจ
แทบตาย นลินก็ร้องไห้กระซิกๆ ด้วยความกลัว หลังจากสองหนุ่มเล่า
เรื่องโดนผีชุดแดงหลอก

พันร่างพี่ชายกับพี่สะใภ้แล้ว มหาลากจึงลุกขึ้นปัดที่นอน โดย
มหาเสนห์อุ้มหลานรักไปอีกทาง อาการขวัญเสียจากการโดนผีหลอก

หายเป็นปลิดทิ้ง เพียซเหมือนยันต์กันผี เอ๊ย เครื่องปลอบขวัญ

“เอาหลานมานอนได้แล้ว เหน้” มหาลากตบที่นอน หลังจากปู่บะจัดหมอนให้หลานรักเรียบร้อย นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่พวกเขามานอนกับเพียซ แต่เป็นครั้งแรกที่ได้ด้วยกันสามคน ที่ผ่านมาพวกเขาจะเป็นฝ่ายนอนข้างเตียงเสียมากกว่า

สามอาหลานนอนหยอกล้อกันพักใหญ่ “ผีนี่ไม่น่ารักเหมือนน้องเพียซของอาเหร่เลย...” มหาเสน่ห์ชวนหลานคุย หนูน้อยทำตาแป๋วส่งเสียงอ้อแอ้ ยกขาขึ้นถีบลม

“ง่วงยัง วันนี้พี่ดาราของหนูหนีไปนอนกับป้าเยี่ยมแล้ว” มหาลากแค้นยี้ม พ่อของดาราหนีมานอนที่นี้ น่าจะถูกกว่า เขาถูกไปหรีไฟในห้องให้เหลือแสงสลัวๆ

“เดี่ยวอาเหน้เล่านิทานให้ฟังดีกว่านะอะ” เสียงทุ้มของคนเป็นอา ยังคงดัง

‘ปู่’ เพียซผายลมรับอย่างดีใจ

“อูย...เตียงสะเทือน ใส่มะหลูดออกมาด้วยเหรอนั้น” มหาเสน่ห์จับหลานพลิก แฉมผ้าอ้อมสำเร็จตรวจหาสะเก็ดระเบิด เมื่อไม่พบจึงทำหน้าโล่งใจ กระสุนด้าน! มาแต่ลม

นิทานของมหาเสน่ห์ทำให้คนเป็นพี่ปวดกบาล เรื่องผีที่มหาเสน่ห์ยินดีนำเสนอทำเอาคนไม่อยากจะฟังแต่ได้ยินปวดตับ เพราะเล่าเหมือนตัวเองเป็นซูเปอร์เฮยกำลังไปปราบผี โดยมีหมอผีคนสนิทเป็นผู้ช่วย เนื้อเรื่องเหมือนเอาเซอร์ลอร์ดโฮมส์มาผสมกับการ์ตูนดราโก้บอลแซด อ้อ...ใส่หนังไทยเรื่องบ้านผีปอบไปด้วย เพราะมหาเสน่ห์ทำมือแบบปอบจิ้มเบาๆ ที่ท้องกลมป่องเหมือนลูกแตงโมโตเต็มผลของหลานชาย

เสียงหัวเราะเอิ๊กอ๊ากของสองอาหลานทำให้มหาลากเหน้อยใจ ชายหนุ่มคิดถึงเรื่องเมื่อตอนเย็นอย่างเป็นกังวล ผู้หญิงคนนั้น เอ๊ย

ผีไม่สาวตนนั้นมีแววตาเศร้าจนเขาต้องเก็บมาคิด อะไรทำให้ดวงตาของ
คนเราหรือผีเจ้าแววโศกได้ขนาดนั้น ถ้าไม่ใช่...ความรัก ชายหนุ่มรีบ
สลัดความคิดเลื่อนเปื้อนออกจากหัว หลับตาลงอย่างอ่อนเพลีย ปล่อย
ให้มหาเสน่ห์ห่อหุ้มหลานนอน เพราะพอตีสองครึ่ง เขาก็ต้องรับช่วงต่อ
จากน้องชาย

เช้าวันต่อมาไม่ได้มีเสียงตึงๆ ดังอะอะเหมือนทุกเช้า
เพราะสองหนุ่มเจ้าปัญหากำลังผิวปากอาบน้ำให้หลานรัก ประหนึ่งว่า
เมื่อวานไม่ได้หลอกผี เอ๊ย โดนผีหลอก! โดยมีแม่หนูดาราที่ตื่นแต่ไก่โห่
คอยช่วยอาบน้ำให้เปียซึกแรง

“อันนี้อะไรค่า คุณป้า” เด็กหญิงขึ้นไปที่ข้างน้อยของน้องชาย

“อันนี้เรียกว่า ‘ปิกากู’ จำลูก” มหาเสน่ห์ตอบยิ้มๆ พลางหลบ
ก้นสบูที่ลอยเจียดหัวได้อย่างเสียวแฉะผ่าแปด

“เหรอกค่า แล้วทำไมหนูไม่มีละค่าเสียวขา”

มหาลาก้างแขนข้างที่กำลังจะปาขวดแชมพูค้าง

“เออ...” เสียวมือไม้พันกันเมื่อโดนถามไม่ทันได้ตั้งตัว กรรม! เขามี
ปิกากูเหมือนกัน แต่จะให้อธิบายอย่างไร

เรื่องผียังไม่เคลียร์ มีเรื่องปิกากูเข้ามาอีกแล้ว!

“อาบน้ำเสร็จแล้วเหรอกะ ข้าวเช้าเสร็จแล้ว ลงไปทานกันเถอะ
คะ” เสียงจากนางฟ้าดังได้เวลาพอดิบพอดี สองหนุ่มรีบช่วยกันล้างตัว
ให้หลานชาย มหาเสน่ห์อุ้มลูกสาวลงไปข้างล่าง ชวนคุยเรื่องอื่นที่ไม่ใช่
ปิกากูของเฟียซ

“โดนผีหลอกจริงเหรอกะ” พอเวลาล่วงเข้าสู่ช่วงสายสามหนุ่มก็มา
รวมตัวกันที่บ้านมหาเสน่ห์ ซึ่งอยู่ตรงกลางระหว่างบ้านของมหาโชกกับ
มหาลาก พวกเขาสวมฟีน้องตัดสินใจซื้อบ้านติดกัน

“เออสิ เห็นแบบเต็มๆ ตาเลย/ใช่ ได้ยินเต็มๆ สองหู” คนโดน
หลอกคนละแบบประสานเสียงกัน

“เดี๋ยวก่อน ตกลงเห็นหรือได้ยิน” มหาโชคยกมือท้วง ทั้งสองคน
สบตากันแวบหนึ่งก่อนตอบ

“เห็น/ได้ยิน”

“เอ้า! ยังไงนี่ อีกคนเห็น อีกคนได้ยิน” คนถามซักจะมีนั่ง
เกมโมโห ตกลงว่าเห็นหรือได้ยินกันแน่

มหาลากถอนหายใจดังพรีด “ฉันเห็น เหน้มันได้ยิน” มหาโชค
อ้าปากค้าง ชี้นิ้วไปที่น้องชายสลับกัน สองหนุ่มหน้าซีด

“นายเห็นหรือลากา ส่วนเหน้มได้ยิน ไ้อัจอร์จ...นี่พวกนายดวงตก
จนขวยสุดขีดหรือยัง” เขาว่าเรื่องเห็นเพียชตอนเป็นวิญญาณนั้น
น่าสสารแล้ว เรื่องนี้อภิมหาน่าสสารกว่าอีก

“เออสิ! โคตรขวยเลย” มหาเสนห์บ่นปอดแปดมองคนที่เกิดวัน
เดียวกัน แต่ไม่ขวยเหมือนเขา “อยากจะแก้เคล็ดด้วยการมีเมียสักเจ็ดคน
อยู่เนี่ย”

มหาลากสบตาน้องชายอย่างรู้ใจกัน ทำไม่ต้องเป็นเขาสองคน
ด้วย เขามองพี่ชายที่เกิดวันเดือนปีเดียวกัน แล้วถอนหายใจเสียงดัง
เห็นผิบบ่อยจนจิตตก ถ้าแต่งงานแล้วมันจะหายไหมหนอ

เสียงบ่นไม่จริงจังทำให้คนเป็นพี่ไม่ถือสา ออกจะเห็นใจด้วยซ้ำ
“แล้วผีที่ชื่อลั่นทมนั่นเป็นใคร” มหาโชคหันมาสนใจเรื่องผีต่อ เขาเชื่อ
ว่าสองคนนี้ไม่ได้โกหก จากประสบการณ์แสนเชี่ยวชาญของสองหนุ่ม
มหาโชคคิดว่าถ้าไม่มีเซนส์เรื่องนี้ มหาลากกับมหาเสนห์ก็จะต้องขวย
สุดขีด ถึงได้เจอผิบบ่อยอย่างนี้

“ไม่รู้ ถ้ามลามันดิ เห็นหน้าเต็มๆ นี” มหาเสนห์บ๊ายให้พี่ชาย

มหาลากทำหน้ายู่ “เป็นผู้หญิงใส่ชุดสีแดงกรวยกราย อายุน่าจะ

ประมาณสามสิบกว่า แต่...” คนเห็นผีทำหน้าครุ่นคิด ดวงตาคู่นั้นสะดุดตา
เขาไม่หาย

“แต่อะไร ลาก”

“ตาโคตรเศร้าเลยวะ” เขาบอกอย่างที่เขาใจคิด ผู้หญิงคนนั้นต้อง
ตายเพราะความรักแน่ๆ

มหาเสน่ห์คิดตามบ้าง “ก็น่าอยู่ พี่โธนี่ เป็นแหล่งรวมตัวของ
ผู้ชาย...” มหาเสน่ห์ยกไหล่ ไม่พูดต่อ ทำให้คนเป็นพี่หมั่นไส้

“ผู้ชายแบบนายนั่นสิ!” คนโดนกล่าวหาทำหน้าอยู่

“เธอตายเพราะอะไร” มหาโชคถามเป็นงานเป็นการ ห่วงน้องชาย
ทั้งสองขึ้นมาจับใจ

“เออ ลืมถามพวกนั้น” สองหนุ่มสบตากันแล้วเบือนหน้าหนี ถ้า
อยากรู้คงต้องกลับไปทีนั้นอีก หลับหูหลับตาทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเสียดีไหม
มหาลากกับมหาเสน่ห์คิดเหมือนกัน ผิดกับมหาโชค ลองว่าผีสาวตนนั้น
ปรากฏตัวให้น้องชายเขาเห็นและส่งเสียงให้ได้ยินแล้ว เจ้าหล่อนคง
ต้องการอะไรบางอย่างแน่ๆ

แบบนี้เขาเรียกว่ามีเวรมีกรรมต่อกันหรือเปล่าละ น้องชายของเขา
ทั้งสองคนกับลั่นทมถึงได้มาเจอกัน

“ฉันว่าพวกนายกลับไปทีนั้นเถอะ” การหนีปัญหาไม่ใช่ทางออก
ต่อให้ทุบพี่โธนี่ ก็เชื่อว่าจะจบปัญหา

“หา!”

“ไม่หาละ กลับไปถามให้รู้ว่าเขาต้องการอะไร”

“นายคิดว่ากำลังเล่นขายของหรือไง” น้องคนสุดท้องต่อว่าอย่าง
อดไม่ได้ มหาโชคพูดเหมือนซื้อปลาหมึกจากโบไม้ห้าบาท ซื้อแกงที่ทำ
จากดินผสมน้ำ ไร้ยอดกไม้นิดๆ สิบบาท เหมือนที่เคยเล่นกันตอนเด็ก
เปียบ!

ผ่านไปสองชั่วโมง คนที่ตะโกนต่อว่าพี่ชายก็ต้องมายืนอยู่หน้าพีโอนี่ เอนเทอร์เทนเมนต์ อย่างพร้อมหน้าพร้อมตากันสามพี่น้อง มหาโชคที่ไม่เคยเจอผีลั่นทมเดินนำเข้าไปก่อนด้วยระดับความกลัวที่ต่างกับสองหนุ่มลิบลับ มหาเสน่ห์เกาะแขนมหาลามแนแน อีกฝ่ายก็ดูจะเกร็งไม่น้อยไปกว่ากัน สองหนุ่มเหวี่ยงอแดกซิก พยายามปั้นหน้านิ่งเมื่อเหล่าพนักงานก้มหัวทักทาย สาวน้อยสาวใหญ่ด้านในดูจะตื่นเต้นไม่น้อย มหาเสน่ห์ที่คุ้นเคยกับสาว ๆ โบกมือทักทายเล็กน้อย ก่อนจะเดินตามหลังพี่ชายไปติดๆ

“แค่เดินเข้ามาหัวใจก็เกือบวายตายแล้ว” มหาเสน่ห์เดินเข้ามาถึงห้องทำงานปุ๊บกับบ๊นบ๊บ มองไปรอบห้องอย่างหวาดผวา แม้จะเป็นห้องทำงานของผู้จัดการ ไม่ใช่ห้องทำงานของเสียเถียวที่อยู่บ้านหลังข้างๆ ก็ตาม

“ทำไมต้องมาตอนมืดด้วย” มหาลามถามอย่างกังขา

มหาโชคที่ไม่อยากจะทำลกตกตา แค่นี้เขาก็ต้องกลับไปอกรรยาไม่ต่ำกว่าสามวันแล้ว สองหน่อกลัวผียิ่งจะเรื่องมาก “มาหาผีมาตอนกลางวันหรือไง ไอ้นี่!” ขาเตี้ยที่กำลังสะเทือนทำให้ชายหนุ่มพื้นเสีย คึ้นนี้มีแววว่าเขาต้องอัปเปหิตัวเองมานอนนอกห้องแน่ อารมณ์กรุ่นๆ ของพี่ชายทำให้คนเป็นน้องรีบประนีประนอมยอมความ

“เออๆ ไม่บ่นอีกก็ได้” จริงๆ ก็เห็นใจมหาโชคไม่น้อย เขาเห็นสีหน้าลนถอนออกมาจากบ้าน ก็รู้ชะตากรรมของพี่ชายทันที คนเป็นน้องสบตากัน ดูนาฬิกาแล้วถอนหายใจ

“นายกลับบ้านไปเหอะโชค ปานนี้บัวคงร้องไห้แล้ว” แค่ว่าแม่ร่างน้อยกำลังร้องไห้ หัวใจสามดวงก็ฝ่อแฟบ นลินไม่ควรจะต้องมาร้องไห้เสียใจอีกแล้ว

คำพูดของน้องชายทำให้มหาโชคนั่งไม่ติด ใจของเขาร้อนรน

คิดถึงคนที่บ้าน

“ไปเถอะไซค์ เรื่องนี้ฉันกับเห่นจะจัดการเอง” มหาลามล่ำทับขึ้น
ไม่ว่าเรื่องนั้นจะเล็กน้อยขนาดไหน เขาก็ไม่ต้องการให้คนเสียใจ
สองหนุ่มผลึกพี่ชายที่ดูจะสองจิตสองใจออกไปจากห้อง

“เพื่อมือลิ เราสองคนจัดการเรื่องนี้ได้ ป้าแกคงไม่ทำอะไรรุนแรง
หรอก คนอื่นที่เคยเจอก็ไม่เห็นเป็นไร” มหาเสนห์ช่วยหว่านล้อมพี่ชาย

การเกิดวันเดือนปีเดียวกันทำให้สามหนุ่มผูกพันกันมาก แม้จะ
เป็นแฝดสามที่หน้าตาไม่เหมือนกัน แต่ก็รักกันไม่ต่างจากแฝดคู่อื่นๆ
ทว่านอกจากหน้าตาไม่เหมือนกันแล้ว ทั้งสามยังไม่เหมือนพี่น้องคนอื่นๆ
ที่มีหน้าตาสวยงาม ละมุนละไม ไม่ป่าเถื่อนแบบพวกเขา ทำให้กลายเป็น
ลูกรักของพ่อแม่เพราะความสงสาร

ในที่สุดแล้วคนเป็นพี่ใหญ่ก็กลับไปเพราะแรงยุของน้องๆ
ถึงขนาดพูดว่านลินจะไม่มีสามีใหม่ ยังผลให้คนพูดโดนตีไปสองครั้ง

“เอาใจล่ะลาม” เมื่อเหลือกันสองหัวไม่ลืบแล้ว มหาเสนห์จึงหัน
มาปรึกษา ความจริงแล้วพวกเขาปรึกษากันตั้งแต่อยู่ที่บ้านว่าจะนิมนต์
พระมาสวดหรือไม่ก็จะจ้างหมอผีมาปราบ แต่อะไรก็ไม่ดีเท่าการเดิน
เข้าไปถามให้รู้ว่าผู้หญิงคนนั้นต้องการอะไร

มหาลามมีสีหน้าลำบากใจไม่น้อย ก็จะทำให้ยิ้มได้อย่างไรในเมื่อ
กำลังคิดเรื่องผีแถมยังเป็นผีชั่วเหี้ยมชั่วร้ายเสียด้วย เทียบพลกคนอื่นไปทั่ว
ถ้าไม่ใช่เพราะติดใจแหวตาเศร้าๆ ละก็ คนอย่างเขาไม่มีวันมาเสียเวลา
แบบนี้หรอก ชายหนุ่มลุกขึ้นสั่งให้น้องชายไปเดินตรวจงานภายในฟิโอนี่
ก่อนแล้วค่อยมาคิดเรื่องนี้ต่อ

มหาเสนห์รับคำ รู้ดีว่าพี่ชายต้องการเวลาทำใจ
ที่บอกให้ไปตรวจงานนะ เรื่องบังหน้าชัดๆ

“ป้าป้อม อย่าให้น้าชาธนะ ว่าหนูเข้ามาด้วย” อีกด้านภายในฟิโอนีฯ โบตันที่กำลังถือถังน้ำเดินตามหลังหัวหน้าแม่บ้านส่งเสียงกระซิบขอร้องให้เก็บเรื่องที่เธอแอบเข้ามาด้านในหลังสีมิงเย็นเป็นความลับ หญิงสาวพินิจมองหัวหน้าแม่บ้านที่ดูใจดี ครั้งแรกที่ได้ยินชื่อ เธอก็คิดว่าเป็นสาวใหญ่ร่างอ้วนเทอะทะ แต่ไม่ใช่เลย ป้อมมีรูปร่างอวบอ้วน ย่อมผอมสีทองเป็นประกาย ใบหน้าเต็มไปด้วยเครื่องประทีนโฉม ปากหรือก็แดงเหมือนกีนلابเลือดมาใหม่ๆ เค้นไม่เป็นรองใคร สงสัยจะได้รับอิทธิพลมาจากสาวๆ ในฟิโอนีฯ

“จ๋า ความจริงหนูไม่ต้องมาก็ได้” คนที่เ็นดูหลานสาวของอุษานหันมาบอก หญิงสาวมีใบหน้าน่ารักน่าเอ็นดู มินิหัวขำยังชอบถามนั่นถามนี่ให้นางไม่เหงา

“ไม่เป็นไร หนูอยากช่วย” น้ำใจเล็กน้อยทำให้คนสูงวัยกว่ายิ้มที่นางและเด็กสาวต้องขึ้นมาบนนี้ เพราะแขกห้องวีไอพีทำขวดไวน์แตก เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นหลายครั้งจนคนเป็นแม่บ้านอย่างนางเคยชิน แต่วັນนี้ป้อมเป็นกังวลไม่น้อยที่มีผู้ช่วยตามมาด้วย สาวใหญ่เหลือบมองผู้ช่วยกิตติมศักดิ์ ที่เรียกแบบนี้เพราะโบตันมีไซนต้องห้ามหลายที่ จนนางเองยังแอบเพลี่ย อุษาดูจะเป็นห่วงหลานสาวเกินความจำเป็น เมื่อตอนเย็นนางจึงได้ย้อนไปเสียที่หนึ่งว่าหวงขนาคนี้ทำไม่ไม่เก็บไว้ที่บ้าน

โบตันอมยิ้ม มองแผ่นหลังของหัวหน้าแม่บ้าน จริงๆ แล้วเธอไม่ได้อยากจะช่วยอะไรมากมายหรอก แต่อยากขึ้นมาดูที่นี้ให้เห็นกับตา มากกว่า สองสาวต่างวัยเดินสวนกับหนุ่มร่างสูงใหญ่ โบตันเห็นป้อมยิ้ม ทักทายเขา ส่วนเธอเดินก้มหน้า ไม่ทักทายเขาเหมือนป้อม ถึงกระนั้นหางตาก็ยังอดแอบมองคนหล่อไม่ได้ ‘หล่อจริงๆ’ หญิงสาวอุทานในใจ มองหนุ่มเจ้าของร่างสูงดูดี ที่มีใบหน้าหล่อเหลาและรอยยิ้มกระซกใจ

มหาเสน่ห์หยุดเดิน ยืนล้วงกระเป๋ากางเกง หันกลับไปมอง

แม่บ้านสองคนอีกครั้ง ก่อนจะยกไหล่เดินผิวปากไปทางเดิม ทั้งที่ติดใจ
แม่สาวร่างเล็กนั้นเหลือเกิน อะไรบางอย่างในตัวเธอดึงดูดเขา มันเป็น
ความรู้สึกที่บอกไม่ถูก เหมือน...เหมือนที่รู้สึกกับลิน “โดนผีหลอกจน
สมองเสื่อมหรือไงวะ” สบตาตัวเอง แล้วรีบสลัดความคิดเลื่อนเปื้อน
ออกจากหัว

“นี่ห้องทำงานของคุณไคลน์ะโบตัน” ไคลน์คือผู้จัดการที่คุม
ทุกอย่างในพีโอเนีย โบตันพยักหน้ารับรู้ “พรุ่งนี้เช้า หนูเข้ามาทำความสะอาด
สะอาดห้องนี้” สาวน้อยอมยิ้ม รู้ว่าป้อมกำลังกันเธอออกจากส่วนต่างๆ
คงไม่แค่นั้นจะเป็นเพราะน้ำของเธอขอมา

ครู่ต่อมาแม่บ้านมืออาชีพและแม่บ้านฝึกหัดจำต้องปวดหัว เมื่อ
แขกเกามาขายชาติอลาละวาด ทำไวน์หกเลอะเทอะ สองสาวต่างวัยได้
รู้ว่าแท้จริงแล้วขวดไวน์แตกแตกเพราะฝีมือหญิงสาวร่างเฝ้ายวน ซึ่ง
เจ้าหล่อนไม่ได้ตั้งใจ แต่แขกไม่ยอมฟัง ตั้งทำอลาละวาดอย่างเดียว
เดือดร้อนสองสาวต้องเรียกคนมาห้าม

อุบัติเหตุเกิดได้ทุกที่ อย่างที่โบตันกำลังเผชิญอยู่ ร่างเล็กของสาว
ไทยลอลยล่อไปตามแรงเหวี่ยงหลังพยายามเข้าไปช่วยห้าม

“โบตัน!” หัวหน้าแม่บ้านถลาไปหาหญิงสาวที่ลอลยล่อไปที่กอง
เศษแก้ว เลือดสีแดงไหลทันทีที่คมแก้วบาดเนื้อ คงจะดีกว่านี้ถ้ากอง
เศษแก้วไม่มีอวัยวะของแขกที่เมาชาติสติอยู่ด้วย

“ถอดชุดฟอร์มก่อนเร็ว!” ป้อมสั่งเพราะรู้ว่าหญิงสาวสวมเสื้อยัด
กับกางเกงขาสั้นไว้ใต้เครื่องแบบสีฟ้า โบตันรีบทำตาม ลูกขึ้นตามแรงดึง
ของป้อมที่ลากเธอเข้าไปล้างแขนขาในห้องน้ำ กอปรกับพวกหนุ่มๆ
ขึ้นมาช่วยห้ามพอดี ความจริงตอนแรกแขกก็ไม่ได้โวยวายที่สาวสวยร่าง
อวบทำขวดไวน์แตก แต่เพราะเจ้าหล่อนทำสีหน้ารังเกียจและต่อว่า
ที่ชายหนุ่มมาเจียนออกมาต่างหาก

บริเวณแขนและหัวเข่าของโบตันเลือดไหลเป็นทาง “ไม่มีเศษแก้วแล้ว ไปทำแผลเถอะลูก” ป้อมพาร่างเล็กออกไปจากห้องที่ยังมีเสียงไหลหกของแขกที่เมาแล้ว มหาลาภขมดึกคึกมองภาพแม่บ้านสาวพุงร่างเล็กบอบบางด้วยความประหลาดใจ พิโณนี่ มีสาวไซรัสมินิด้วยหรือนี่ สายตาคมกวาดมองเรือนร่างเล็กอย่างพิลึก เธอคงสูงไม่เกินหนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตรแน่ๆ เลือดที่ไหลตามแขนตามขาของหญิงสาวทำให้เขารีบสาวเท้าเข้าไปหา

“เกิดอะไรขึ้นครับ” ชายหนุ่มถือวิสาสะคว้าแขนแม่สาวไซรัสมินิขึ้นมาดู ก่อนจะมองรอยเลือดที่หยดตามทางเดิน

หัวหน้าแม่บ้านมองตามสายตาเจ้านายแล้วต้องห่อปาก มองหลานสาวเพื่อนกับรอยเลือดสลับกัน หน้าทีกับคนเจ็บ ป้อมคิดไม่นานถึงอย่างไรเธอก็เลือกโบตันอยู่ดี

เสียงอะอะทำให้มหาลาภไม่ได้ถาม กิจการรูปแบบนี้มักจะมีเรื่องอย่างนี้เสมอ มีอหามาคุมต้นแขนเล็กแน่นขึ้นโดยไม่มีสาเหตุ แคคิดว่าหญิงสาวตรงหน้าเป็น...ใจของเขาก็ร้อนรุ่ม

“ผมจะดูแลให้เธอเอง คุณไปทำความสะอาดรอยเลือดพวกนั้นเถอะ ก่อนที่แขกคนอื่นจะมาเห็น” มหาลาภสั่งแล้วก็จัดการลากคนตัวเล็กให้เดินตาม ขาที่เขย่งเดินตามมาทำให้เสียเจ้าของกิจการหงุดหงิด เขาตัวดวงแขนอ้อมเจ้าหล่อนขึ้นท่ามกลางเสียงวิ๊ดว้ายของหญิงสาว

โบตันสบดวงตาสีฟ้าเข้มด้วยหัวใจสั่นไหว จู่ๆ โลกของเธอก็สะท้อนเลือนลั่นขึ้นมาเฉยๆ!

มหาลาภเองก็รู้สึกไม่น้อยไปกว่าเธอ ความรู้สึกแปลกประหลาดแล่นปราดทั่วสรรพางค์กาย ส่งผลให้หัวใจแกร่งไหวหวั่นไม่น้อย!

เมื่อเข้ามาในห้องทำงานแล้ว ชายหนุ่มค่อยๆ วางร่างบางลงแล้วเดินไปที่โต๊ะทำงาน สั่งคนหามามาให้ที่ห้อง

โบตันก้มหน้าดูๆ ใจเต้นแรง ผู้ชายที่อุ้มเธอ...หน้าดูมาก! ทว่า
คนหน้าดูกลับมีใบหน้าหล่อเหลา ดวงตาสีฟ้าเข้ม จมูกโด่ง ริมฝีปาก
หยักสีระเรื่ออย่างคนมีสุขภาพดี ถ้าเขาลองยิ้ม เธอเดาได้ว่าโบหน้าดูๆ
จะดูดีกว่านี้มากทีเดียว

ร่างสูงใหญ่ยอบตัวนั่งตรงหน้าหญิงสาว ก้มมองบาดแผล “ไป
โดนอะไรมา” มหาลากถามเสียงห้วน ผู้หญิงคนนี้ก็กำลังทำให้เขาพื้นเสีย
มองอะไรก็หงุดหงิดไปหมด ขนาดเห็นเจ้าหล่อนบาดเจ็บ เขายังหงุดหงิด
แบบไม่รู้สาเหตุ ชายหนุ่มมองโบหน้าที่ก้มงุด ตากลมใสของเธอไม่สบ
สายตาสู้เขา มือที่กำลังเอื้อมไปจับแก้มสีชมพูระเรื่อหยุดชะงัก มหาลาก
สบถในใจ อยู่ๆ จะไปจับแก้มเธอได้อย่างไร

“แก้วบาดคะ” หญิงสาวตอบเสียงสั้น ผู้ชายตรงหน้าคงจะมี
ตำแหน่งในฟิโอนีฯ ใหญ่พอดู คงเป็นไคลที่ป้อมชี้ให้ผู้หญิงทำงานของเขา
ตอนเดินผ่าน

คนที่เกือบแผลงจับแก้มสาวรีบทำเสียงแข็ง “ซุ่มซำแบบนี่ มีน่าละ
แขกถึงได้ไววาย”

“อ้าว...จากสิบคะแนนด้านหน้าตาแม้จะดูไปหน่อย ตอนนี
กลายเป็นติดลบห้าไปเลย ตกลงว่าที่ช่วยเนี่ย เพราะกลัวแขกไม่พอใจ
ฉันสิ!”

“แขกเมา” คนตัวเล็กเถียงอุบอิบ เห็นแบบนี้เธอก็ไม่ยอมใคร
ง่ายๆ หรอกนะ

“แล้วทำไมเธอไม่ห้าม ปล่อยให้แขกดื่มจนเมา คิดจะมอมแขก
หรือไง!” เสียงหัวดั่งขึ้นเรื่อยๆ เมื่อมองเห็นดวงตากกลมมีประกาย
วิบวับ พร้อมด้วยริมฝีปากจิ้มลิ้มที่ยื่นออกมาอย่างน่ารัก

โบตันเผยอริมฝีปากจิ้มลิ้ม หมายความว่าอย่างไร เธอเป็นแม่บ้าน
ไม่ใช่หรือ หญิงสาวก้มมองการแต่งตัวของตัวเองแล้วเบ้หน้า ฟิโอนีฯ

เกรดไหนกันถึงได้ยอมให้ผู้หญิงแต่งตัวแบบนี้บริการแขก ใ้อ้ำเอ๊ย!
ตาถั่วจริงๆ ที่คิดว่าเธอเป็นหมอนวด

นิ้วเรียวยาวจิ้มไปที่ริมฝีปากสีชมพูเรื่อที่ชมพูขมิบเหมือนจะพุด
มหาลากะจะหยุดหญิงสาว แต่ดันแน่นิ่งไปเสียเอง ความนุ่มนวลของ
ริมฝีปากเธอกำลังจู่โจมความรู้สึกเขาอย่างรุนแรง ผ่านไปพักใหญ่
มหาลากจึงหาเสียงตัวเองเจอ

“ไม่ต้องแก้ตัว นั่งรอใส่ยาอย่างเดียวพอ” นอกจากน้ำเสียงที่ฟัง
เหมือนมะนาวไม่มีน้ำแล้ว หน้าตาเขายังดูดันอีกด้วย ถ้าไม่มีใครเคาะ
ประตูขึ้นก่อน หญิงสาวคิดว่าเธอกับเขาคงทะเลาะกันถึงขั้นฆ่ากันให้ตาย
แน่ๆ

“โบทันเป็นไงบ้าง” ป้อมถือถาดยาเข้ามาหลังจากโทร. ไปเรียก
คนมาทำความสะอาดแทนนาง

ช็อคดอกไม้ของหญิงสาวทำให้ชายหนุ่มสะดุดใจไม่น้อย ‘โบทัน
พีโอนี่’ เหรอ เขาแค่นย้มหยันน้อยๆ ที่นี้ช่างสรรหานางโลมชื่อคล่องจอง
กับกิจการเสียกระไร

เสียงตบโต๊ะดังปัง! ทำให้สองสาวหันไปมอง คนพินเสียสยด
หลายคำก่อนจะปรับสีหน้าให้นิ่ง

“ไม่ต้องสนใจ ทำแผลต่อเถอะ” ผู้หญิงสองคนลอบสบตากัน
ก่อนจะทำแผลเสียบๆ มหาลากอดมองแผลเล็กๆ ที่อยู่บนต้นแขนและ
หัวเข่าไม่ได้ ที่สุดแล้วชายหนุ่มก็ถามถึงที่มาที่ไปของมัน หัวหน้าแม่บ้าน
ตอบว่าหญิงสาวโดนแขกเหวี่ยงตอนเข้าไปห้าม ก็เลย...

“อ้าว คุณเขาไปไหนแล้ว”

จู่ๆ ร่างสูงใหญ่ก็ผลุนผลันเดินออกจากห้อง สร้างความมึนงงให้
สองสาว

“เรากลับที่พักเถอะป้า หนูไม่อยากอยู่ในนี้แล้ว” โบทันบอก

สายตาเขาทำให้เธออึดอัดเต็มแก่ ผู้ชายอะไรก็ได้โล่ สองสาวต่างวัย ประคองกันออกจากห้อง ไม่รู้รอกล่าวลาอีกคน เพราะเชื่อว่าตราบใดที่อยู่ที่นี่ สักวันก็คงจะเจอ

ล้นทมยีนมองผู้หญิงสองคนจากหน้าบ้านหลังเล็ก เธอไม่เคยไปไหนนอกจากอยู่รอบๆ กิจการแห่งนี้ เธอวนเวียนอยู่ในที่แห่งนี้มานานหลายปีแล้ว รอคอยใครบางคนมาปลดปล่อยวิญญาณของเธอ เพื่อจะได้ไปอยู่ในภพภูมิใหม่ จะได้ลืมความเศร้าที่นับวันยิ่งกัดกร่อนหัวใจให้แหลกสลาย

“ฮึก ฮึก ฮือ...” ลมอุ่นที่พัดกระทบผิวทำให้โบทันหันไปมองบ้านหลังน้อย หญิงสาวลอบผ่านลมหายใจ เมื่อไม่เห็นอะไรนอกจากความมืด ร่างเล็กหยุกมองอีกครั้ง น่าแปลกที่เธอสามารถสัมผัสความรู้สึกเศร้าได้ อะไรทำให้บรรยากาศรอบเธอหมองเศร้ากันหนอ

“มีอะไรเธอหนูโบทัน” คนพุงถามเสียงหวาดๆ เมื่อเห็นหญิงสาวหันไปมองบ้านหลังน้อยที่ถือว่าเป็นคู่อริของพนักงานทุกคนในฟิโอนีฯ ถึงวันนี้ลมจะไม่แรง แต่ก็สัมผัสได้ถึงอารมณ์ของ ‘สิ่งนั้น’

“ไม่มีอะไรจ๊ะ หนูแค่สงสัยอะไรนิดหน่อย” โบทันส่ายหน้าแล้วเดินต่อ

“สงสัยเรื่องอะไร”

สาวหน้าใสทำหน้ามุกก่อนจะพูด “ที่นี่เคยมีคนตายหรือเปล่าจ๊ะป้า”

ป้อมอุทานด้วยความตกใจ “อ๊ย! ทำไมถามอย่างนั้น” คนที่อยู่ที่ฟิโอนีฯ มานานหลายตา ใบหน้าซีดเผือด ป้อมรู้ทุกเรื่องที่นี่ดีกว่าใคร ไม่มีเรื่องไหนหลุดรอดสายตาหัวหน้าแม่บ้านอย่างนางไปได้

สาวร่างเล็กรีบดึงให้อีกคนนั่งลงตรงม้านอน ถ้าเข้าที่พักไป

แล้ว รับรองเลยว่าป้อมต้องหนีเธอกลับห้องแน่

“เล่าให้หนูฟังหน่อยสิป้า น้ำ...นะ?” โบทันเขย่าแขนอวบเบาๆ
กะพริบตาปริบๆ ออดอ้อนอีกฝ่าย

ป้อมได้แต่ถอนหายใจ ไม่นึกอยากเล่าให้หญิงสาวฟังเลย “รู้แล้ว
ก็เหยียบไวนะโบทัน กับนังซากิพูดไม่ได้” โบทันพยักหน้ารับ “ตอนป้า
มาทำงานที่นี้ใหม่ๆ เคยมีคนตาย” คนเล่านี้ก็ย้อนไปเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน
“เป็นผู้หญิงท้อง คลอดลูกตายที่บ้านหลังนั้นแหละ” ชี้ไปยังบ้านหลัง
น้อยที่สร้างขึ้นก่อนนางมาอยู่ไม่นาน “ตายทั้งแม่ทั้งลูกเลย...” คนฟัง
หน้าซีด...นี่ขนาดไม่อยากเล่า ยังเล่าเสียละเอียดยิบ

“เด็กก็ตายเหรอป้า”

“อ้อ...ตายตั้งแต่อยู่ในท้องนะ” เสียงที่เล่าเจอกระแสบางอย่าง

“ละ...แล้วเขาเป็นใคร ทำไมไม่มีบ้านเดี่ยวอยู่” หญิงสาวซักต่อ
อย่างอยากรู้ ไม่พิเศษจริงจะมีบ้านแยกอยู่หรือ

“ไม่รู้เหมือนกัน ป้ามาได้ไม่นาน เขาก็คลอดลูกตาย บางคนว่า
เป็นเมียเสีย แต่เสียแกไม่เคยมีเมียนะ บ้างก็ว่าเป็นเมียเก็บ แต่ที่คน
เชื่อกันก็คือเป็นหมอนวดในพีโอเนีย เราี่แหละ เห็นว่าพลาดท่าท้องกับ
แขก เสียแกเอ็นดูก็เลยรับเลี้ยง” คนเล่านี้วุ่นๆ “แต่ป้าว่าไม่ใช่ทั้งหมด
ถ้าเป็นเมีย เสียคงหาบ้านใหญ่กว่านี้ให้อยู่ ถ้าเป็นอีหนู เสียคงไม่เก็บไว้
ที่นี้ หรือเป็นหมอนวด ก็คงไม่ยอมสร้างบ้านให้อยู่ในที่นี้ออก เอ้อ...
เรื่องนี้ไม่มีใครตอบคำถามได้ดีเท่าเสียเกี่ยวอีกแล้ว”

โบทันน้ำตานองหน้า เห็นด้วยกับแม่บ้านหญิงวัยกลางคน
ไม่มีใครตอบคำถามนี้ได้ดีเท่ากับเสียเกี่ยวอีกแล้ว

“นั่นสินะป้า ถ้าเขาอยู่ หนูก็อยากถามเขาเหมือนกัน” เธอเชื่อว่า
ผู้หญิงที่ตายในบ้านหลังนั้นต้องมีความสำคัญกับเสียเกี่ยว แต่คนที่จะ
ให้คำตอบได้ก็ดันหายตัวไปเสียนี่ สาวไทยร่างเล็กหันไปมองบ้านหลัง

น้อยอีกครั้ง ก่อนจะเบนสายตาไปยังฟิโอนี่ฯ ใบหน้าสีแดงระเรื่อ...คิดถึง
หน้าดูๆ แล้วของขึ้น!

คนทุเรศ! กล้าหาว่าเธอเป็นหมอนวด

4

Sense of Love หนูได้ยิน ใจสัมผัส

“นายเป็นบ้าอะไร!” มหาเสน่ห์ลากพี่ชายกลับเข้าไปในห้องทำงาน หลังจากมหาลากไปมีเรื่องชกต่อยกับแขก คนเป็นน้องหอบแกลกอยากถามพี่ชายเหลือเกินว่ากำลังข้างสารนี้ท่านได้แต่ใดมา เขาเกือบตายเพราะหมัดของมหาลาก ดีเท่าไหนที่ไหวตัวทัน แค่อเข้าไปห้ามก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ แววดาตอนั้นของมหาลากยิ่งกว่าฆาตกรเสียอีก คนหอบตัวโยนถอยหลังสามก้าวเมื่อพี่ชายหันมา

“นายเป็นอะไร ลาก” มหาลากไม่เคยมาดหลุดแบบนี้ อารมณ์ตอนนี่ของชายหนุ่มเข้าข่ายคลุ้มคลั่ง มหาลากสะบัดหน้าหนีอย่างไม่สบอารมณ์

“มันเมา นายไม่เห็นหรือไง” คนคลุ้มคลั่งตอบเสียงหัวนเจืออารมณ์กรุ่นโกรธจนคนเป็นน้องถอยหลังอีกสองก้าว ระยะห่างห้าก้าวนี้คงทำให้เขารอดพ้นฝ่าเท้ามหาลากได้

“เมา! แล้วยังงี้ ที่นี้มีแขกเมาบ่อไป” เขาก็เคยเมาออกบ่อไป หนู่มทรงเสน่ห์ว่าต่อในใจ

“ไม่ยังงี้” คนที่ต่อยแขกตอบเสียงเรียบ

“อ้าว! แล้วต่อยทำไม”

“ก็มันเมา”

มหาเสน่ห์ห้อยอมล่าถอย เขารู้ได้เองว่าถ้าถามอีกคำคงโดนแน่ๆ เขาคือนมหลาภที่หนึ่ง ก่อนจะเดินไปนั่งบนโซฟาตัวใหญ่ ล้วงโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋าทางเกง พิมพ์ข้อความยิกๆ แล้วเหล่ตามองคนที่กำลังนั่งหน้าเคียด สักพักเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น หม่อมทรงเสน่ห์เอามือป้องปากคุยกับปลายสายอยู่นาน หลังจากนั้นเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์หลาภก็ดังขึ้น

“ฮัลโหล โทร. มาทำไม!”

“อ้าว...กวนตีนนะเนี่ย” เสียงหัวเราะดังมาตามสาย “ถ้ายังไม่พร้อมไปหา...ก็กลับบ้านก่อนก็ได้ละลาภ” คนเป็นพี่บอกอย่างเป็นห่วง แม้จะแปลกใจที่คนที่ควบคุมอารมณ์เก่งอย่างมหาลาภไปมีเรื่องชกต่อยคนอื่นก่อน ถ้าเป็นมหาเสน่ห์หรือตัวเขาก็ไม่แน่

หรือจะเครียดเรื่องเจอดีจนหาที่ระบาย

“เออ!” มหาลาภกระแทกเสียงตอบ เล่นเอาคนปลายสายอ้าปากค้าง มหาโชคค่อยๆ ลุกขึ้นจากเตียงนอน น้ำเสียงแบบนี้ของน้องชายคาใจเขามากๆ

“เป็นอะไรละลาภ เห็นเห่นบอกว่านายไปต่อยแขกเหรออ” เขาถามอย่างใจเย็น ถ้าเป็นเมื่อก่อนคงจะเฮโลไปกับน้องชาย แต่พอดอนนี้มีลูกมีเมียแล้ว อารมณ์ร้อนๆ ของเขาก็หายไปไหนไม่รู้

“ก็มันเมา” มหาลาภยังตอบด้วยเสียงกรุ่นโกรธ ทำให้คนแอบฟังเบ้หน้า แหม...ความกวนตีนเพิ่มระดับขึ้นอีกแล้ว ชินยังพูดเรื่องนี้ต่อไม่เขาก็มหาโชคนั่นแหละจะโดนเตะ

ปลายสายจึงเลิกเข้าชี้ และย่ำให้น้องชายกลับบ้าน

มหาลาภวางสายโทรศัพท์ก็หันมาเอาเรื่องน้องชายทันที “โทร. ไปฟ้องเรื่องอะไร” นั่นปะไร คนที่เตรียมตัวไว้แล้วส่งยิ้มประจบประแจง

“เปล่า! ไม่ได้พูดอะไรเลย” หนุ่มทรงเสน่ห์โบกมือโบกมือ ยืนกระต่ายขาเดียว เอ๊ะ ว่าแต่มหาโชคบอกหรือเปล่าว่าเขาเป็นคนเล่าให้ฟัง

“เหวอ” คนถามลากเสียงตอบ

สิบนาทิต่อมา คนซื้อฟองกำลังขยุ้มหย้าอย่างสุดแรง รังตัวไม่ให้ไปตามแรงลาก หลังจากเขาทิ้งตัวกับพื้นเพื่อต่อต้านพี่ชายซึ่งกำลังลากเขา

“ไม่ คำไม่เปี ปลื้ย!” มหาเสน่ห์ดินร่นขดขึ้น เมื่อมหาลากให้เขาเป็นคนไปจุดธูปขอขมาผีลั่นทม แล้วบอกให้เจ้าหล่อนไปที่ชอบๆ แล้วที่ไหนที่ผีสาวจะชอบถ้าไม่ใช่ที่นี่ อยู่มาได้ตั้งหลายปี มีที่ดีกว่าคงไปแล้ว ไส...

กางเกงสีขาวเปื้อนดิน ถึงกระนั้นคนลากก็ไม่สนใจ ยังคงลากน้องชายมุ่งหน้าไปยังด้านซ้ายของฟิโอนีฯ มหาเสน่ห์ไม่กล้าร้องเสียงดัง เพราะกลัวมีคนมาเห็น ‘ใครจะเชื่อว่าคนอย่างปาเนห์จะมีชะตากรรมแบบนี้ รู้ถึงไหนอายุถึงนั้น’ คนที่ลงทุนทั้งตัวลงนอนกับพื้นคิดอย่างเศร้าใจ

คนมีเสน่ห์แท้ ‘ดวง’

ชนะใครก็ชนะได้ แต่ไม่เคยชนะมหาโชคกับมหาลากสักครั้ง!

สักนิตก็ยังไม่เคยเลย! เกิดตามหลังแค่ไม่กี่นาที ทำไมต้องเสียเปรียบมากมายขนาดนี้ด้วย ขาที่โดนลากถูกปล่อยเป็นอิสระ มหาลามมองไปยังด้านหลังซึ่งเป็นที่ตั้งของบ้านพักพนักงาน จุดนี้มองเห็นที่นั่นชัดเจนตา คนที่เห็นเป้าหมายรีบเดินผ่านหน้าบ้านหลังน้อยไปอย่างลึบความกลัว ปล่อยน้องชายให้อ้าปากพะงาบๆ เรียกเขา

“อ้าว ทั้งกันง่ายๆ อย่างนี้เลยเหวอ” มหาเสน่ห์เหินเลี้ยวมองไปรอบกายก่อนจะลุกขึ้นจ้ำอ้าวตามพี่ชายไปติดๆ น่าแปลก! วันนั้นลมเย็นไม่พัด

มาลักฎบ แถมบรรยากาครอบกายยิ่งโคตรปกติ! ปกติมากจนทำให้นึกว่าที่นี่ไม่เคยมีผี มหาเสน่ห์หรือที่ตามองสาวร่างเล็กที่กำลังนั่งคุยกับหัวหน้าแม่บ้าน ที่เขารู้เพราะมาที่นี้บ่อย เจอป่าคนนี่ทำความสะอาดบ้านที่ใช้เป็นสำนักงานของเสียเกียวกอบ่อยไป

เสียงคนเดินมาทำให้สองสาวหันไปยังทิศทางของเสียง โบทันรีบลุกหวังจะเดินหนี ทว่าไม่ทันหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่เดินมาถึงตัวเธอก่อน महाลาคว่าต้นแขนเรียวเล็กเอาไว้ คนเดินตามหลังอำปากค่าง แปลกใจที่เห็นสีหน้าอ่อนโยนของพี่ชาย ก็ตอนจะออกจากห้องทำงาน มหาลาคยังทำหน้าที่เหมือนจะฆ่าใครอยู่เลย ทำไมตอนนี้สีหน้าและแววตาถึงได้อ่อนโยนแบบนี้ หนุ่มทรงเสน่ห์หอมยั้ม ‘ถึงป่าจะร่ว แต่ก็ไม่น่าโงะ’

มือหนาที่จับต้นแขนคลายออกเมื่อหญิงสาวนินวหน้าด้วยความเจ็บ นิ้วแกร่งได้เบาๆ ตรงรอยแดงท่ามกลางสายตาสีกรมดู๋

มหาเสน่ห์หยักมือปิดปาก เบิกตากว้างด้วยความปิติ ประหนึ่งกำลังคว้ามงกุฏนางงามจักรยาน เอ๊ย จักรวาลสามโลก!

‘ແ່ລ່ວ? ອະໄກ້ນ້ຳ ລາມຕິດສັດ ອີ້ຍ ຕິດສາວເຮອນ້ຳ!’

โบทันสบดวงตามคมดูแล้วรีบเสหลบ ใจเต้นโครมคราม เธอกำลังหวั่นไหว ก็อิตานี่คอยก่อกวนจิตใจเธอตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว เธอคิดถึงใบหน้าดูๆ ของเขาอยู่เรื่อย คิดถึงยามที่เขาเซ็ดแผลให้

“เจ็บแบบนี้ ทำไมยังไม่เข้านอน หรือจะออกไปรับแขกต่อ” อ้าว...คะแนนดิ่งลงเหว ใจที่เต้นด้วยความหวั่นไหว กลับเร่งจังหวะเพราะความโกรธ คนตัวเล็กสะบัดแขนหนีการเกาะกุม คนอะไรชอบทำเสียงดูข่มขู่เธออยู่เรื่อยเลย หญิงสาวเชิดหน้าขึ้น สบตาคมอย่างทำทนาย

“เอ้อ สวัสดิ์ครับ” สองหนุ่มสาวที่กำลังใช้สายตาสาดฟันกันผะเมื่ออีกคนกล่าวสวัสดิ์ขึ้นมา

โบทันมองชายหนุ่มอีกคนแล้วยั้มให้ เขาต่างกับตายักษ์ตรงหน้า

ลิปลิป หญิงสาวพินิจคนมาใหม่ด้วยสีหน้าดีซึ้ง อุเหม! ผู้ชายคนนี้หล่อ
ลากดินเลยทีเดียว แต่สีหน้าแววตาและบุคลิกหลอกตาอย่างไรก็ไม่รู้
บางอย่างในตัวเขาบอกเธอว่าเขามีดีกว่าหล่อและทรงเสน่ห์

“นั่นไม่ใช่แขกเธอ” ในขณะที่คนสองคนกำลังจะสานไมตรีกัน
คนพาลก็แทรกขึ้นด้วยน้ำเสียงห้วนห้าว ตาเขียวขุ่นมองน้องชาย

คนตัวเล็กโกรธจัด อะไรกัน เขาจะหาเรื่องเธอไปถึงไหน ตั้งแต่
เดินสวนกันเลยกระมังที่เขามักจะพุดจกหาเรื่องเธอ เจอกันครั้งแรกก็
หาว่าเป็นหมอนวดบ้างละ ทำให้แขกไม่พอใจบ้างละ

“ฮึ้ย!” มหาเสน่ห์ดีต้นแขนพี่ชายดังเฉีเยะ “ไปว่าน้องเขาแบบนั้น
ได้ยังไง”

“ทำไมต้องมาขัดคอด้วยนะ...กำลังคิดจะชวนไปนาบ เอ๊ย นวด
ชะหน่อย ชายหนุ่มว่าต่อในใจ’

มหาลากหันขวับ มองน้องชายอย่างคนรู้ทัน “เด็กกู มึงอย่ายุ่ง!”
คนฟังเซออยหลังไปสองก้าว สติสั่งห้ามไม่ให้เขายกแขนขึ้นแล้วกรีดนิ้ว
เหมือนพระเอกลิเกตอนทำท่าตกใจหรือสะเทือนใจ

‘ແລ່ວໆ ຈານນີ້ມີນອກມີໃນະເນີຍ’ มหาเสน่ห์ห่มองสองหนุ่มสาว
สลັบกัน

คนพุดว่า ‘เด็กกู’ ใบหน้าแดงเรื่ออย่างที่เขาไม่เคยเห็น ส่วน
‘เด็กกู’ ก็กำลังตีหน้ายักษ์ ฟาดฝ่ามือลงบนต้นแขนแกร่ง

“บ้า!” โบทันแหวนหน้าแดงก่ำ แล้วสะบัดตัวหนี

“ป้าป้อม หนูจะเข้านอน” หญิงสาวหันไปวอนผู้เป็นป้าที่ยืนมอง
ตาปริบๆ

“คิกๆ ทำเป็นเล่นตัวไปได้ เด็กเสีย”

สาวร่างเล็กกับหนุ่มทรงเสน่ห์สะดุ้งเหือกพร้อมกัน มหาลากมอง
น้องชายและแม่สาวร่างเล็กที่สะดุ้งพร้อมกันอย่างแปลกใจ โบทันกวาด

สายตาไปรอบๆ หวังจะหาที่มาของเสียงเย็นๆ แต่ไม่ว่าหันไปทางไหนก็ไม่พบที่มา ใครกันที่มาหาว่าเธอเป็น ‘เด็กเสีย’

“สะ...เสียงใครคะ” จากที่ตื่นนอนหวังจะถอยห่าง หญิงสาวกลับกระแะตัวเข้าหาร่างสูงใหญ่

“นะ...นั่นดิ” มหาเสน่ห์ส่งเสียงคราง ทำไมเขาจะจำไม่ได้ เสียงแบบนี้เขาจำได้ขึ้นใจเลยทีเดียว

“อู๊ย เปียดเข้าไปเยอะๆ นังหนู เสียจะได้เมตตา”

เมื่อโบทันทราบแน่ชัดแล้วว่าไม่ใช่เสียงป้อมหรือมนุษย์ที่โหด สองหนุ่มสาวที่ได้ยินสบตากันก่อนจะ...

“กรี๊ด!/แว๊ก!”

โบทันกับมหาเสน่ห์กระโดดกอดร่างสูงใหญ่พร้อมๆ กัน มหาลามารับร่างคนตัวเล็ก แล้วถองศอกใส่น้องชายที่เกาะอยู่ด้านหลัง โบทันหลับหูหลับตากอดคนตรงหน้า เสียงหัวเราะคิกๆ ยังดังไม่หยุด ลมเย็นๆ กำลังเล่นงานเธออย่างหนัก มันเย็นเยือกไปถึงกระดูกสันหลัง ป้อมเห็นอาการของสองหนุ่มสาวก็คาดเดาได้ทันทีว่าทั้งสองกำลังโดนอะไรเล่นงาน นางรีบวิ่งเข้าไปในบ้านพักทันที ปล่อยให้สองหนุ่มหนึ่งสาวและหนึ่งผีอยู่ด้วยกัน

“โอ้เหิน หยุดกอดได้แล้ว” มหาลามหันไปตะคอกน้องชายทั้งๆ ที่กำลังตระกองกอดคนตัวเล็ก สองคนนี้ทำหน้าผวาเหมือนเหิน...เหิน... หรือได้ยินเสียง...ผี! มหาลามขนลุกชัน คราวนี้สายลมอุ่นพัดแผ่วๆ อยู่ด้านหลัง เขาค่อยๆ หันหลังไป ดวงตาเบิกกว้าง กรรรม! ลั่นทมในชุดสีแดงเพลิงกำลังลอยอยู่ในอากาศ ลมหายใจชายหนุ่มสะดุดค้าง ตับไตไล่ฟุ้งหยุดทำงาน!

“เขาบอกให้คุณหายใจ ฮือๆ” โบทันตะโกนกับบอกกว้าง ยกมือขึ้นปิดหู เกิดมาไม่เคยโดนผีหลอกแบบนี้มาก่อน หญิงสาวกระต๊อบเท้าเร่าๆ

อยากจะวิ่งออกไปจากตรงนี้ แต่ติดว่าอยู่ในอ้อมกอดอีกคนซึ่งหั่นมากอดเธอเอาไว้แน่น

“ลาม...ทำอะไรสักอย่างสิ กลัวจนฉี่จะราดแล้ว” คนเป็นน้องบอกเสียงสั่น ก็ยายป้านั้นกำลังหัวเราะะ ฮิฮะ คิกคัก งูจิ ถามว่ากลัวสิมิ? อยู่ข้างๆ นู ส่วนมหาลามเหงื่อแตกพลั๊ก ยังทำใจเรื่องฉี่ไม่ได้

“จะให้กูทำยังงัย” ทั้งๆ ที่อยากตวาด แต่เสียงที่เล็ดลอดออกไปกลับแผ่วเบาคล้ายคนกำลังหวาดผวา ก็ฉี่ล้นทมมั่วแต่หัวเราะจนปล่อยให้น้ำหนองไหลย่อย ดวงตาปูดโปนออกมา บางทีการที่มหาเสนห์ได้ยินแค่เสียงอาจจะคิดดีกว่าเขาที่เห็นภาพเป็นหลายร้อยเท่า!

“พูดมึงกู ไม่เพราะเลย” ฉี่ยังคงหัวเราะคิกคัก จับลูกตาที่เกือบหล่นใส่เบ้าตาดังเดิม คนที่โดนฉี่ต่อว่าแทบสิ้นสติ นึกหาวิธีหนีไปจากตรงนี้ ครั้นจะใช้มุกเดิมก็คงไม่ได้ เพราะไม่ได้โดนขังไว้ในห้อง แม้อีกใจจะอยากพูดคุยด้วย แต่ลึกๆ ก็ยังทำใจไม่ได้อยู่ดี มีอย่างหรือที่ต้องพูดคุยกับผีประหนึ่งคนคุ้นเคย ไม่มีวันเสียละที่เขายจะทำใจยอมรับเรื่องแบบนั้นได้ มีเพียงเพียงคนเดียวที่เขายอมรับ

“กรี๊ด!” คนกลัวผีกรี๊ดร้องเมื่อได้ยินเสียงร้องเพลง มันเป็นเพลงที่เธอเคยได้ยินเมื่อยังเป็นเด็ก แต่นึกไม่ออกว่าเพลงอะไร

“เพลงดาวพระศุกรีที่กับ สุวนันท์เล่นงัย” หนุ่มทรงเสน่ห์รีบอธิบาย ฉี่จะได้ไม่ต้องเสียเวลาพูดให้เขาสงสัยเพิ่มขึ้น สองหนุ่มหนึ่งสาวได้แต่ยืนหลับตานิ่ง ลมเย็นยังคงพัดเอื่อยวนอยู่รอบๆ ทั้งสามคน รวากับเจ้าของลมสนุกสนานและมีความสุขกับการทำให้พวกเขาหวาดผวา

“คุณต้องการอะไร!” หญิงสาวตะโกนอยู่กับอกกว้าง โปต้นเหลียวมองไปรอบกายก็ไม่เห็นใคร แต่เธอได้ยินเสียงนั้นชัดเจนนเลยทีเดียว

มหาลามเบือนหน้าหนีไปทิศทางอื่น เมื่อร่างโปร่งแสงลอยเข้ามา

ใกล้ เธอกำลังยิ้ม! แต่ถึงอย่างนั้นหางตาเขาก็สะดุดกับแววตาเศร้าสร้อย ชายหนุ่มชนหน้าลงกับกระหม่อมหญิงสาว โดยด้านหลังมีน้องชายกอดไว้แน่นอีกที

“บอกเขาว่าเราขอเวลาทำใจก่อนได้มั๊ย” แบบนี้แหละดีที่สุด บอกตรงๆ ว่าตัวและใจไม่พร้อม ไหนๆ ต้องเจอผีอีกรอบ ก็ขอเวลาทำใจก่อนก็แล้วกัน!

ลั่นทมทำท่าถอนหายใจ ทั้งที่ไม่มีลมหายใจมาหลายสิบปีแล้ว พวกคนหนุ่มคนสาวนี่จริงๆ เลย ทำไมถึงได้ทำใจยากเย็นขนาดนี้ ก็ปีกันแล้วหนอที่ไม่ได้เจอใครอย่างคนพวกนี้ คนที่พร้อมจะพูดคุยกับเธออย่างจริงจัง คนที่จะทำให้สิ่งที่เธอปรารถนาสำเร็จสมดังใจ หลังจากนั้นเธอจะได้ไปผูกไปเกิดเสียที

“พຼ່ງนี้พวกเธอไปหาฉันที่บ้านนะ กลางวันถึงจะปรากฏตัวให้เห็นไม่ได้ แต่ส่งเสียงพูดคุยกันได้มั้ง ฉันยังไม่เคยคุยกับใคร” ผีลั่นทมบอกอย่างใจเย็น ทั้งที่ลึกๆ แล้วอยากคุยเรื่องทุบตีที่ทั้งใจจะขาด ครั้งแรกเธอยอมรับว่าโกรธมาก แต่คิดอีกที สองหนุ่มก็น่าจะมีเหตุผลพอสมควรเลยจะถามไถ่ให้รู้เรื่องรู้ราว แล้วต่อยอดไปถึงการขอความช่วยเหลือ

“ได้! พวกผมจะไป ตอนนี้อ้าไปที่ชอบๆ ก่อนที่ผมจะฉีราดกางเกงเหอะ” มหาเสน่ห์ตอบเสียงลั่น ก่อนจะร้องว่าออกมาอีกรอบ เมื่อลั่นทมพดลมิใส่เขาก่อนหายตัวไป ทั้งสามยืนหอบ กอดกันกลมดิก มหาเสน่ห์บอกพี่ชายในสิ่งที่ได้ยิน

บราโว! มหาลากแทบจะถูกร้อง ร่ำร่ำจะกรี๊ดเลยที่เดียวเมื่อได้ยินว่าผีสาวตนนี้ไม่สามารถปรากฏตัวให้เห็นได้ยามพระอาทิตย์ส่องแสง เขาสะบัดน้องชายหลุดแล้วก็มองคนที่ยืนตัวลั่นอยู่ในอ้อมกอด

“พะ...พวกคุณเคยเห็นผีเหโรคะ” โบตันรู้สึกอ่อนไหวและจิตใจห่อเหี่ยว เมื่อสัมผัสความรู้สึกเศร้าของผีสาวก่อนจะหายตัวได้

“ร้องให้ทำไม” มหาลากได้แก่นวล เสียงทุ้มนุ่มทำให้น้ำตาร่วง หญิงสาวสายหน้า ไม่รู้ว่าทำไมถึงร้องไห้ รู้แต่ว่าหัวใจมันบีบคั้น ในหัวมีแต่คำว่าเศร้า

มหาเสนอให้เข้ไปนั่งตรงม้าหินอ่อน เขาเห็นหัวหน้าแม่บ้านโผล่หน้าออกมาดูแวบหนึ่งแล้วหายเข้าไปในห้องพักเหมือนเดิม คงกลัวพอๆ กับคนที่ไม่กล้าโผล่หน้าออกมานั่นแหละ

“กลับบ้านเถอะลาก วันนี้ไม่ไหวแล้ว” คนได้ยินเสียงฝีขอร้องเสียงอ่อนแรง

“อืม” มหาลากตัวตึงร่างแน่นขึ้นอึดๆ แล้วออกเดิน

“นี่คุณ จะพาฉันไปไหน ปล่อย...” โบทันร้องกรีดๆ ทบกำปั้นน้อยลงบนปากกว้าง ทว่าคนอึดไม่ฟังเสียงร้อง มิน่าซ้ำยังชูด้วย

“ถ้าไม่เจียบ จะเรียกผีออกมา!” คนที่กลัวผียิ่งกว่าอะไรในชีวิต หุบปากฉับ เธอสังเกตว่าเมื่อไหร่ที่เขาไม่ได้ยินเสียงที่เธอคุยกับผู้ชายอีกคน ได้ยิน

“ลาก จะพาน้องเขาไปไหน” มองพี่ชายที่กำลังจับสาวร่างเล็กยัดเข้าไปในเฟอร์รารี แล้วกะพริบตาปริบๆ เมื่อพี่ชายตัวตึงสาวยตาตุ่มมาให้

“กลับบ้าน” ลั่นแต่เขาไม่เข้าใจ

“บ้านไหน”

“บ้านกู!”

รถยนต์สมรรถนะสูงทะยานออกไปแล้ว ทิ้งให้หนุ่มทรงเสน่ห์ยืนอ้าปากหวอ แปลกใจยิ่งกว่าได้ยินเสียงผี ให้ตาย! วันนี้เขามีอารมณ์กันเนี่ย ทั้งแปลกใจ ตกใจ หวาดผวา และยังหวั่นไหวนิดๆ เมื่อเห็นหน้าหวานๆ น่ารักๆ ของหมอนวด มหาเสนอหยกมือลูบผมที่ตังชันให้กลับทรงเดิม ขมวดคิ้วเข้าหากัน เขามาที่นี่ออกบ่อย มาจนรู้จักสาวทุกนาง

ด้วยซ้ำ

เธอรอดมือเขาไปได้ยังไง!

เสียงเคาะประตูปังๆ ทำให้มหาโชครีบลุกไปเปิด เพราะ
เกรงว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนจะตกใจตื่น นลินจ้วเสียงลุกขึ้นเปิดคอมไฟ
ข้างเตียง

“ลากพาผู้หญิงมาบ้าน!” คนที่เคาะประตูบอกด้วยน้ำเสียง
ตื่นเต้น ทำให้คนในห้องหายว่งเป็นปลิดทิ้งรีบถามไถ่เสียงตื่นเต้น ก่อน
ชักชวนกันไปดูให้เห็นกับตา แต่ไม่วายห่วงเจ้าตัวเล็กที่นอนบนเตียง คน
มาส่งข่าวจึงยกมืออาสาเฝ้าให้แทน คล้อยหลังมหาโชคกับนลิน คุณพ่อ
มือใหม่ก็กดล็อกห้อง ค่อยๆ ย่องไปที่เตียง แทรกตัวลงใต้ผ้าห่ม ก้มลง
หอมแก้มหนูน้อยที่นอนคว่ำอยู่กลางเตียง

“อู๊ย! นอนตุตโด่งเลยสุดหล่อของอา” เสียงผายลมดังปู้ดเสมือน
ตอบรับ คนเป็นอาทำหน้าบูเลียน ขนาดหลับยังไม่วาย...มหาเสน่ห์ห่มอง
ใบหน้ายับยู่เพราะแก้มอีกข้างแนบกับเตียง เสียงดูดปากดังจวบๆ เรียก
รอยยิ้มกว้างที่มักจะประดับบนใบหน้าเสมอ อดใจไม่ไหวจึงโน้มใบหน้า
หอมแก้มนิ่มเบาๆ อีกครั้ง แล้วทั้งตัวลงนอนอย่างสบายอุรา

ฟากคนที่โดนหลอกให้ไปนอนห้องอื่น กำลังกังขาเกี่ยวกับสิ่งที่มหา
เสน่ห์บอก “อย่างคุณลามเนี่ยนะคะ พาผู้หญิงเข้าบ้าน” เมื่อเดินออกมา
จากบ้านแล้ว นลินจึงถามขึ้น แอบกังวลว่าจะเป็นแผนหลอกนอนกับ
หลานของมหาเสน่ห์ เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอกับสามีโดนหลอกให้
ออกจากห้องนอน แต่ก็ไม่เคยมีครั้งไหนที่มหาเสน่ห์จะใช้มุกนี้

มหาโชคที่พอทราบเรื่องมาก่อนยันหัวคิ้ว โอบกอดภรรยา

“ต้องไปพิสูจน์ซะ ถ้าไม่จริง ผมจะกระต๊อบไฉ่เหน่ให้เอง” มหาโชค
บอกไปอย่างนั้นเอง ทั้งที่แน่ใจว่าจริงร้อยเปอร์เซ็นต์

นลินทำหน้าม้อย ว่าเขาพูดจริงกระที่บจริง สามพี่น้องมักจะเล่นกันแรงๆ เสมอ การที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวทำให้เธอต้องปรับตัวให้ชินกับความรุนแรงหลายอย่าง

“ไม่ต้องถึงขนาดนั้นก็ได้ค่ะ คุณเห็นอาจจะคิดถึงหลานก็ได้” หญิงสาวแก้ต่างให้น้องสามที่เธอรักเหมือนพี่ชายแท้ๆ แม้ว่ารายนั้นจะรื้อไปบ้าง แต่ก็ถือว่าเป็นคนดีมากๆ คนหนึ่ง มหาลามและมหาเสนห์ไม่เว้นแม้แต่มหาโชค ต่างทุ่มให้คนในครอบครัวเกินร้อย

เสียงอะอะภายในบ้านมหาลามทำให้สองสามีภรรยาหยุดการสนทนา นลินเบิกตากว้างเมื่อเห็นผู้หญิงตัวเล็กกำลังใช้กำปั้นทุบมหาลาม ผู้หญิงคนนั้นตัวเล็กกว่าเธอ หน้าตาเจ้าหล่อนอ่อนนุส ดูเยาว์วัยเสียจนแอบคิดว่ามหาลามพรากผู้เยาว์

มหาโชคเบ้าหน้า ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเห็นใครกล้าทำแบบนี้กับน้องชายสักครั้ง เขาแปลกใจที่น้องชายไม่ทุบคืน ปกติมหาลามไม่ยอมลงให้ใครง่าย ๆ เห็นเจียบๆ ขริมๆ แบบนี้ก็เถอะ แต่ร้ายพอดู ใครทำให้เจ็บ มหาลามก็ตอบแทนคนทำจนสาสม แต่นี่อะไร น้องชายเขากำลังยื่นให้ผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งทุบตีแบบไม่ยั้ง มีหน้าซ้ำเจ้าหล่อนยังตวาดแหวไล่อีกด้วย

“นี่! เธอเจ็บแขนอยู่นะ ไม่รู้จักเจียม” มหาลามตะโกนบอกคนตัวเล็ก ทั้งๆ ที่เขาหวังดีแต่เธอช่างไม่รู้สำนึกเลยจริงๆ ชายหนุ่มรวบแขนเรียวเอาไว้ มองผ้าพันแผลที่มีรอยเลือดซึม คนโดนต่อว่ากรีดร้องเต็นเว่าๆ ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีใครมาว่าเธอแบบนี้สักที

“คุณพาดันมาที่นี้ทำไม พาดันกลับไปส่งเดี๋ยวนี้นะ” โบทันเดินเมื่อเขารวบตัวเธอเข้าไปกอดเพื่อหยุดการทำงานของกำปั้นน้อย โบทันหันหลังให้เธอคิดว่าดูสนุก กำลังก้มลงมาทิ้งระยะห่างจากแก้มเล็กน้อย โบทันแม้ปากกระบังอาการสั่นๆ ก่นดาตัวเองในใจว่าแค่นี้ก็ต้อง

หวั่นไหวด้วย

“อยากกลับไปปรับแขกมากหรือไง!”

อ้าว...อีกแล้ว อากการหวั่นไหวกระเจิดกระเจิง คงเหลือแต่อาการ
กรุ่นโกรธที่โดนกล่าวหาซ้ำแล้วซ้ำอีก

“ไอ้คนบ้า ฉันจะไปปรับแขกที่ไหนมันก็เรื่องของฉัน ไม่ต้องมายุ่ง”

คนโดนกล่าวหาสวนกลับ อยากให้เป็นนักหรืออย่างไร หมอนวดนะ

คนฟังเกิดโทสะ ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนทำให้เขาโมโหได้มากเท่า
ผู้หญิงคนนี้ นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตจริงๆ เขาไม่เข้าใจว่าทำไมต้องโกรธเธอ
นักหนา รู้อย่างเดียวว่าโมโหมากที่เธอพูดเหมือนอยากจะไปปรับแขก
มหาลากคว่ำข้อมือเล็กทั้งสองข้าง

“ถ้าอยากจะทำอาชีพนี้ต่อก็จะจัดให้” เขาแค้นยืมยืยจนจบต้น
ใจคอไม่ดี อะไรของเขา คิดเองเออเองไปเสียหมด จะถามไถ่กันสักคำ
ก็ไม่มี แบบนี้มันเข้าข่ายพวกเอาแต่ใจชัดๆ

“ถ้าอยากจะทำนักละก็...” มหาลากแค้นยืม ใช้มือบีบคางมนแน่น

“เธอต้องบริการฉันคนเดียว ถ้าเธอผีนคำสั่งออกไปปรับแขก ฉันจะ
สั่งให้คนฆ่าไอ้แขกคนนั้นทิ้ง!”

ถ้อยคำกล่าวหาที่แสนรุนแรงแฝงการข่มขู่ทำให้คนฟังกริดรื่อง

“กริด! ไอ้คนเลว ไอ้คนชั่ว แกทำร้ายฉันแล้วยังจะมาบังคับให้
ฉันทำตามใจชอบอีก” หญิงสาวดิ้นอยู่ในอ้อมกอด เขาต้องเป็นบ้า
ไปแล้วแน่ๆ ที่ทำหน้าทำตาจะกินเลือดกินเนื้อเธอแบบนี้ เพิ่งพบกัน
ไม่กี่ชั่วโมง ไฉนพอเจ้าประคุณถึงได้ร้ายกาจแบบนี้

มหาลากเหยียดริมฝีปากหยักลึกเป็นรอยยิ้มเหี้ยม โนม้ใบหน้า
หาหญิงสาว

“รู้ว่าฉันเลวก็ดีแล้ว คราวหน้าคราวหลังจะทำอะไรก็ให้คิดว่า
ฉันเลวไว้ก่อนก็แล้วกัน”

คนฟังกรี๊ดร้องด้วยความอัศจรรย์ นึกอยากจะตบคนหน้าตาย แต่ทำไม่ได้เพราะเขากุมข้อมือทั้งสองของเธอเอาไว้ หญิงสาวได้แต่ฮึดอัดดิ้นรนสู้เท่าที่แรงจะมี นี่มันเรื่องบ้าอะไร ทำไมเขาทำหน้าเหมือนโกรธเธอมาตั้งแต่ชาติที่แล้ว โบทันพยายามนึกถึงใบหน้ามนุษย์ผู้ชายที่เคยผ่านเข้ามาในชีวิต ทั้งแบบที่มาดีและไม่ดี ความทรงจำของเธอก็ยังยืนยันgran ที่จะปฏิเสธว่าไม่เคยพบชายคนนี้ ไ้โรคจิตปากร้ายนี้!

ตลอดเวลาที่ใช้ชีวิตอยู่กับยายเพียงสองคน เธอเชื่อว่าไม่เคยมีความทรงจำเกี่ยวกับเขา สรุปสั้นๆ เลยว่าผู้ชายที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเธอนั้นน้อยมาก ถึงอย่างนั้นคนที่เข้ามาส่วนใหญ่ก็มักจะมาทอไมตรี ไม่ใช่สักแต่ทอดวจาจากแดนดินเหมือนเขา!

มหาลาภจ้องใบหน้าใสที่อง้ง่ายิ่งกว่าม้าหมากรุก ชายหนุ่มพ่นลมหายใจพิศพาต มีน้อยคนที่จะยั่วโมโหเขาได้ ซึ่งผู้หญิงคนนี้นึกวนโตะเขาได้ตั้งแต่เห็นหน้าครั้งแรกเลยทีเดียวน หน้าตาสวยใสนี่หลอกตาชะมัด เขามองออกว่าลึกๆ เจ้าหล่อนดื้อรั้นอย่าบอกใครเสีย

ก่อนที่สองหนุ่มสาวจะห้าหน้ากันด้วยสายตาและคำพูด มหาโชคก็โอบร่างนลินเดินเข้ามาในบ้านเพื่อยุติศึกสายตา เพราะขึ้นปล่อยไว้คงมีใครสักคนได้กลายเป็นฆาตกรแน่ๆ มองตาอย่างจะฆ่ากันให้ตายเสียแบบนั้น

นลินส่งยิ้มเป็นมิตรให้สาวร่างเล็ก เธอถูกชะตาหญิงสาวผู้นี้ตั้งแต่แรกเห็น อะไรวางอย่างบอกเธอว่าแม่สาวตรงหน้ามีชะตากรรมเดียวกันกับเธอ

อะไรที่ว่า...อาจจะเป็นสายตาของมหาลาภก็ได้

“คุณลาภพาใครมาหะ” คำถามเหมือนไม่รู้กับน้ำเสียงรู้ทันของนลิน ช่างขัดกันนักในความรู้สึกของมหาลาภ เขายังไม่ปล่อยให้คนในอ้อมกอดเป็นอิสระ ทั้งที่สมควรจะปล่อยได้แล้ว

โบตันยังคงดันหัวจะหลุดจากอ้อมกอดร้อน เธอตัวสลายตามอง
คนกอด นึกสงสัยว่าเขาตัวร้อนเป็นไฟแบบนี้ไม่สบายหรืออย่างไร
สาวน้อยมองสองหนุ่มสาวผู้มาใหม่อย่างระแวง คนเพิ่งเคยมาต่างบ้าน
ต่างเมืองอยากจะร้องให้ เขาเป็นพวกเดียวกันใช่ไหม

“บัวถาม ตอบมาสิ!” คนหลงภรรยาสาบทั้งขึ้น เคียงน้องชายที่
ไม่ตอบคำถามนลิน มัวแต่ยืนเบื้อปากอดสาวอย่างเดียว

โบตันดินรนขัดขึ้นอีกครั้ง แต่เมื่อได้ยินคำตอบของเขา เธอก็
อยากตะกุยหน้าหล่อขรึมนั่นสุดใจขาดดิน!

“นางโลม”

“หา?” สองเสียงประสานกัน

“นางโลม หมอนวดที่ฟิโอนี่”

คนที่โดนยึดเย็ดตำแหน่งนางโลมหรือหมอนวดช็อกตาตั้ง! ไม่คิด
ว่าเขาจะกล้าพูด

“อะ...ไฉ่...” เสียงหวานตะกุกตะกัก ไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาด่า

มหาลาภยกมุมปากนิดๆ ทำหน้ายียวน เห็นสาวน้อยโกรธแล้ว
เขาอารมณ์ดี แม้จะแปลกใจกับอารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ ของตัวเอง แต่ชาย
หนุ่มก็ปิดความรู้สึกอยากรู้ทั้ง ตอนนีเขามีปัญหาให้แก้ ปัญหาใหญ่เลย
ทีเดียว

นลินเห็นสีหน้าตื่นตะลึงของสาวร่างเล็กก็มองออกว่าคงไม่ใช่ทั้ง
สองอย่าง “นางโลมชื่ออะไรคะคุณลาภ อายุเท่าไร เป็นคนที่ไหน ทำงาน
มานานแล้วหรือยัง”

มหาโชคเบือนหน้าซ่อนยิ้ม รู้ว่าเมียรักลงใจน้องชาย คนโดน
ถามหน้าเข้มนั่น นนสิ! เขารู้ชื่อเธอ แต่ไม่รู้อายุและอะไรหลายๆ อย่าง

โบตันฉวยโอกาสที่คนกอดกำลังอึ้ง กระที่บเท้าอีกฝ่ายอย่างแรง
เพื่อหนีจากการเกาะกุม เธอรีบวิ่งไปหลบอยู่ด้านหลังผู้หญิงที่คิดว่าเป็น

คนไทยเหมือนกัน ดูเธอนี้จะเป็นคนสำคัญไม่น้อย เพราะไอ้บ้าโรคจิตที่ชอบแตกตื่นเธอไม่กลัวอีกด้วย

มหาลากลับเสียงครางด้วยความเจ็บเอาไว้ ยกนิ้วชี้หน้าหญิงสาว เห็นตัวเล็กๆ แบบนั้น แม่เจ้าประคุณแรงดีไม่น้อย

“ช่วยด้วยค่ะ ไอ้โรคจิตนี้จับตัวหนูมา” แทนที่คนโดนขอร้องจะตะลึงหรือเป็นเดือดเป็นร้อน สองสามีภรรยากลับพร้อมใจกันหัวเราะร่วนส่งสายตาล้อเลียนให้ ‘ไอ้โรคจิต’ ที่ยื่นหน้าแดงก่ำ ขบกรามแน่น

“ให้ตาย! แกเป็นโรคนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว” มหาโชคถามเสียงกลั้วหัวเราะ ไม่ผิดหวังจริงๆ ที่สละเวลาอันสนุกขึ้นมาดู ในใจเสียตายแทนน้องชายอีกคน แต่ถึงอย่างนั้นมหาเสน่ห์คงไม่แล่งสิ่งนี้กับการได้นอนกับหลานสองคน

คนเป็นพี่หันไปหาสาวน้อยหน้าใส เพื่อคลี่คลายสถานการณ์ “ขอโทษแทนน้องชายด้วยครับ เมื่อเช้าลืมกินยาระงับประสาท อาการเลยกำเริบ” น้ำเสียงคนพูดช่างรื่นเริง “น้องชายผมแพ้ผู้หญิงตัวเล็กๆ หน้าใสๆ”

เสียงกีดพันกรอดๆ จากคนอาการโรคประสาทกำเริบไม่ได้ทำให้คนพูดกลัว มหาโชคหันไปยกไหล่ ลอยหน้าลอยตาใส่อีกฝ่ายอย่าง ‘ไม่อิน’ ขังขอบกับสายตาเหี้ยมเกรียม

โบทันค้อนใส่มหาลาก ก่อนจะหันมายิ้มให้คนมีน้องโรคจิต เขาหน้าตาหล่อเหลามากทีเดียว จะว่าไปก็หล่อกว่าไอ้โรคจิตเสียอีก หญิงสาวทำตาปริบๆ “เหอะคะ ถึงว่าหน้าตาเขาตอนมองหนูดูหื่นๆ ซอบกล” กวนประสาทอีกคนด้วยน้ำเสียงใสซื่อ ปRAYหางตาไปเยาะเย้ยเมื่อเห็นใบหน้าคมคร้ามแสนดุกำลังแดงก่ำด้วยความโกรธ

นลินยกมือปิดปากหัวเราะคิกเมื่อเห็นสายตาเขือดเขื่อน ถ้าไม่ติดที่ดวงตาเอาเรื่องของน้องชาย มหาโชคเองก็อยากที่จะระเบิดเสียงหัวเราะ

เต็มแก่

“ดูเอาเถอะ แสบน้อยชะทีไหน” มหาลามบอ

พิดคาค! สองสามี่กรรยาคราง แทนที่อีกคนจะระเบิดอารมณ์
ออกมาอย่างเกรี้ยวกราด มหาลามกลับใจเย็นได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“ลืมนินยาจริง ๆ แหละ คุณโชค” นลินกระซิบกระซาบกับสามี่
ถ้ามหาเสน่ห์อยู่ด้วย เธอเชื่อว่ารายนั้นคงอุทานลั่นบ้านไปแล้ว

ไป ๆ มา ๆ ดูท่ามหาเสน่ห์จะพลาดจากเด็ดเสียแล้ว!

โบตันมองค้อนมหาลาม เบือนหน้าหนีไปทางอื่นเพื่อซ่อนแววตา
ห้วนไหว ก็คนพูดทำตาแพรวพราวใส่เธอด้วย แววดากรุ่มกริมทำให้เขาดู
ดีขึ้นเป็นเท่าตัว แต่ถึงอย่างไรเธอก็ยังเคืองที่เขาหาว่าเธอเป็นหมอนวด
อยู่ไม่หาย และไม่มีความง่าย ๆ แน่นอน ถึงจะเป็นลูกไม่มีพ่อแม่
สอนสั่ง แต่เธอก็ไม่เคยนึกอยากทำอาชีพแบบนี้เลี้ยงตัวเอง หรือต่อให้
ไม่มีจะกินก็ไม่เคยนึกอยากทำ เพราะอุษาคอยบอกคอยเตือนเธอเสมอ

“หนูอยากกลับบ้าน” โบตันหันไปอ้อนสองสามี่กรรยา สองคนนี้
มีอายุมากกว่าเธอแน่นอน เธอพินิจสองสามี่กรรยา ดูแล้วผู้หญิงน่าจะ
อายุน้อยกว่าอิตาहींโรคจิตนั้น

มหาโชคยิ้มแทนคำตอบ แนะนำตัวกับสาวน้อยตรงหน้า “ผมชื่อ
โชค เป็นพี่ของลาม ส่วนนี้บัว เป็นกรรยาผมครับ” ชายหนุ่มโอบกระชับ
ร่างบอบบาง

โบตันพยักหน้ารับรู้ อยากจะเลี่ยงการแนะนำตัวเต็มแก่ แต่ก็เกรง
จะเป็นการเสียมารยาท เธอยังต้องพึ่งพาสองคนนี้

“หนูชื่อโบตัน” แนะนำตัวสั้น ๆ พอให้ไม่น่าเกลียด ในใจกำลัง
ทวนชื่อสองหนุ่ม ‘โชคกับลามเหวอ แล้วอีกคนจะชื่ออะไรละ เอ...โชคนี่
มหาโชคหรือเปล่าหนอ’

“ดึกแล้ว คินนี้ไปนอนที่บ้านพี่ก่อนดีกว่านะโบตัน” นลินจับมือ

สาวน้อยตรงหน้าอย่างถูกชะตา นึกถึงตัวเองที่อ่านสายตาของมหาลาม
ออก เพราะไม่เคยมีสักครั้งที่เธอจะอ่านสีหน้าหรือแววตาของชายหนุ่ม
ได้ แต่วันนี้เหมือนเจ้าตัวจะไม่สามารถกักเก็บความรู้สึกเอาไว้ได้

มหาลามยืนกอดอก ไม่พูดไม่จา รู้สึกขุ่นเคืองกับกิริยาของ
สาวเจ้าที่มีต่อคนรอบข้าง ที่กับเขาเจ้าหล่อน ไอ้...สารพัด แล้วยังแทน
ตัวว่าฉัน เขาเกลียดการปฏิบัติแบบสองมาตรฐานนี้เหลือเกิน ให้ตายสิ!

นลินอ่านแววตาขุ่นเคืองของน้องสามี่ได้อีกครั้ง เธอจึงรีบดึงตัว
สาวน้อยหน้าใสให้เดินตาม ปล่อยให้สามี่และน้องสามี่ตกลงกันเอาเอง

โบตันเดินตามนลินโดยไม่อิดออด เธออยากไปให้พ้นๆ แววดาตุ
ของเขาเต็มแก่ หญิงสาวหันไปค้อนเจ้าของบ้านอีกครั้งก่อนจะเดินพ้น
บริเวณบ้าน

ท่าทางค้อนน่ารักของโบตันเรียกรอยยิ้มขบขันบนใบหน้าที่มีมักจะ
นิ่งเฉยเสมอ มหาลามส่ายหน้าช้าๆ อย่างนึกเอ็นดู โดยไม่เห็นสีหน้า
แปลกใจของพี่ชาย เขามองตามร่างเล็กไปจนลับตา ก่อนจะบ่นหน้านิ่ง
หันมาเผชิญหน้ากับพี่ชาย

“ข้าไปมัย” มหาโชคถามคนบั่นหน้าใส

คนเป็นน้องทำหน้าที่หลักก็เหลือ เมื่อคิดได้ว่า...ข้าไปเยอะ!

“อย่ายุ่ง” สั้นๆ แต่ได้ใจความตามแบบฉบับคนพูดน้อย

“จะยุ่ง” พี่ชายตอบกลับด้วยน้ำเสียงรั่นเรงบันเทิงใจ

“เดือนแล้วนะ” อีกคนไม่ยอมแพ้

“อ้าว ไฉนมีชู” คนเป็นพี่ส่ายหน้าอย่างระอา “แล้วไปจับตัวเขา
มาทำไม” มหาโชควกเข้าเรื่องหลัก อยากรู้เหลือเกินว่ามีอะไรเป็นสาเหตุ
ให้คนอย่างน้องชายเขาไปจับผู้หญิงมาโดยที่เจ้าตัวไม่เต็มใจ

มหาลามเล่าเรื่องที่โบตันได้ยินเสียงฝีเท้าเหมือนมหาเสนห์ให้
มหาโชคฟัง คนเป็นพี่ใช้มือตบหน้าผากดังบ๊ाप!

“แล้วนายก็ลากตัวเธอมาเนี่ยนะ”

“เออ! รู้จักปล่อยให้นอนอยู่ใกล้ผีซะก็ดี” เขาตอบเสียงหัวน “ทำบุญไม่ขึ้นจริงๆ แบบนี้หรือเปล่าที่เขาเรียกว่า ทำคุณบูชาโทษ โปรดสัตว์ได้บาป” มหาลากบ่นม่งมาแล้วเดินหนีขึ้นชั้นบนไปหน้าตาเฉย ปล่อยให้พี่ชายยืนกุมขมับ ตั้งแต่มหาโชคมีครอบครัว มหาลากับมหาเสน่ห์ก็มักจะขลุกอยู่ด้วยกันเสมอ แล้วทำไมคนเจ้าเสน่ห์ถึงไม่ถ่างทอดวิธีการจีบหญิงให้บ้าง

สรุปแล้ว...ที่ลากหญิงสาวมา ทำท่าจะหนีได้ ก็เพราะเป็นห่วง ไม่อยากให้นอนใกล้ผี!

5

My Beloved Darling เด็กเสีย!

โบตันที่พร่ำขอร้องสองสามภรรยาให้ไปส่งที่ฟิโอนีฯ กวาดตามองห้องนอนสีฟ้าอ่อนอย่างสนใจ ด้วยขอบสีฟ้ามาแต่ไหนแต่ไร เธอจึงพอใจไม่น้อย ทว่าสีหน้าลำบากใจก็ไม่ได้เลือนหายไป ที่ยอมอยู่ก็เพราะเจอคำขู่ที่เหมือนไฟตาย

‘จะกลับไปนอนใกล้ผีจริงๆ หรือ’

ประโยคนั้นแหละทำให้โบตันไม่กล้าดันทุรังต่อ จะให้ไปนอนใกล้ผีอย่างนั้นหรือ นั่นสิ บ้านพักคนงานกับสำนักงานของเสียเกี่ยวแม้ไม่ใกล้กันมาก แต่มองเห็นกันชัดแจ๋ว บรีอ...

หญิงสาวเดินไปนั่งที่ขอบเตียง หลังจากเจ้าของบ้านบอกจะไปหายามาทำแผลให้ เสียงหยอกเย้าแผ่วๆ ยังคงก้องอยู่ในหู แม้ผีตนนั้นจะพูดด้วยประโยคหยอกล้อกึ่งแซว แต่ก็ฟังดูเศร้าซอกกล เธอลูบแขนตัวเอง นึกถึงตอนที่ลมเย็นๆ พัดมา

“บ้าไปแล้ว” โบตันต่อว่าตัวเอง “หรือว่าจะเป็นผีที่คลอดลูกตายกันนะ” คิ้วโก่งขมวดมุ่น คิดไม่ตกเรื่องผีสาวตนนั้น เหตุใดถึงได้ส่งเสียงให้เธอได้ยิน ฟังจากปากบ่อมแล้ว แต่ไหนแต่ไรมาก็ไม่เคยเห็นใครโดนหลอกแบบเธอสักครั้ง คิดดูอีกทีที่โดนหลอกกันก็เพราะเข้าไปวุ่นวาย

บริเวณบ้านหลังนั้น บริเวณรอบนอกนั้นก็ไม่มีใครบอกว่าเคยเจอ แต่...เธอกับนายคนนั้นเจอ!

เสียงประตูเปิดเรียกให้คนในห้องตื่นจากภวังค์ เธอเห็นมหาลาภ เดินหน้าบึ่งเข้ามา จิ้งลูกขึ้นห้วงจะเดินหนีแต่ก็ไม่ทัน เขารั้งเธอให้นั่งลง ตามเดิม ซ้ายยังใช้แขนโอบกอดเอวกักเอาไว้

“นั่งเฉยๆ” เสียงดูไม่ได้ทำให้เธอกลัว แต่ทำให้อารมณ์กรุ่นโกรธ ฟุ้งปรืด จนไม่เห็นกล่องปฐมพยาบาลที่อีกคนถือมาด้วย

“จะบ้าหรือไง อยู่ๆ ก็มากอด ปล่อยนะ” โบทันแหวเสียงดัง เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็นใครหน้ามึนแบบผู้ชายคนนี้ ถ้าไม่ติดว่าใจลอย และยังงๆ เขาไม่มีวันกอดเธอได้ง่ายๆ แบบนี้หรอก โบทันค้อนให้ ก่อน จะชักสีหน้าเมื่อรู้สึกปวดแผลที่เพิ่งได้มา จะว่าไปก็ปวดตั้งแต่ผู้หญิงที่ชื่อนลินธามหาที่มาที่ไปของมันแล้ว ตอนขามาเธอออกแรงเหวี่ยงมาก จนลืมเจ็บ

มหาลาภมองผ้าพันแผลที่มีรอยเลือดซึมออกมาแล้วส่ายหน้า เล็กน้อย สีหน้าระอาทำให้เจ้าของแผลหน้าเฉือน พุดถึงแผลขึ้นมาก็เจ็บ แพลบ อาการเอี้ยวๆ หายไปเมื่อเห็นกล่องสีขาวที่มีอุปกรณ์ปฐมพยาบาล ครบครัน เสียงสูดปากที่ดังขึ้นยามชายหนุ่มค่อยๆ แกะผ้าพันแผล ทำให้ มหาลาภหยุดมือ

“...ขอโทษ” แรงมือที่เบาลงทำให้คนเจ็บหน้าแดง ‘ไม่คิดว่ามือที่ ั้ทั้งหาทั้งใหญ่จะให้สัมผัสอ่อนโยนได้เพียงนี้’ หญิงสาวเสมองไปทางอื่น ตอนนั้นเขาไม่ได้กอดเธอไว้แล้ว

ชายหนุ่มลงไปนั่งคุกเข่าอยู่ด้านหน้า แกะผ้าพันแผลอย่างเบามือ แกะไปก็ทำเสียงจ๊ๆ ไปเมื่อเห็นเลือดซึม มือที่ถือผ้าชุบแอลกอฮอล์ล้าง แผลนิ่งค้าง เขาเงยหน้าสบดวงตากลมไส โบทันทำหน้าแหย มองคำลึกลับกับหน้าคนถือ ก่อนจะพยักหน้าแล้วหลับตาปี สีหน้าหวาดหวั่น

ทำให้มหาลามยิ่งกว้าง

“อู๊ย!” หญิงสาวสะดุ้งทันทีที่สัมผัสสัมผัสแล้วก็ต้องนั่งหน้าแดง เมื่ออีกคนเป่าลมใส่

“เพียง...ไม่เจ็บนะ” โบทันลืมหามองคนที่กำลังตั้งใจใส่ยาและเป่ามนตร์หวังจะบรรเทาความเจ็บปวดให้ “ไม่รู้คิดไปเองหรือเปล่า แต่เธอรู้สึกว่าตอนนี้ไม่เจ็บแปลแล้ว

“อย่าพยายามออกแรงให้มาก เดี่ยวแผลจะอักเสบ” มหาลามบอกเมื่อทำแผลสุดท้ายตรงหัวเข่าเสร็จ มองคนที่นั่งก้มหน้า สีหน้าติดจะบึ้งตึงคลายลงเล็กน้อย

“ขอบคุณ” เนอะ...เจ้าหล่อนยังมีแกใจขอบคุณเขาด้วย ชายหนุ่มยิ้มแต่ไม่พูดอะไร เก็บของเดินออกจากห้อง แต่ก่อนที่จะพ้นกรอบประตูยังมีวายุส่งประโยคเด็ดนี้ออกใจสาว

“เรื่องบริการผมคนเดียวมัน ผมพูดจริงนะ” เสี่ยงกริดรื่องที่ดังตามมาทำให้คนพูดยิ่งกว้าง สายหน้าน้อยๆ เดินกลับบ้านตัวเองด้วยสีหน้าแถมขึ้น

“ใช้คุณลามแม่เหวอคะ” ผู้แอบชมกระซิบกระซาบกันอยู่หลังประตูห้องนอนห้องตรงข้าม เธอกับสามีแอบมองตั้งแต่มหาลามเดินเข้าไปในห้องนั้นแล้ว เพราะประตูไม่ได้ปิดจึงเห็นเหตุการณ์ด้านใน และได้ยินประโยคเด็ดที่น้องสามีฝากไว้ให้สาวเจ้า ชัดขนาดที่ไม่ต้องแปลไทยเป็นไทย

มหาโชคยิ้มเจื่อนๆ เหมือนคนโดนจับกินยาขม เขาแปลกใจตั้งแต่ได้ยินมหาลามพูดว่า ‘เพียง...ไม่เจ็บนะ’ คนอย่างมหาลามพูดลอบใจคนอื่นเป็นด้วยหรือนี่ และยังให้เกียรติหญิงสาวด้วยการเปิดประตูทิ้งไว้คนที่โตมาด้วยกันทำหน้าบูเลี่ยน ทบทวนเหตุการณ์ในอดีต ไม่เคยละที่น้องชายเขาจะลอบใจใคร กับมหาเสน่ห์ที่เป็นจอมขี้อ้อน ก็ยังไม่เคย

ได้รับการปฏิบัติแบบนี้สักครั้ง

“เพียง...ไม่เจ็บนะ ทำเอาบัวชนลูก ไม่คิดว่าคุณลากจะมีมุมนี้”
นลินยังบ่นงมำไม่เลิก ใช่ว่ามหาลากจะเป็นคนโหดหรืออะไรมากมาย
แต่หนุ่มคนนี้ไม่เคยแสดงความอ่อนโยนกับใครสักครั้ง แม้สักๆ เธอจะ
รู้สึกว่ายายหนุ่มก็อ่อนโยนเหมือนพี่ๆ น้องๆ สองสามีภรรยาสบตากัน
ก่อนจะถอนหายใจออกมาดังเฮือก

ตะวันสาดแสงผ่านม่านเนื้อบาง สาวไทยร่างเล็กลุกขึ้นบิดตัว
อย่างเกียจคร้าน กว่าเธอจะนอนหลับก็ตีสามเข้าไปแล้ว นลินเอาเสื้อผ้า
มาให้เปลี่ยนหลังจากอาบน้ำอุ่นกลับไปพักใหญ่ พุดคุยกันสักครู่
แล้วก็ขอตัวออกไปพักผ่อน โบทันมองชุดนอนผ้าไหมที่สวมอยู่แล้วอมยิ้ม
เสื้อผ้าแบบนี้คงราคาหลายบาท ต้องยอมรับจริงๆ ว่าแม้ของบางอย่าง
จะแพง แต่คุณภาพก็ดีจริงๆ ไม่แปลกเลยที่คนรวยจะยอมเสียเงินซื้อ
สิ่งเหล่านี้ ในขณะที่คนมีรายได้น้อยเสียเงินซื้อตัวละไม่ถึงร้อยบาท และ
ไม่คำนึงว่าจะสวมใส่สบาย ขอแค่มีใส่เท่านั้น

หญิงสาวลุกขึ้นมองเสื้อผ้าชุดใหม่ที่วางบนโต๊ะข้างหัวเตียง ซึ่ง
พรุ่งพร้อมไปด้วยชุดชั้นใน ดวงหน้าใสแดงระเรื่อ นึกเกรงใจที่ต้องมาเป็น
ภาระให้คนอื่น อาบน้ำแต่งตัวเสร็จโบทันก็ค่อยๆ แง้มประตู่ เมื่อได้ยิน
เสียงพุดคุย หญิงสาวก็หยุดมองห้องตรงข้ามที่เปิดประตูกว้าง ผู้ชายที่
ได้ยินเสียงผีเหมือนเธอกำลังทาแป้งให้หุ่นน้อยบนเตียง เขาร้องเพลง
ประกอบการ์ตูนเสียงลั่นห้อง

โบทันหน้าปูเลียน รู้แล้วว่าเขามีดีอะไร ะ...ระ...รั้ว

“อ้าว ตื่นแล้วเหอะคะ เมื่อคืนหลับสบายดีมั๊ย” เสียงใสของนลิน
ดังขึ้น โบทันพยักหน้า ก่อนจะยกมือไหว้ขอบคุณเรื่องเสื้อผ้าและที่พัก
ครู่ต่อมาเธอก็ได้รู้จักกับมหาเสน่ห์ที่เป็นน้องชายฝาแฝดของมหาโชคกับ

มหาลาก และยังได้รู้จักกับพี่เลี้ยงเด็ก ชาร่าและบุญเยี่ยม สองสาวรับหน้าที่ดูแลเพียงกับดาร์ว่า ลูกและหลานสาวของนลิน ทำทางเป็นกันเองของทุกคนทำให้หญิงสาวลดอาการเกร็งได้มากโข ดาร์ว่าคลอเคลียโบตัน อยู่ไม่ห่าง อ่อนให้เธอป้อนข้าวด้วยท่าทางน่ารัก จนโบตันใจอ่อน เธอไม่เกร็งเกียจสลัดอก ออกจะยินดีด้วยซ้ำไป บางทีความซวยที่ต้องเจอกับเสีย และได้ยินเสียงฝีเท้าทำให้เกิดเรื่องดีๆ อย่างการได้รู้จักกับบุคคลเหล่านี้

มหาลากเดินเข้ามาในบ้านโดยไม่ส่งเสียง เขายืนกอดดอกมวงหญิงสาวที่กำลังหยอกล้อกับหลานสาว ปรายตาวิบวับจากดวงตาหลายคู่ที่มองมาทำให้เขารีบหันหน้าขมึ้นทันที แต่เขาก็ยังไม่ส่งเสียง ทำลายบรรยากาศใครบางคน เมื่อคืนโบตันทำเอาเขานอนไม่หลับทั้งคืน เป็นบ้าอะไรก็ไม่รู้ แต่รู้ว่าเจ้าหล่อนนอนอยู่บ้านหลังใกล้ๆ ใจก็พะวักพะวน คิดวนเวียนอยู่แต่ว่าหญิงสาวจะนอนหลับไหม กลัวผีบ้างหรือเปล่า

บอกตรงๆ ว่าเขาไม่ชอบความรู้สึกนี้สักนิด!

“อ้าว คุณลาก ไม่ไปทำงานหรือคะวันนี้” บุญเยี่ยมแสวงถามขึ้น เมื่อเขานลินได้เล่าเรื่องเมื่อคืนให้พวกเธอฟังอย่างละเอียดยิบ

โบตันสะดุ้งเมื่อได้ยินว่าใครมา อาการของเธอทำให้อีกคนหน้าบึ้ง

“ไม่ไป ลากิจ” เขาตอบเสียงห้วนห้าว

“กิจอะไร” มหาเสนห์ที่อุ้มหลานเดินลงมาพร้อมพี่ชายอีกคนถามขึ้น มหาโชคมาปลุกเขาตั้งแต่ตีห้าซึ่งเป็นเวลาเด็กชายมหาเศรษฐีตื่นแล้วเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง ซึ่งเขาก็ค้านหัวชนฝา

ร้อยไม่เชื่อ พันไม่เชื่อ!

“กิจธุระ” อีกคนตอบยียวน ทำให้น้องชายหน้าเหวอ มหาโชคตบไหล่ ส่งคำพูดผ่านสายตาประมาณว่า ‘เชื่อหรือยัง’ มหาเสนห์ส่ายหน้า พาหลานชายไปนั่งใกล้ๆ สาวหน้าใส โบตันยิ้มให้เพียง แต่คนอุ้มทักท้วงว่าสาวเจ้ายิ้มให้ตัวเอง จึงหันไปยกคิ้วหวัดตาให้พี่ชายฝาแฝด

คนรอง ทว่ามหาลากไม่บ้าจี้ตามเกมปัญญาอ่อนของน้องชาย เขาเดินเข้าไปนั่งใกล้หลานสาว ดาร่ายิ้มให้คนเป็นลุง ส่งเสียงอรุณสวัสดิ์จ้อยๆ ทำให้คนรอบข้างยิ้มเอ็นดู

“เสียขา...วันนี้ดาร์ว่ามีพี่สาวคนสวยป้อนข้าวด้วย” หนูน้อยจับแขนพี่สาวคนสวยขึ้นอวดคนเป็นลุง โบทันแอบทำปากย่น ถึงอย่างนั้น ยามหนูน้อยหันมาก็กส่งยิ้มให้

“อืม...” เสียรับคำสั้นๆ ก่อนจะอุ้มหนูน้อยให้นั่งตัก คอยกะหนุง-กะหนิงกับหลานสาว กระซิบให้ได้ยินกันสองคน เปลี่ยนจาก ‘พี่สาว’ เป็น ‘ป้า’ โดยไม่สนใจคนสวยที่กำลังจะมาเป็นเด็กเสีย มหาเสน่ห์ จิกตามองพี่ชาย

‘ແ່ລ່ວ’ ทำเป็นไม่สนใจ แต่หางตาจับจ้องแม่น้องนางหน้าใส คนนี้ตลอดเลย’ ชายหนุ่มเอนตัวไปกระซิบกับหญิงสาว ไม่เห็นหางตามองที่ส่งมาอย่างตักเตือน

โบทันอมยิ้มเมื่อได้คุยกับหนุ่มทรงเสน่ห์ เขาพยายามพูดโน้มน้าวให้เธอเสียดาบที่ไม่ได้เป็น ‘เด็กป้า’

“ว่าแต่ ทำไมถึงมาเป็นนางโลม เอ๊ย หมอนวดได้ครับ” หนุ่มทรงเสน่ห์ถาม พังจากที่มหาโชคเล่า ยังไม่มีใครรู้ที่มาที่ไปของโบทันเลย

คนที่โดนกล่าวหาว่าเป็นหมอนวดถอนหายใจ “ไม่ได้เป็นหมอนวดค่ะ” กระแทกหางเสียงดัง หวังจะให้คนที่นั่งหยอกหลานได้ยินบ้าง เธอรู้สึกว่าเขาเขิบตัวเข้ามาใกล้ขึ้น “เป็นแม่บ้านค่ะ เพิ่งเริ่มงานวันแรกเมื่อวานนี้” เสียงพ่อนลมหายใจยาวจากคนใกล้ตัวดังขึ้น

มหาเสน่ห์มอมแล้วอมยิ้ม โลงใจดังมาถึงตรงนี้เลยวู๊!

“อะ...อะ...อ้าว แล้วใครบอกเป็นหมอนวดเนี่ย” มหาเสน่ห์แส้งทำเสียงไม่รู้

โบทันแหม่ปาก ปรายหางตาไปทางอีกคน “คงเป็นพวกโรคจิต

มั้งคะ” น้ำเสียงหญิงสาวบ่งบอกว่าสะใจและภูมิใจจับอยู่ลึกๆ คนอย่างเธอไม่หายโกรธง่าย ๆ หรือ ‘เจ็บแล้วต้องจำ ใจดำให้ถึงที่สุด’ นี่คือการคิดของเธอ คนโดนหาว่าเป็นโรคจิต ผิดปากอย่างอารมณ์ดี คลอไปกับเสียงร้องเพลงกอไก่ของหนูน้อยดาราที่ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน

“หุ่ย...สงสัยจะโรคจิตจริงๆ โดนด่ายังไม่สะทกสะท้านเลย” หนู่มทรงเสน่ห์ปั่นปอดแปด มหาลามทำเพียงยกมุมปากขึ้นน้อยๆ ก่อนจะหันไปเล่นกับหลานสาวต่อ

โบตันโดนขอร้องแถมข่มขู่ให้อยู่ที่บ้านนลินต่อ ครอบครัว
พาเบรกลาสให้เหตุผลว่าเป็นห่วงเธอ ไม่รู้ว่าผีล้นทมต้องการอะไร หลังจากเพียรปฏิเสธแล้วไม่เป็นผล หญิงสาวจึงปลีกวิเวกออกมานั่งเล่นที่ริมหาด บ้านของนลินปลูกสร้างริมทะเล หลังติดกันเป็นบ้านของมหาเสน่ห์ ถัดไปเป็นบ้านของมหาลาม ซึ่งเธอสัมผัสความรักที่เหนียวแน่นของสามพี่น้องได้ทุกครั้งที่พวกเขาอยู่ด้วยกัน

เมื่อเช้านลินออกหน้าโทร. หาน้ำสาวของเธอแต่เช้า บอกอยากใหเธอยู่ที่นี้ก่อนสักพัก คราวแรกอุษาไม่ยอม คำนหัวชนฝา กระทั่งรู้เรื่องที่เธอโดนผีหลอกจริงๆ คนเป็นน้ำจึงยอม

“เฮ้อ...” หญิงสาวถอนหายใจแล้วนั่งทอดอารมณ์ต่อ อะไรกันหนอที่ชักนำให้ชีวิตเธอเจอเหตุการณ์เช่นเมื่อคืน ผีสาวตนนั้นต้องการอะไร ทำไม่ถึงส่งเสียงให้เธอได้ยิน ถ้าผีตนนั้นคือผู้หญิงที่คลอเคลียตายในบ้านหลังนั้น ยังมีอะไรที่ต้องห่วงจนไม่ไปผุดไปเกิดอีก คิดแล้วก็อยากจะไปถามไถ่ให้แน่ใจ แต่ติดอยู่อย่างเดียวคือ...เธอกลัว!

“มานั่งใจลอยอยู่ตรงนี่เอง” คนกำลังใจลอยสะดุ้ง หันมาหาคนที่นั่งติดกัน ตัวเขาสูงใหญ่กว่าเธอ แม้จะนั่งลงแล้วแต่เธอก็ยังต้องแหงนหน้ามอง มหาเสน่ห์ยิ้มกว้างอดลึกลึ้ม ใช้มือโยกศีรษะทุยทุ่ยของโบตัน

“ยังกลัวผีอยู่หรือไง”

โบทันทำหน้าม้อย นั่นเป็นคำปลอบหรืออย่างไร เธอจำได้ว่าเขาดกใจมากแค่ไหนตอนได้ยินเสียงนั้นพร้อมเธอ ออกจะกลัวมากกว่าเธอด้วยซ้ำ

“หรือคุณไม่กลัว” คนที่มีชะตากรรมเดียวกันชักสีหน้าเล็กน้อย ‘เด็กเสียนึกล่อมยากว๊าย แถมยังชอบยกย่อนอีกด้วย’

“กลัวดิ ใครจะไม่กลัวละ เสียงหลอนจะตาย” มหาเสน่ห์ลู่แขน ทำท่าสยิว เอ๊ย หวาดหนั้

โบทันหัวเราะคิกเมื่อเห็นว่าชนแขนเขาลุกชันจริงๆ

“ว่าแต่เราเถอะ ทำไม่ถึงมาเป็นแม่บ้านในฟิโอนี่ ได้” คนที่รับหน้าที่สืบประวัติเริ่มซักถาม โบทันเงิบไปก่อนจะเล่าประวัติคร่าวๆ ของตัวเองให้ชายหนุ่มฟัง เมื่อพวกเขาช่วยกันเธอออกจากฝักก็สมควรตอบแทนด้วยการให้รู้ประวัติเธอบ้าง

“อยู่กับยายแค่สองคนเหวอ” หนุ่มทรงเสน่ห์ถามย้า

“ค่ะ แต่ตอนยายเสีย ต้องอยู่คนเดียว” หญิงสาวขอบตาร้อนผ่าว เมื่อคิดถึงผู้มีพระคุณ แม้จะไม่มีสายเลือดเดียวกัน แต่ก็ผูกพันไม่น้อยไปกว่าคนที่ เป็นเครือญาติเดียวกัน ยายทั้งรักและตามใจเธอมาก

“เอ๊ย อยู่คนเดียวด้วยเหวอ” มหาเสน่ห์แปลกใจที่ผู้หญิงตัวเล็กๆ สามารถอยู่คนเดียวได้ถึงสองปี หลังจากผู้เป็นยายเสียชีวิตแล้ว ดวงตาคมสีฟ้ามองแม่สาวน้อยอย่างทึ่งๆ

“ค่ะ พอเรียนจบก็รีบมาหาน้าซาทันที” มหาเสน่ห์พยักหน้ารับรู้ แม้ชีวิตจะไม่ได้ลำบาก ขาดเงินทอง แต่แม่สาวหน้าใสก็ขาดความรัก แม้จะได้รักรักจากผู้เป็นยายบ้าง ทว่าคนที่เติบโตมากับความรักของพ่อแม่ ครอบครัวยุติอบอุ่นก็ยังอดคิดไม่ได้ว่า โบทันขาดความรู้สึกแบบนั้น ความรู้สึกที่เขาและพี่น้องสัมผัสมาตลอดชีวิต

หน้าซีดแกมเห็นใจของชายหนุ่มทำให้สาวหน้าใสที่น้ำตาปรึ้มๆ จะไหล ต้องรีบยี้ม “ถามทำไม ชักประวัติหนูซะละเอียดเลย” ว่าเสียงติดตลก “จะรับเลี้ยงหนูหรือไง” โบทันก้มหน้าหัวเราะ แต่ความจริงแล้วเธอกำลังซ่อนน้ำตาที่ไหลออกมา ตั้งแต่เช้าเธอรู้สึกว่าชีวิตมันขาด...ความอบอุ่นที่ได้สัมผัสทำให้หัวใจดวงน้อยๆ เต้นไม่เป็นล่ำ และจ้าร้องอยากได้ความรักแบบนั้นบ้าง

รักแบบพี่น้อง รักแบบครอบครัว

“ผู้หญิงคนนี้นี่!” คนเป็นป้าทำเสียงอึ่มอึ่ม “เลี้ยงจริงๆ แล้วจะหนาว” มหาเสน่ห์โยกศีรษะทูลเล่นอีกครั้งอย่างมั่นใจขี้น ในใจรู้สึกอยากเติมเต็มสิ่งที่หญิงสาวขาด แต่คิดอีกทีดูเหมือนจะมีคนอยากจะได้เติมเต็มให้อยู่แล้ว เขาแค่นั่นเป็นตัวประกอบหรือทำตัวเป็นของแถมเห็นจะดีกว่า ไม่เสี่ยงบาปชาติ!

“อ๊วย ไม่กลัวหรอก ดีออก มีบ้านหลังใหญ่ๆ อยู่ มีรถคันโก้ขับ แถมป้าก็ยังไม่อ้วนลงพุง คิดจะหลอด้วยซ้ำ” ป้าที่ยังไม่แก่แถมหล่อยี้มหน้าบาน แต่สักพักก็ต้องหุบยี้ม “แต่ถ้าจะเลี้ยงจริงๆ หนูขอสัญญา ไม่กินช้อนะป้า” มหาเสน่ห์หยุดทำตาวิบวับ “ห้ามแตะต้องตัวหนู เลี้ยงดูได้อย่างเดียว แล้วหนูสัญญาว่าจะอยู่บ้านอย่างสงบ ขับรถคันโก้อย่างปลอดภัย”

“โหย...ไม่ให้กราบเข้ากราบเย็นด้วยละจ๊ะ” ป้าประชด ตกลงจะเป็นอีหนูหรือแม่ละนั่น

‘หนูจะอยู่บ้านอย่างสงบ ขับรถคันโก้อย่างปลอดภัย’ มหาเสน่ห์ยี้ม มีผู้หญิงที่เจอเขาแล้วอยากได้แค่นี้ด้วยหรือ เขามองแม่สาวหน้าใสที่ยังฉีกยิ้มกว้าง

“เฮอะ!” มหาเสน่ห์ทำเสียงขึ้นจมูก “อย่ามาหลงรักเค้าก็แล้วกัน” โบทันหัวเราะลั่น ชูนิ้วสามนิ้ว “รับรองด้วยเกียรติของเนตรนารีเลย”

มหาเสน่ห์ห่อปาก สายหน้า ร้อยไม่เชื่อ พันไม่เชื่อ ผู้หญิงคนนี้... ชายหนุ่มยกมือขึ้นกุมอกตำแหน่งหัวใจ ทั้งตัวลงนอนบนพื้นทราย แสดงให้เห็นว่ากำลังหัวใจแตกสลาย สาวหน้าใสหัวเราะร่วน เธอชอบผู้ชายคนนี้จริงๆ แม้เขาจะขาดๆ เกินๆ ไม่สมกับหน้าตาที่เถอะ

ภาพสองหนุ่มสาวทำให้ผู้สังเกตการณ์อยู่ในบ้านถอนหายใจ “คุณหนูจะทำสำเร็จนะคะ” นลินพูดขึ้น หลังจากเมื่อเช้าเธอเห็นโบตัน มีสีหน้าเศร้า เธอกับสามหนุ่มจึงหาวิธีคลายความเศร้าให้โบตัน ไม่รู้เป็นอย่างไร แต่เธอสัมผัสได้ว่าโบตันมีปมชีวิตไม่ต่างจากเธอ นั่นคือขาดความรักจากคนในครอบครัว ดูจากแววตาเศร้าๆ ก็พอรู้ได้ว่าขาดมากกว่าเธอด้วยซ้ำ

มหาโชคกอดภรรยาแน่น เห็นสีหน้าครุ่นคิดระคนเศร้าของภรรยาแล้วไม่สบายใจ นลินยิ้มหวาน รีบปรับสีหน้าให้แจ่มขึ้น

“ดูเป็นคนอารมณ์ดี” มหาลากว่าแค่นั้น สองสามีภรรยาสบตากันยิ้มๆ พุดสั้นเสียตีความไม่ออกเลยว่าตกลงชมหรือว่าเปรยออกมาลอยๆ

“ใครอยู่ใกล้ไอ้หนู อารมณ์ดีทั้งนั้น” มหาโชคบอกติดจะหมั่นได้ ใครอยู่ใกล้น้องชายเขาก็ต้องหลงรักหลงเสน่ห์มันทั้งนั้นแหละ ทั้งหมดเฝ้ามองปากกับเด็กเสียพูดคุยกัน ที่ว่าเป็นเด็กเสียก็เพราะเสียเงินเฝ้าแบบไม่ให้คลาดสายตาเลยทีเดียว คราวไหนที่ป่าทำท่าจะตะตึงตัวสาวดวงตาของเสียก็ลุกวาว ขยับตัวร่ำร่ำจะเดินเข้าไปเตะป่า

“แล้วจะเอาใจเรื่องผีป่าลั่นทมนั่น” พี่ใหญ่ของบ้านถาม เมื่อเช้า นลินได้สอบถามเรื่องราวส่วนหนึ่งกับอุษาแล้ว มหาลากทำหน้าเครียดโซ่ลิ เขาเป็นคนเดียวที่เห็นผีนี้มา ชายหนุ่มตะโกนเรียกน้องชายและโบตัน แล้วเดินมาทั้งตัวบนโซฟาด้วยใบหน้าเครียด สองคนที่เข้ามาที่หลังพอทราบเรื่องที่จะคุยก็ทำหน้าหวาดหวั่นไม่ต่างกันสักเท่าไร มหาลามองโบตันที่นั่งบนพื้น เพราะพี่ชายพี่สะใภ้เขาจับจองนั่งโซฟา

ตัวกลางแล้ว มหาเสน่ห์เลี้ยงไปนั่งตัวเล็กที่อยู่ด้านซ้าย ทั้งๆ ที่จะนั่งกับมหาโชคและนลินก็ได้

“อู๊ย!” โบทันอุทานเมื่อคนตัวโตอุ้มเธอวางบนโซฟาตัวเล็ก แล้วมหาลากก็นั่งบนพนักแขนด้านข้าง ท่ามกลางสายตากรุ้มกริ่มของพี่น้อง โบทันก้มหน้างู้ๆ อับอายจนไม่มีแก้มจะเครียดเรื่องผี

“อา...เข้าเรื่องกันเลยนะ” หนู่มทรงเสน่ห์ทำเสียงเหมือนจะกล่าวเปิดงาน ส่งสายตาล้อเลียนพี่ชาย

“ก๊วๆ” มหาลากแกล้มแฉะระเรื่อ ถลึงตาตอบ

“เมื่อเช้าคุณซาเล่่าเรื่องผีที่มหาลอกให้ฟัง” มหาโชคดึงความสนใจของทุกคนมาที่ตัวเอง ก่อนที่ใครบางคนจะหลุดเข้าไปอยู่ในห้วงรักเดียวเรื่องผีจะได้กลายเป็นเรื่องรัก

ทุกคนต่างตั้งใจฟังที่มหาโชคเล่า พอฟังจบโบทันก็แทรกขึ้น “น่าซาเล่่าไม่หมด” บอกอุบอิบ น่าเธอคงไม่อยากจะให้ใครรู้เรื่องนั้น หรือก็ไม่รู้เสียเอง หญิงสาวขมวดคิ้ว อุษาจะไม่รู้ได้อย่างไร ในเมื่ออุษายู้อยู่ที่นั่นก่อนป้อมด้วยซ้ำ

“อะไรที่ว่าไม่หมด อีหนู” มหาเสน่ห์ถาม อีหนูมองค้อน มหาลากก็มองมหาเสน่ห์ตาตุ้กัน

“ผีที่ชื่อลั่นทมตายในบ้านหลังนั้น ตายทั้งกลมด้วยค่ะ” หญิงสาวบอกเสียงอ่อย พูดถึงผีแล้วใจหวนๆ ยิ่งผีที่ท้องกลมเนี่ย เขาว่าเฮี้ยนนัก!

“ใครเล่าให้โบทันฟัง” ประโยคนี้ควรจะเป็นนลินที่ถาม แต่ไม่ใช่และไม่ใช่มหาเสน่ห์หรือไม่ใช่มหาโชค หน้าใสร้อนผ่าว อุบอิบตอบ “ป้าป้อมที่เป็นแม่บ้านบอกค่ะ คนที่พียงหนูเมื่อวานไง”

มหาลากพยักหน้า แต่แวต่ายยังคงวิบวับแพรวพราว ภูเก็ตกับคำแทนตัวของสาวเจ้าเหลือเกิน ‘หนู’ อืม...น่าจับมาเลี้ยง!

มหาเสน่ห์ทำหน้าปูเลี่ยน ไฉนบรรยากาตเครียดๆ ถึงอบอวล

ไปด้วยสี่ชมพูเช่นนี้

มหาโชคกับบลินลอบยืมให้กัน ก่อนจะวกเข้าเรื่อง “แล้วป้าป้อมเขาบอกหรือเปล่าว่าทำไมถึงตาย แล้วผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร”

โบทันส่ายหน้า “ไม่มีใครรู้ว่าผู้หญิงที่ตายเป็นใครค่ะ คนเก่าเขาพากันไม่พูด ป้าป้อมบอกว่าเธอตายตอนป้าป้อมเพิ่งมาอยู่ได้ไม่นาน ตายพร้อมกับลูกในท้อง ตายในบ้านหลังนั้นเลย”

ทุกคนขนลุก โดยเฉพาะมหาเสน่ห์ที่ออกอาการมากกว่าใคร เพราะเมื่อก่อนไปที่นั่นบ่อย

“มีบ้านแยกอยู่แบบนั้น คงเป็นคนพิเศษ” มหาโชคคาดการณ์

“เรื่องนี้ไม่มีใครรู้ค่ะ บ้างก็ว่าเป็นเมียเสียเที่ยว” โบทันหน้าเสียเมื่อพูดถึงเจ้าของคนเดิม “แต่ป้าป้อมบอกว่าถ้าเป็นจริง เสียคงไม่ให้อยู่บ้านหลังเล็กแค่นั้น”

“แล้วป้าป้อมบอกว่าผีลั่นทมนั้นเป็นใครจะ โบทัน” นลินทำหน้ายุ่ง

“แกว่าอาจจะเป็นหมอนวดในพีโอเนีย เธออาจจะพลาดท้องกับแขก แล้วเสียเกี่ยวกั๊กสงสาร เลยปลุกบ้านให้อยู่ค่ะ”

สันนิษฐานของหัวหน้าแม่บ้านแย่งความคิดของมหาลาก ถ้าเป็นแค่หมอนวด ไม่มีทางที่เสียเกี่ยวจะปลุกบ้านให้อยู่ ไม่ว่าจะสงสารแค่ไหนก็ตาม ให้ไปอยู่บ้านพักคนงานยังง่ายกว่า มันต้องมีอะไรลึกซึ้งกว่านั้น ลึกซึ้งกว่ามากๆ ด้วย เขามั่นใจสัญชาตญาณของตัวเองมาก เพียงแต่ความลึกซึ้งที่ว่าจะเป็นอะไรก็เท่านั้น ดูท่าคนที่เคยเจอเหตุการณ์จะไม่มีใครอยากพูดเรื่องนี้ โดยเฉพาะ...อุษา

ถกกันเรื่องผีลั่นทมอยู่นานพอควร ก็ได้ข้อสรุปว่าคงไม่มีใครรู้ดีไปกว่าเจ้าตัว มหาเสน่ห์คราวเสียงอ่อย “จะต้องไปพูดคุยกับผีอีกแล้วหรอเนี่ย คราวก่อนยังหลอนไม่เลิกเลย” เขาปรายตามองหลานชายที่เล่นกับผีเลี้ยง กว่าจะมาเป็นคนได้อย่างนี้ เขากับมหาลากแทบจับไข้หัวโกรน!

มหาโชคแม้จะเห็นใจน้องชายแต่ก็ไม่รู้จะช่วยอย่างไร “ก็ต้องเป็นแบบนั้น ไม่งั้นป่าแก่งไม่ยอมให้หุบพีโอนี่ฯ ทั้งแน่ๆ” คำพูดของชายหนุ่มทำให้โบตันเบิกตากว้าง

“พวกคุณจะหุบที่นั่นทิ้งหรือคะ”

“ใช่จ๊ะ พี่ว่าจะทำสปา” นลินตอบ เธอแอบสังเกตเห็นหน้าของโบตันซีดลง

“ทำไม” หน้าซีดเขียวของโบตันไม่เล็ดลอดสายตาของมหาลาก

“ปละ...เปล่า หนูแค่ตกใจ คิดว่าพวกน้ำๆ ป่าๆ จะอยู่ยังไง” หญิงสาวตอบเสียงตะกุกตะกัก

“ไม่ต้องห่วง พนักงานเก่าเราจะรับเข้าทำงาน” มหาลากวางมือบนศีรษะหญิงสาว “ส่วนพวก...หมอนวด ถ้าอยากเปลี่ยนอาชีพ ก็ไปกรอกใบสมัครทำงานที่โรงแรมได้”

ความอู่นวบบนศีรษะทำให้สาวน้อยอดหวั่นไหวไม่ได้

มหาเสนห์มองภาพตรงหน้าแล้วทำหน้าเหว ‘หลุดขึ้นตลอดเลยพี่ตุ้ เขาพูดเรื่องเครียดๆ กันอยู่ ไหง...เข้าโหมดหวานๆ ได้ตลอด’ มหาโชคหันไปยักคิ้วหลิวตาให้น้องชาย ส่งกระแสบอกอีกฝ่ายว่าถ้าได้เห็นเหตุการณ์เมื่อคืนนี้จะแปลกใจกว่านี้อีก

“อา...” เสียงคนเจ้าเสนห์ชัดขึ้น “แล้วโบตันคิดหรือยังว่าจะทำงานต่อที่ไหน อีกไม่กี่เดือนแล้วนะ” สติมาความทะเล้นก็บังเกิด หนุ่มทรงเสน่ห์อยากหาเรื่องแกล้งพี่ชายเล่น นานแล้วที่เขาไม่มีโอกาสได้แกล้งคนมหาลาก

“หนูจะกลับไปทำงานที่เมืองไทยค่ะ” โบตันพยักหน้าปลงตกรื่องพีโอนี่ฯ หนูจะหุบ แม้จะเสียดายอยู่บ้าง แต่ก็แค่ขบเดียว เพราะเธอไม่ชอบอาชีพแบบนั้นเหมือนกัน

“อ้าว แล้วที่เรามากองกันล่ะ” หนุ่มทรงเสน่ห์แสร้งทำเสียงตกใจ

“เรื่องไหนคะ” อีกคนงงจริง

“เฮ้า ก็เรื่องบ้าน เรื่องรถไง”

มหาลาภตาลูกวาว คิ้วตั้นแขนหญิงสาวแน่น โบทันแบ่น้ำด้วยความเจ็บ มองสองพี่น้องสลับกัน อีกคนทำหน้าดูเหมือนจะฆ่าเธอ แต่อีกคนนี่สิ มีใบหน้าแจ่มใสชะมัด

“บ้าน รถอะไร!” แทนที่เขาจะหันไปถามคนพูด กลับมาเค้นเอา กับเธอ

“ไม่รู้ค่ะ” โบทันตอบส่งๆ ค้อนให้คนที่นั่งยิ้มแป้น

“เฮ้า...ใจนางคล้ายทางรถเมล์ รกง่ายถ่ายเทไม่เห็นจริง ถือว่ารูปสวยเล่นรักรวยยิ่ง ใจจริงอยู่ไหนหนอนาง...”²

มหาเสน่ห์ตอบมาเป็นเพลง โบทันยิ้มได้ทั้งที่เจ็บแขน เมื่อจำได้เลาๆ ว่าเป็นเพลงลูกทุ่งเก่าๆ ที่ยายเคยเปิดฟัง แต่เหมือนจะมีเนื้อต่อว่าอย่างไรนะ สาวหน้าใสทำหน้าครุ่นคิดก่อนจะยิ้มกว้าง

“...ใจพี่นี่เปรียบดังรถ บรรทุกรักหนักเต็มหลัง หนักจนยางแบน เล่นลิวตะบึง คงไม่ถึงปลายทาง วังบนถนนใจของนาง แสนคดตลอดทาง ไม่ตรงได้ รถที่คงกลิ้งหายไป ด้วยใจยอดหญิงเรวรน...”

“ตายหรือเปล่าคะ”

หนุ่มทรงเสน่ห์ทำหน้าแปลกใจ “อะไรตายจ๊ะ”

“ก็...ได้ข่าวว่ารถกลิ้งหายไปทั้งบนถนน”

ทุกคนที่ได้ยินพากันแปลกใจ ไม่เข้าใจว่าสองหนุ่มสาวพูดเรื่องอะไรกัน มหาเสน่ห์หัวเราะลั่นถูกใจที่โบทันรู้เนื้อเพลงเก่าๆ จนเอามาตอบทต่อกล่อนยกย่อนเข้าได้ ตายหรือเปล่า เจ็บนะเนี่ย!

“ผู้หญิงคนนี้นี่!” มหาเสน่ห์เอ่ยด้วยน้ำเสียงติดจะทุเรศคน

² เพลง ‘ใจนางเหมือนทางรถ’ ร้องโดย ชัยชนะ บุญนะโชติ

ฝากไว้ก่อน โบตันเชิดหน้าให้รู้ว่าไม่กลัวคนขาดไปหนึ่งสสิ่ง ทว่าเชิดหน้า
ได้ไม่นานสาวเจ้าก็ต้องมานั่งจ้องเหมือนเดิม เมื่อคนที่นั่งติดกันไม่เข้าด้วย

“บ้านกับรถหมายความว่ายังไง” มหาลามถาม

มหาเสนห์หันไปทำตาวาวใส่มหาโชค อีกคนหลิวตาให้ตอบ “ก็
ไม่มีอะไร” คนทะเล้นปรับสีหน้าเป็นงานเป็นป่า เอ๊ย เป็นการ “ฉันทะ
สงสารโบตัน เลยจะรับไว้เลี้ยงดู ชื้อบ้านให้อยู่ ชื้อรถให้ขับ” แถมยัง
กราบเข้ากราบเย็นอีก ถ้าวรับมาเลี้ยงจริงๆ เพราะแม่เจ้าประคุณมีข้อแม้
ว่าห้ามแตะ ไม่ให้แตะก็คงเลี้ยงไว้กราบไหว้ละนะ ชายหนุ่มคิดต่อในใจ

มือที่ยังไม่ปล่อยจากต้นแขนเรียวบีบแน่น จนโบตันร้องครางด้วย
ความเจ็บ เพราะเขากำถูกแผลแก้วบาดเมื่อวาน

“อยากได้นักหรือไง!” ยังไม่ได้ส่งเสียงโอดโอยบอกว่าเจ็บ คน
ทำให้เจ็บก็กระซอกเสียงถาม อาการนอตหลุดทำให้พี่น้องต่างหน้าเสีย
ไม่นึกว่ามหาลามจะมีปฏิกิริยาตอบรับแบบนี้ มันออกจะเกินกว่าที่คาด
เอาไว้ คนที่คิดจะแห้วพี่ชายเล่นรีบอธิบาย

“แค่เรื่องซำๆ อะลาม น้องเขายัง...” กำลังจะบอกว่าโบตันยัง
‘ไม่ตกลง’ แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว

“ถ้าอยากได้นักละก็ มานี่!” คนที่เหลื้อมองคนตัวโตจุดกระซอก
ร่างน้อยให้เดินตาม

“เล่นแรงไปเปล่าวะหน่” มหาโชคหันมามหาน้องชาย มหาเสนห์
ส่ายหน้า

“ไม่แรง แต่ไอลามมันแรงเอง!” มหาเสนห์เกาหัวแกรกๆ เขาว่า
เล่นเบาๆ แล้วนะ ยังไม่เข้ามุกเด็กป่าเลย ไฉน...มหาลามถึงสติแตกก่อน
ได้

‘ดูท่า...งานนี้เสียคงอยากมีเด็กในปกครองซะละ...ละ...แล้ว’